TERESA SOLANA

O CRIMĂ IMPERFECTĂ

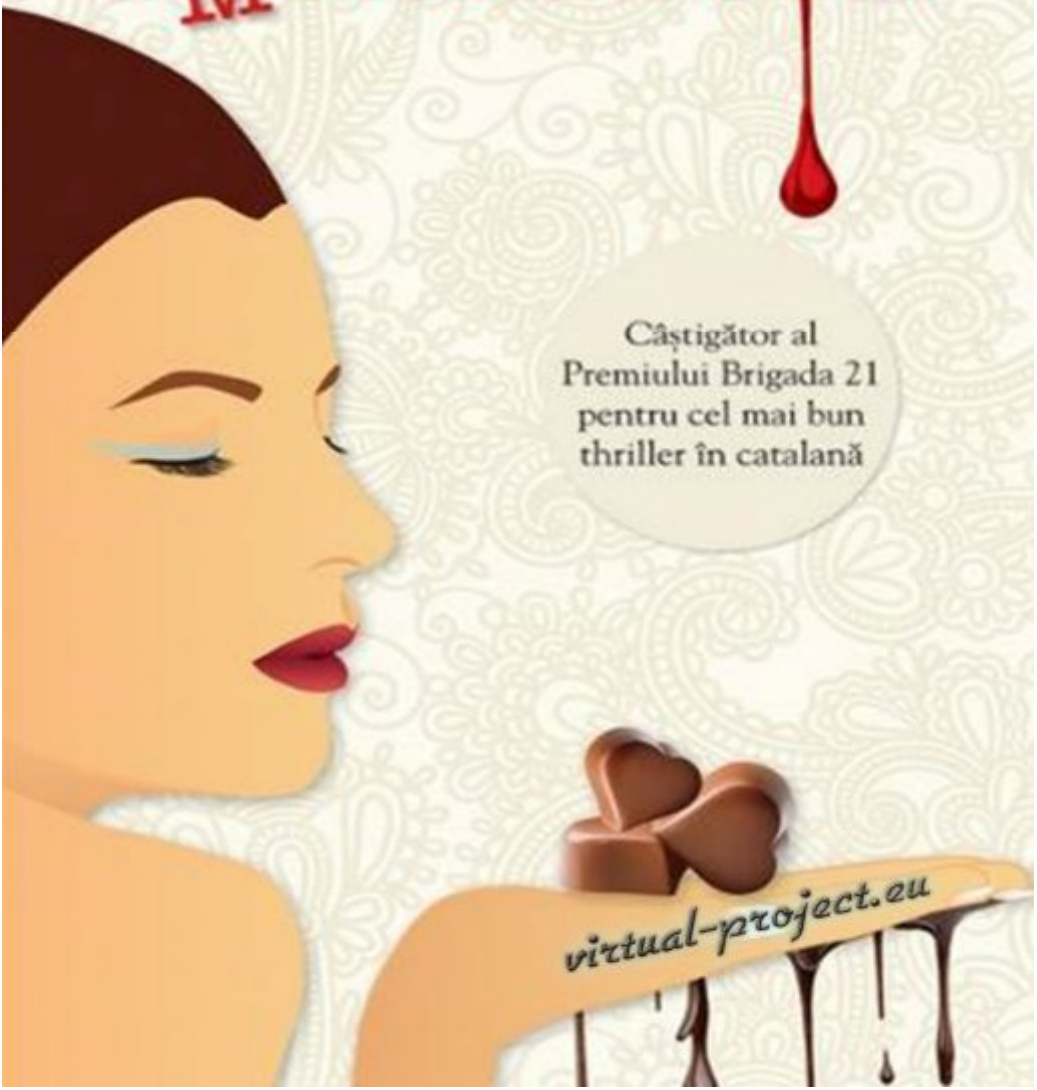

Câștigător al Premiului Brigada 21 pentru cel mai bun thriller în catalană

virtual-project.eu

TERESA SOLANA

O CRIMĂ IMPERFECTĂ

Original: *Un crim imperfecte* (2006)

Traducere din limba spaniolă:
ADRIANA STERIOPOL

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2012

Teresa Solana (Maria Teresa Solana Mir, născută la 15 mai 1962 în Barcelona) este o scriitoare de nuvelă neagră. Absolventă în filosofie la Universitatea din Barcelona, de asemenea are un masterat de Filologie Clasică. Activitatea profesională a fost concentrată în segmentul traducerilor literare; traducând din franceză şi engleză. A condus „Casa traducătorilor" din Tarassona (între anii 1998 şi 2004) dar de asemenea este şi autoarea unor articole şi eseuri despre activitatea de traducere. În anul 2006 va edita primul său roman, *O crimă imperfectă,* care va câştiga premiul „Brigada 21" secţiunea de nuvelă Catalană. În această carte apar cuplul de detectivi privaţi Eduard şi Borja. A mai scris *Scurtătură spre paradis* – apărută în anul 2007, *Şapte cazuri de sânge şi ficat şi o poveste de dragoste* – apărută în 2010 şi nuvela *Furtunile negre* – apărută de asemenea în 2010. Această ultimă carte a câştigat al treilea premiu de nuvelă neagră. În anul 2013 a participat la premiul Edgar Allan Poe cu romanul *Natură aproape moartă*. În 2011 apare a treia carte ce are ca protagonişti detectivii Eduard şi Borja - *Ora* (*Timpul*) *lui Zen*. Iar la începutul anului 2014 a publicat romanul *Casa fluturilor,* a doua carte ce o are pe Norma Forester drept protagonistă.

PARTEA ÎNTÂI

1.

Pe fratele meu Borja nu-l cheamă Borja. Îl cheamă Pep (sau Josep). Şi nici numele lui de familie nu este Masdéu-Canals Sáez de Astorga. Pe amândoi ne cheamă Martínez după tată şi Estivill după mamă.

Spre deosebire de Borja, adică de Pep, eu păstrez prenumele cu care m-au botezat părinţii mei şi numele lor de familie: pur şi simplu Eduard (chiar Eduardo în DNI[1]) Martínez Estivill. Fratele meu, în schimb, se numeşte (sau mai curând îşi zice) Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga, şi asta în ciuda faptului că în cartea lui de identitate, expirată cu mulţi ani în urmă, apare ca *José Martínez Estivill, născut la Barcelona, fiul Rosei şi al lui Francisco.* Bineînţeles că nimeni nu ştie că eu şi Pep (adică Borja) suntem fraţi. Mai precis, fraţi gemeni. De ştiut, nu o ştie nici măcar soţia mea.

Părinţii noştri s-au născut la Barcelona, dar pe linie paternă bunicii şi străbunicii proveneau din Soria[2]. În cazul familiei imaginare a lui Borja-Pep, după cum chiar el povesteşte, tatăl lui era din Lérida[3], fratele mai mic al unei familii cu o importantă avere în pământuri cultivabile şi vaci de lapte în ţinutul Alt Urgell, iar mama lui, o bogată moştenitoare originară din Santander[4], oraş în care falşii părinţi ai lui Borja au hotărât să se instaleze atunci când, chipurile, s-au căsătorit şi unde el zice că s-a născut.

Această abilă disperare genealogică îi este de folos fratelui meu Pep ca să justifice faptul că, în ciuda acestor impresionante nume de familie de viţă veche şi a unui însemnat patrimoniu familial pe care cică l-ar fi moştenit (deoarece se prezintă ca fiind singur la părinţi, ca să nu complice şi mai mult lucrurile), familia Masdéu-Canals Sáez de Astorga nu este cunoscută în Barcelona. Fratele meu are grijă să explice, în legătură cu situaţia sa financiară precară, că familia lui este una dintre acele vechi familii, în mod

---

[1] Abreviere pentru denumirea în spaniolă a Documentului Naţional de Identitate / Documento Nacional de Identidad.

[2] Capitala provinciei Soria aparţinând de Comunitatea Autonomă Castilia şi León.

[3] Capitala provinciei cu acelaşi nume din Comunitatea Autonomă Catalonia (în catalană, Lleida).

[4] Capitala provinciei Santander aparţinând de Comunitatea Autonomă Cantabria, situată în nordul Spaniei, pe coastele Mării Cantabrice.

inevitabil scăpătată, care îşi afundă rădăcinile arborelui genealogic în obscure nume de familie aristocratice cu o confuză ascendenţă medievală.

— Tatăl meu, obişnuieşte să explice Borja (de acum încolo mă voi referi la el cu numele prin care îl cunoaşte toată lumea şi pe care eu însumi m-am deprins să-l folosesc), n-a ştiut să se adapteze la vremurile moderne şi a sfârşit prin a-şi pierde toată averea. Investise totul în afacerea familiei, la Santander, şi de fapt reuşise să strângă o avere... Dar vremurile s-au schimbat. A avut loc faimoasa reconversie şi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, tatăl meu a avut o problemă serioasă cu Fiscul, nu din vina lui, se înţelege de la sine, ci a unui nenorocit de contabil care l-a făcut să piardă o grămadă de bani, spune el cu o înfăţişare serioasă şi cu un strop de mândrie şi de resemnare fatalistă, dar fără ca vocea să-i tremure câtuşi de puţin.

Pentru că suntem gemeni bivitelini, eu şi fratele meu Borja nu ne asemănăm fizic. Vreau să spun că, în realitate, nici măcar nu părem a fi fraţi. Fără îndoială, el a moştenit mai multe însuşiri de la familia mamei noastre, mai deşirată şi mai optimistă, iar eu, din partea tatălui nostru, oameni mai bondoci şi mai taciturni. De fapt, Borja este mezinul, căci a ieşit la două minute după ce m-am născut eu. Totuşi, din când în când, fratele meu se amuză să-mi aducă aminte că, dacă am fi fost fiii unui rege (fii legitimi, desigur), moştenitorul tronului ar fi fost el, nu eu. În ceea ce mă priveşte, îi răspund mereu că poate sta liniştit, că sunt convins că nu ne-am fi luat la bătaie pentru onoarea aceea. În cazul meu, această încrâncenare a monarhiilor de a păstra intacte orgolioasele vestigii ale ignoranţei din alte vremuri îmi ia mai curând o povară de pe suflet, poate pentru că, dintre noi doi, eu sunt cel timid şi nehotărât, iar el, cel temperamental şi îndrăzneţ.

Fiind gemeni, amândoi am împlinit patruzeci şi cinci de ani în luna mai, dar trebuie să recunosc că Borja pare ceva mai tânăr. Este tot neînsurat, deşi de ceva vreme are un fel de iubită mai mult sau mai puţin stabilă care are grijă să-l plimbe prin cele mai selecte cercuri din Barcelona. Singura piedică pe care o prezintă această relaţie – în funcţie de cum sunt privite lucrurile, bineînţeles – este faptul că e vorba de o femeie măritată.

Din câte am înţeles, soţul tinerei (care în realitate nu mai e chiar atât de tânără) are mulţi bani şi puţin timp pentru familie. Dar, după cum deduc din ceea ce îmi povesteşte Borja uneori, nici ea nu este tocmai săracă lipită pământului. Fata, pe care o cheamă Mercedes, aparţine acelui grup de avocate de succes cu birouri în zona înaltă a Barcelonei, absolvente ale universităţii Abat Oliba. Se ocupă de acelaşi lucru cu care obişnuiesc să-şi câştige existenţa cei care studiază în aceste prestigioase şi costisitoare instituţii de sub auspiciile catolicilor cu dare de mână, cu alte cuvinte, să facă în aşa fel încât bogaţii să nu fie nevoiţi să plătească prea multe impozite. De

obicei, Borja şi Merche se văd puţin în fiecare după-amiază şi îşi petrec împreună unele week-end-uri, când soţul ei este plecat în călătorie, ceea ce pare că se întâmplă destul de des, pentru că soţul lui Merche, om de afaceri şi proprietar al unor fabrici în China (sau nu ştiu exact ce anume, dar deţine ceva în China), este unul dintre acei oameni de succes care au năravul ancestral de a şi-o trage, în mod frecvent, cu secretarele şi cu cele care îi merită atenţia, în timpul unor călătorii de afaceri având de obicei ca destinaţie vreun loc înzestrat cu o plajă tropicală. Din câte îmi spune Borja (căruia îi datorez aproape toate cunoştinţele mele despre modul de funcţionare a claselor înalte din Barcelona), formează un cuplu modern şi tipic pentru acest mediu social, cu alte cuvinte, cu odrasle şi activităţi sociale în comun şi conturi şi vieţi separate. Merche are un fiu adolescent care le cam trage prea mult pe nas (bănuiesc că şi mama lui face la fel), în vreme ce Borja, din câte ştie el, nu are copii. Singurul viciu oarecum îngrijorător pe care i-l cunosc este whisky-ul Cardhu, de care, din fericire, nu poate abuza prea mult din cauza situaţiei sale financiare, permanent delicate. În ceea ce priveşte viaţa sentimentală a lui Borja înainte de apariţia lui Merche, nu ştiu practic nimic.

De fapt, şi în ciuda relaţiei strânse pe care o avem în prezent, ultimii douăzeci de ani din viaţa fratelui meu constituie un mister care se luminează în mod sporadic atunci când, sub efectul whisky-ului Cardhu, Borja scapă câte o mărturisire de care profit ca să reconstitui cu răbdare unele episoade din viaţa lui. Datorită acestei băuturi scoţiene am putut afla că a pus piciorul în Australia, că în Germania a făcut foamea şi că pentru nimic în lume n-ar mai munci ca bucătar pe un tanc petrolier. Am reuşit să aflu, de asemenea, că a trăit câţiva ani la Paris, dar despre asta voi vorbi mai încolo.

Eu sunt însurat în continuare cu aceeaşi femeie, cu Montse a mea dintotdeauna, şi am trei copii: două fete de paisprezece ani, gemene identice, şi un băieţel cum nu se poate mai neastâmpărat care va împlini în curând trei ani. Fratele meu Borja încă se mai poate mândri cu un splendid păr şaten (căruia sunt convins că frizerul Iranzo îi adaugă câteva nuanţe blonde o dată pe lună) şi îi plac cravatele de mătase, costumele la două rânduri în stil englezesc şi mocasinii italieneşti. Eu prefer catifeaua reiată şi blugii, cămăşile în carouri, matlasate iarna, şi pantofii cu şireturi. Deşi avem aproape aceeaşi înălţime, în jur de un metru şaptezeci şi cinci, îl depăşesc în greutate cu vreo douăsprezece kilograme, dar asta nu înseamnă că eu aş fi gras. Poate că e adevărat că am puţină burtă, dar nu prea mare, şi aşa cum i se întâmpla şi tatălui nostru, încep să mi se ivească primele semne de chelie pe care încerc să le ascund. Părul rămas, care din fericire este încă mult, a început să capete un aspect cărunt care, în mod inexplicabil, nu reuşeşte să-

mi confere un aer mai distins – nici măcar atunci când, imitându-l pe Borja, îmi dau cu gel şi mi-l pieptăn pe spate –, şi în vreme ce pielea lui este mereu bronzată într-o nuanţă aurie, demnă de invidiat datorită unui salon cu raze ultraviolete care se află exact la parterul casei sale, tenul meu prezintă aproape tot anul un aspect mai degrabă lăptos. Borja trece pe la sala de gimnastică de cel puţin trei ori pe săptămână, pe când mie îmi este mai mult decât suficientă mişcarea pe care trebuie să o fac acasă în fiecare sâmbătă, zi de curăţenie generală, şi cea pe care o fac zilnic, timp de câteva minute, cu cel mic, în vreme ce Montse pregăteşte masa de seară. Borja este de dreapta (dintr-un motiv estetic, zice el), iar eu continui să fiu un nevotant dezamăgit, de stânga.

Trebuie să mărturisesc că mă înroşesc uşor când mă văd silit să spun o minciună, chiar dacă ar fi vorba de una nevinovată, pe când Borja se îmbujorează doar atunci când îi scapă vreo mărturisire adevărată despre viaţa sau persoana sa. La restaurant, este în stare să aleagă vinul nu numai după preţ şi ştie să utilizeze tacâmurile potrivite pentru a tranşa o langustă, în timp ce eu sfârşesc întotdeauna prin a comanda carne şi a considera că vinul este bun când mi se dă să-l gust.

Amândoi suntem asociaţi (şi singurii angajaţi) ai unui fel de agenţie de consultanţă, cum o numim noi, care pe cărţile de vizită şi pe hârtia de scrisori se anunţă ca *Frau Consultanţi, Societate cu Răspundere Limitată.* De fapt, numele pe care l-a ales Borja la început a fost o literă grecească, şi anume *Tau,* cea care, în afară de faptul că făcea referire la semnul nostru zodiacal, Taurul, nu este un cuvânt nici catalan, nici spaniol, ceea ce părea lucrul cel mai nimerit, ţinând seamă de ciudăţeniile limbii din această ţară, mai ales în ceea ce se numeşte *upper north side*[5] a oraşului. Dar, la tipografie, cineva a greşit, şi Borja, care este cam superstiţios, a considerat faptul drept un semn şi a hotărât să-şi asume greşeala, rebotezând cu acest nume societatea noastră recent înfiinţată. Adevărul e că mie cuvântul *Frau* îmi aminteşte de „fraudă", cum este şi logic, dat fiind noul nume al fratelui meu şi starea lui de permanent faliment. Cert este că lui Borja îi place să trăiască bine şi, atunci când poate – în treacăt fie zis că asta nu se întâmplă foarte des –, nu se lipseşte de nimic.

În realitate, *Frau Consultanţi* nu este o firmă adevărată, pentru că nu există ca atare în registrul comerţului. În orice caz, tipul de activităţi pe care le realizăm nu se potriveşte foarte bine cu facturile şi hârţogăraia. Consultanţa pe care o oferim – şi pe care ne-o solicită clienţii – este de natură prea confidenţială ca să existe contracte scrise între noi, ca să nu mai

[5] În engleză în original, partea de sus din nordul oraşului.

vorbesc despre rapoarte şi facturi. Dar, cu toate astea, nu strică să ai un birou unde să primeşti clienţii şi să dispui de cărţi de vizită frumoase, cu numele şi numerele noastre de telefon tipărite pe hârtie scumpă. Cum zice Borja, acest lucru ne conferă un aer de respectabilitate care îi face pe oamenii importanţi să aibă încredere în noi, căci despre asta e vorba la urma urmelor. În ceea ce priveşte ierarhia, el este directorul firmei, iar eu, directorul adjunct. În practică, şi ca să ne înţelegem, el aduce clienţii, distincţia şi farmecul personal, pe când mie îmi revine rolul de a face pe copoiul.

Cum nu avem secretară (deoarece pentru moment bugetul nu ne permite să ţinem în birou o blondă sculpturală stând toată ziua cu mâinile în sân, aceasta fiind una dintre îmbunătăţirile pe care Borja dorea să le introducă în firmă), ne vedem obligaţi să le dăm clienţilor numerele noastre directe de telefon, adică ale afurisitelor de mobile, care sunt într-adevăr de ultimă generaţie, pentru că Borja are o cunoştinţă care lucrează în împrejurimile depozitelor din port şi face rost de ele la un preţ foarte bun (cred că vânzarea pe sub mână a telefoanelor mobile este una dintre afacerile cu care se ocupă Borja atunci când nu lucrăm la vreun caz). Ceea ce avem cu adevărat este un mic birou, foarte şic (sau *glamouros*, cum se spune acum), în partea de sus a străzii Muntaner, foarte aproape de Piaţa Bonanova, şi care păstrează, din fericire, vechile tarife de chirie. Borja spune că preţul chiriei pentru acest birou, scandalos de ieftin dacă se ţine seama de faptul că este situat într-unul dintre acele cartiere în care absenţa desenelor de graffiti de pe ziduri se dovedeşte aproape obscenă, este o favoare acordată de către un prieten recunoscător. Eu bănuiesc că este vorba de un prieten într-adevăr recunoscător pentru faptul că fratele meu nu a făcut publică o anumită informaţie compromiţătoare. Are un antreu, o mică baie şi o încăpere de vreo patruzeci de metri pătraţi în care inexistenta noastră secretară îşi are masa de lucru. Dat fiind că încăperea este mare, intră în ea două fotolii şi o canapea mică (pe care le-am cumpărat de la lichidare de stoc din magazinul Ikea, împreună cu două lampadare şi un covor în culori vii), o masă lungă de sticlă, la mâna a doua, având o muchie puţin ciobită, şi şase scaune tapiţate cu piele, de care Borja a făcut rost la un preţ foarte bun (bănuiesc că provin de la o mutare). Aici îi primim pe clienţi, care nu prea stau la coadă, ca să zic aşa. Cu şiretenia care îl caracterizează, Borja a cerut să fie instalate pe unul dintre pereţii camerei două uşi false de mahon, foarte frumoase (pentru care mă tem că tâmplarul încă mai aşteaptă să-şi primească banii), pe care a lipit două plăcuţe aurii cu inscripţia, în spaniolă şi cu litere cursive englezeşti, a numelor şi respectiv a funcţiilor noastre:

Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga
Director

şi

Eduardo Martínez Estivill
Director Adjunct

Când primim clienţii, secretara este invariabil în concediu sau plecată să facă vreun comision. Cert este că pe masa ei se află întotdeauna o sticluţă cu lac de unghii de culoare roşie (marca Chanel) şi alte mici detalii care, chipurile, trădează existenţa unei prezenţe feminine: o eşarfă de la Loewe care atârnă neglijent pe spătarul scaunului (şi pe care, într-o noapte la o petrecere, după vreo două pahare generoase de Cardhu, Borja mi-a mărturisit că a şterpelit-o dintr-un restaurant), un exemplar al revistei *Hola*! (întotdeauna un număr anterior, deoarece cred că fratele meu face rost de reviste gratis de la salonul de raze ultraviolete) şi o plantă de interior, dintre cele care nu au nevoie să fie udate prea mult. După părerea lui, aceste obiecte banale dau credibilitate poveştii că acolo lucrează o femeie. Într-unul dintre sertarele biroului, pe care se află un computer Mac care nu funcţionează, păstrăm un flacon de parfum *L'Air du Temps* care nu a ajuns niciodată să treacă pe la casele de marcaj. Uneori, când aşteptăm o vizită, îl folosim ca să parfumăm încăperea şi să-i dăm o tuşă feminină, de secretară rasată care, după părerea lui Borja, este absolut necesară. În ceea ce priveşte birourile noastre, care nu există nici ele în spatele uşilor false, sunt mereu în curs de zugrăvire sau de redecorare.

Cu toată această scenografie, nu este greu de ghicit că, aproape întotdeauna, clienţii noştri aparţin clasei înalte a societăţii şi că ceea ce le oferim noi este cea mai desăvârşită discreţie în privinţa treburilor pe care ni le încredinţează. „Frăţioare, cine sub pom bun se-ntinde..."[6], spune de obicei Borja. Asta este una dintre zicalele sale preferate. Cealaltă este despre Dumnezeu şi zaruri.

— Eduard, Dumnezeu nu joacă zaruri... obişnuieşte el să o trântească atunci când ne găsim într-o situaţie fără ieşire sau când, pe neaşteptate, ne surâde norocul.

În realitate, eu şi fratele meu Borja facem pe intermediarii în acel gen de demersuri pe care bogătaşii nu vor să le facă personal, ca de exemplu să cumpere sau să vândă proprietăţi şi să amaneteze bijuterii şi obiecte de artă.

[6] Proverb spaniol care are corespondent şi în română, cu continuarea „... bună umbră mi-l cuprinde".

Uneori, acceptăm să culegem informaţii despre firme concurente sau despre asociaţi neloiali şi, alteori, a trebuit chiar să verificăm veridicitatea unui concediu medical acordat pentru o depresie excesiv de îndelungată şi de agreabilă. Din nefericire, deoarece trebuie să ne câştigăm pâinea oricum ar fi, din când în când suntem nevoiţi să ne ocupăm şi de unele cazuri de încornorare. Sigur că nu suntem detectivi şi nici ceva asemănător şi, tocmai de aceea, clienţii care ne vizitează hotărâsc să se încreadă în umilele noastre persoane. Să angajezi o agenţie de profesionişti ca să-ţi urmărească nevasta (sau amanta, ceea ce ni se cere de obicei în majoritatea cazurilor) şi apoi cineva cu o mutră acră să-ţi prezinte un dosar voluminos şi o factură şi mai voluminoasă care îţi confirmă neliniştitoarea bănuială, nu e totuna cu a-i cere unui prieten să afle fără prea mare greutate, atât cât îi stă în putinţă, în schimbul unei generoase gratificaţii. Noi suntem acest prieten: nu folosim microfoane şi nici nu facem fotografii, nu avem documente arhivate şi nici nu redactăm lungi rapoarte. Totul este pe cuvânt şi deseori le relatăm clienţilor noştri rezultatul anchetelor aşezaţi comod în faţa unui pahar în vreunul dintre puţinele baruri de zi decente care, după părerea lui Borja, au mai rămas în Barcelona. Nu precum cei doi angajaţi anonimi ai vreuneia dintre acele sordide firme de detectivi care se prezintă pe afişe mari agăţate pe balcoane, ci ca doi prieteni înţelegători care, dacă este necesar, ştiu să găsească şi un cuvânt de consolare, şi să ofere un umăr pe care se poate plânge atunci când vreunul dintre clienţii noştri simte nevoia să se descarce. „Gata oricând": aceasta este deviza noastră, foarte bine aleasă de către Borja de pe vremea (nu prea fericită) când eram nişte *scouts*[7] evlavioşi. Aşa cum zice el, asta se referă atât la disponibilitatea noastră profesională, cât şi la onorariile, întotdeauna puţin cam piperate, pe care intenţionăm să le încasăm.

Se înţelege de la sine că, atunci când am acceptat propunerea pe care mi-a făcut-o Borja de a ne asocia, nu mi-am imaginat nicio clipă că lucrurile vor ajunge să se complice atât de mult şi că noi înşine vom sfârşi prin a ne vedea implicaţi într-un caz de asasinat pe care va trebui să încercăm să-l rezolvăm. Trebuie să mărturisesc că niciunul din noi nu are nici cea mai mică idee de cum să abordăm acest gen de situaţii, nici atunci, nici acum. De fapt, toate cunoştinţele noastre despre lumea crimei provin exclusiv – şi nu exagerez – din cărţile pe care le citeam pe când eram copii, în timpul verilor petrecute la Premià de Mar, împreună cu părinţii şi bunicii noştri, pe vremea când Premià era doar un sătuc rămas încă destul de departe de Barcelona ca să constituie o destinaţie pentru vacanţa de vară. În cazul meu, aceste lecturi s-

[7] În limba engleză, în original: cercetaşi.

au extins odată cu cele realizate pe plaja de la Caldetes, unde încă mai obişnuim să mergem vara eu, Montse şi copiii, şi al căror scop principal nu este altul decât acela de a potoli tortura pe care o presupune pentru virilitatea unui bărbat tânăr faptul de a-şi petrece timpul înconjurat de rotunjimile exuberante care se expun aşa cum le-a adus Dumnezeu pe lume. La urma urmelor, ca să fiu cu desăvârşire sincer, cunoştinţele noastre din acest domeniu se limitează la Conan Doyle, Agatha Christie, Chesterton, Simenon, Vázquez Montalbán, la doamna Jessica Fletcher şi la Colombo (seriale care se transmit din nou la televizor şi din care Borja nu a pierdut niciun episod). Şi nici nu mai e cazul să spun că, în ceea ce priveşte pistoalele şi armele în general, le-am văzut doar la cinematograf. Fiind orfani, ne-am bucurat de privilegiul de a nu fi obligaţi să facem armata, aşa că niciunul din noi nu a ajuns niciodată să aibă în mâini vreuna dintre acele puşti cu viaţă proprie numite *cetmes*[8], care se caracterizează prin faptul că se descarcă singure. Cât despre cunoştinţele noastre juridice şi de medicină legală, dacă le adunăm, sunt egale – ca să nu spun inferioare – cu zero.

Poate că Borja are dreptate şi, aşa cum a spus Einstein, Dumnezeu nu joacă zaruri. Eu sunt şi mai sceptic când e vorba să interpretez coincidenţa ca fiind întâmplătoare, dar trebuie să recunosc că, în cazul pe care îl voi relata în cele ce urmează, înlănţuirea de coincidenţe care s-a produs nu a părut tocmai întâmplătoare. În ce alt mod în afară de acesta ne-am fi putut pomeni implicaţi în investigarea unui asasinat încâlcit care avea ca protagonişti personaje de vază din înalta societate a Barcelonei?! Este evident că, dată fiind totala noastră lipsă de pregătire, treaba ne depăşea, dar adevărul este că ceea ce ne-a obligat să acceptăm răspunderea pentru această investigaţie au fost circumstanţele deosebite care au înconjurat cazul (şi faptul că, într-o oarecare măsură, şi noi făceam parte din încurcătură). Nu voi nega faptul că erau nişte circumstanţe care ar fi făcut deliciul oricăruia dintre detectivii noştri fictivi, pentru că asasinatul pe care a trebuit să-l rezolvăm era unul dintre cele care se potrivesc cu scenariul unui film. Crimele despre care ne informează de cele mai multe ori jurnalele televizate sunt de obicei sordide, violente şi, într-o oarecare măsură, previzibile, majoritatea fiind isprava unor dezechilibraţi care se găsesc sub efectul vreunui drog sau a unor bieţi nenorociţi care sfârşesc prin a se sinucide sau a se preda autorităţilor cu coada între picioare, dar, în schimb, cea care ne-a revenit nouă spre cercetare nu prezenta niciunul dintre aceste ingrediente. Era rafinată şi în acelaşi timp deconcertantă. De fapt, dată fiind

[8] Acronim sub care este cunoscută puşca oficială de asalt a Armatei Spaniole, produsă în ţară din anul 1952 de către Centrul de Studii Tehnice asupra Materialelor Speciale (în spaniolă: Centro de Estudios Técnicos de Materiales Especiales).

nemăsurata înclinaţie a vremurilor noastre pentru sânge, viscere şi sex ieftin, nu mai încape vorbă că plănuirea şi execuţia acelui asasinat aminteau mai curând de punerea în scenă a unei mici, dar macabre opere de artă.

2.

Povestea a debutat într-o dimineaţă de început de decembrie, pe când luam micul dejun cu o cafea cu lapte şi nişte melcişori de patiserie la San Marcos, o cafenea de pe Galle Mayor din cartierul Sarrià. Nu aveam nimic mai bun de făcut, iar la birou era prea frig. Tocmai deschideam ziarul când a sunat mobilul lui Borja.

— Nu mi-a spus cine este, dar a repetat cuvântul „confidenţial" de cel puţin opt ori. I-am dat întâlnire azi după-amiază la patru şi jumătate la birou, îmi explică el după ce închise telefonul. Şi adăugă: Azi îmbracă-te elegant, pentru că îmi miroase că e vorba de un barosan.

— Nu ne-ar strica, dacă luăm în calcul că sărbătoarea Crăciunului bate la uşă. Montse a început să protesteze...

— Ţi-am mai spus să nu-ţi faci griji. O să ai leafă dublă. Te-am dezamăgit oare vreodată cu ceva?

Nu, e adevărat. De când ne-am asociat, în urmă cu vreo trei ani, Borja nu m-a dezamăgit niciodată. Parcă fratele cel mare ar fi el, şi nu eu, chiar dacă e vorba doar de o diferenţă de două minute. Nu ştiu cum reuşeşte, dar mereu sfârşesc prin a încasa ceva înainte de cinci ale lunii, când expiră termenul de scadenţă a ipotecii. Bănuiesc că, atunci când este foarte strâmtorat, ia bani de la Merche, iubita lui, sau de la Mariona Castany, care i-a devenit un fel de mătuşă, dar nu îndrăznesc să-l întreb. Acasă suntem cinci guri, dintre care două adolescente, şi cu leafa lui Montse ca singur venit nu ne ajungem până la sfârşitul lunii. Nu îmi pot permite să refuz ce mi se dă, de oriunde ar veni banii, dar, în general, vin în bancnote uzate, într-un plic de culoare maro.

— Vorba-i vorbă, să te îmbraci cum se cuvine.

— Dar sunt bine...

— Îţi repet să-ţi pui uniforma.

Ceea ce numeşte el „uniforma" este un costum de culoare gri-închis de la Armani pe care m-a obligat să-l cumpăr (plătind el), o cămaşă albă, tot de la Armani (pe care a trebuit să o plătesc eu) şi o cravată de mătase în dungi, fină şi discretă, pe care mi-a dăruit-o soacră-mea la o aniversare şi care are aprobarea lui. Asta este ceea ce îmi pun pe mine în ziua în care trebuie să primim vreun client sau când ne afundăm în lumea bogătaşilor.

— Şi tu ce-o să faci? l-am întrebat eu pe un ton ironic. O să te găteşti sau o să spui că vii de la o partidă de golf?

Uneori, Borja se prezintă la întrevederi în îmbrăcăminte sport (dar nu în trening, bineînţeles, ci în tricouri de firmă gen polo, pantaloni de bumbac şi încălţăminte de iahting) şi cu părul încă ud, de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş, purtând pe umăr o geantă mare cu crose de golf sau una mai mică în formă de rachetă de tenis. Nu l-am văzut niciodată în acţiune (de fapt, din câte îmi amintesc, când eram mici, lui nu-i plăcea să facă sport) şi n-am idee dacă ştie într-adevăr să joace sau doar se preface.

— Încă nu m-am hotărât, zâmbi el.

Eu ştiam că în momentul acela se gândea la altceva. La avansul pe care îl puteam obţine.

Ne-am terminat cafeaua cu lapte, care cu atâta pălăvrăgeală se răcise, şi am pornit-o. Era aproape amiază. Cum era încă devreme, m-am îndreptat spre casă cu gândul să mănânc ceva, să fac un duş şi să mă îmbrac mai potrivit.

Montse, soţia mea, are de obicei mult de lucru la ora asta şi nu vine niciodată să mănânce acasă. Înainte lucra ca medic psiholog – care de fapt este profesia ei – într-o şcoală generală situată într-unul dintre cartierele periferice care înconjoară Barcelona. Când, datorită neaşteptatei reapariţii a lui Borja, viaţa noastră a luat o întorsătură de o sută optzeci de grade, Montse nu a ezitat să-şi lase locul de muncă, de care, după cincisprezece ani de neplăceri, era sătulă până peste cap, şi împreună cu alte două prietene, a deschis un *Centru Alternativ de Bunăstare Integrală* în cartierul Gràcia, aproape de Piaţa Vicereginei. Soţia mea şi prietenele ei au avut noroc, pentru că au descoperit nişte partere în ruină, dar foarte spaţioase, cu o chirie destul de accesibilă, datorită faptului că la etajele superioare locuiau vreo douăzeci de *okupas*[9] cu câinii lor. Au fost nevoite să cheltuiască vreo câteva mii de euro ca să transforme prăvăliile unor vânzători de haine vechi într-un spaţiu cu atmosferă *new age*[10], dar trebuie să recunosc că le-a reuşit destul de bine şi că afacerea îşi duce traiul. Într-o atmosferă de culori suave, lumini difuze, muzică tradiţională şi lumânări parfumate, Montse şi asociatele ei le oferă clientelor o panoplie de terapii alternative: masaje cu nume imposibil de pronunţat, tratamente ecologice de înfrumuseţare şi tehnici naturale pentru vindecarea insomniei şi pentru slăbit. Ţin şi cursuri

[9] Participanţi la mişcarea socială având aceeaşi denumire, care constă în a lua spre folosinţă terenuri neocupate sau clădiri abandonate pentru a le utiliza ca terenuri cultivabile sau ca locuinţe, ori centre cu scopuri sociale şi culturale.

[10] În limba engleză, în original, Noua eră, curent spiritual occidental care proclamă o mai mare spiritualitate cu scopul ca omenirea să intre într-o nouă eră în care va domni armonia universală.

scurte de yoga, sanscrită şi bucătărie vegetariană şi, de vreo câteva luni, organizează terapii de grup pentru cele care vor să se lase de fumat (de care se ocupă Montse, deşi ea nu s-a lăsat încă de tot). În zilele de joi, organizează cenacluri literare care se bucură adesea de prezenţa unor poeţi necunoscuţi, dintre cei care îşi publică singuri versurile folosindu-se de un xerox sau strângând încetul cu încetul subvenţii publice datorită vreunui unchi care lucrează la Generalitat[11], reuniuni care se încheie, bineînţeles, destul de târziu, în general în vreunul dintre excelentele baruri cu gustări care există în cartier. La amiază, la ora mesei de prânz, Centrul geme de activitate, aşa că eu obişnuiesc să ciugulesc ceva acolo unde mă găsesc, de cele mai multe ori în compania fratelui meu. De această dată, deoarece mi se poruncise să mă schimb de haine, trebuia să trec obligatoriu pe acasă. Am avut timp suficient să-mi pregătesc o salată şi o omletă simplă din două ouă, pe care am înfulecat-o cu două felii de pâine cu roşii şi o berică şi am putut chiar să-mi fac puţin siesta şi să citesc ziarul *El Periódico* în versiune catalană (Borja mi-a interzis categoric să port acest ziar sub braţ prin cartierele pe unde ne mişcăm în mod curent).

Cu lenea încă instalată în trup, am plecat de acasă pe la trei şi jumătate. Cerul era complet acoperit de nori şi totul semnala că o să înceapă să plouă, ceea ce însemna că în trafic vor apărea peste tot ambuteiaje şi că semafoarele vor înceta în mod misterios să mai funcţioneze. Uitasem să-mi iau umbrela, dar cum se făcuse târziu, am hotărât să nu mă mai întorc acasă după ea, resemnat cu faptul că am să mă ud puţin dacă până la urmă avea să dea o răpăială. A trebuit să aştept autobuzul aproape cincisprezece minute, dar la patru şi un sfert mă aflam deja, puţin cam neliniştit, făcând de gardă în birou.

Executând ritualul arhicunoscut, am utilizat parfumul secretarei în chip de odorizant, ştiind că mai târziu Montse va mirosi parfumul acela, se va uita urât la mine şi mă va bombarda cu întrebări. Montse a devenit destul de geloasă, mai ales pentru că uneori trebuie să lucrez noaptea şi ajung acasă în zori. Din fericire, pe vremea aceea se făcuse budistă şi vedea lucrurile în mod filosofic. Când era nevoie, Montse lua şi vreo două pastile de valium fără prea multe remuşcări.

Cel mai probabil era ca Borja să nu apară până la cinci fără un sfert. Să-i facă să aştepte pe clienţii care, fiind nerăbdători, obişnuiau să fie întotdeauna foarte punctuali era felul lui de a le da de înţeles că aveam de lucru până peste cap. Într-adevăr, la patru şi jumătate fix s-a auzit soneria,

[11] Sistemul instituţional al Cataloniei prin care este organizată politic guvernarea acestei Comunităţii Autonome, fiind alcătuit din Parlament, Consiliul Executiv sau Guvernul şi Preşedinţia acestuia.

iar eu, ca de obicei, m-am repezit să deschid uşa. Primul lucru pe care l-am văzut au fost ochelarii de soare pe care îi purta misteriosul nostru client, în mod clar o precauţie ca să-şi apere identitatea, dat fiind că cerul era negru, iar scara este mai curând întunecoasă. Când şi i-a scos, cred că n-am putut evita să mi se observe mica tresărire pe care am avut-o. Cred şi eu că era vorba de un barosan! Ce miros fin avea deşteptul de frate-meu! Aveam în faţă un ditamai domn deputat, şi nu pe unul de rangul al doilea sau al treilea, dintre cei care doar încălzesc scaunul în Cameră şi a cărui principală contribuţie la viaţa parlamentară constă în creşterea prosperităţii materiale a barului Parlamentului şi a specialiştilor în bolile de ficat, ci dintre cei care se bagă în faţă la tribună, apar în ziare şi participă la mesele rotunde despre fotbal. L-am recunoscut numaidecât şi m-am rugat ca Borja să nu întârzie mult în a-şi face apariţia.

— Bună ziua. Domnul Masdéu, presupun, spuse el foarte corect.

— Sunt asociatul său, Eduard Martínez, la dispoziţia dumneavoastră, am răspuns eu, întinzându-i mâna şi invitându-l să intre.

La început a şovăit, dar în cele din urmă a trecut pragul cu un pas hotărât. Cu toate că încep deja să mă obişnuiesc, oamenii puternici încă mă mai irită, chiar şi atunci când au probleme. În faţa manierelor lor studiate şi excesiv de cordiale, întotdeauna sfârşesc prin a mă simţi ca un peşte pe uscat.

— Aveam o întrevedere cu domnul Masdéu, spuse el cam stânjenit când descoperi că nu eu eram persoana pe care se aştepta să o întâlnească.

— Da, sunt la curent. Dar luaţi loc, vă rog. Asociatul meu nu va întârzia mult. A avut o întâlnire în oraş...

În momentul acela a sunat telefonul care se află pe masa inexistentei noastre secretare. Aşteptam apelul şi am ridicat receptorul.

— Ah, bună. Tu eşti? (...) Nu, nu-ţi face griji, Mariajo nu e aici. Ştii că trebuia să meargă să-i ducă notarului documentaţia. (...) Da, în regulă. (...) De acord. Te aşteptăm.

— El era, am explicat eu. Va fi aici peste cinci minute. E prins într-un ambuteiaj...

— Mai bine că secretara nu este aici.

— Nu va reveni în după-amiaza aceasta. De fapt, profităm să o trimitem să facă diverse comisioane când trebuie să primim pe cineva care preferă să păstreze o discreţie absolută, am spus eu fără să roşesc.

Asta e o minciună pe care am spus-o de prea multe ori şi pe care eu însumi încep să o cred. Uneori, am tulburătoarea senzaţie că numita Mariajo chiar există.

— Este o idee bună. De multe ori, secretarele vorbesc mai mult decât trebuie. Dar, bineînţeles, există întotdeauna hârtii în care să-şi bage nasul... spuse el aruncând o privire rapidă de jur împrejur.

Presupun că acela era un subtil interogatoriu privitor la metodele noastre de lucru. Am hotărât să-l liniştesc.

— Oh, nu vă faceţi griji! Mariajo a noastră nu află nimic care să merite osteneala de a fi povestit în stânga şi în dreapta. De fapt, o ţinem doar ca să răspundă la telefon şi să rezolve chestiuni birocratice... De altfel, presupun că sunteţi la curent cu faptul că noi n-avem obiceiul de a lucra cu hârtii. Credeţi-mă, în acest birou nimeni n-ar găsi nimic interesant. Iar această ultimă informaţie era cu totul adevărată.

L-am invitat să se aşeze pe canapea şi am văzut că se uita pe furiş la uşile birourilor noastre. Era rândul explicaţiei pentru faptul că nu îl invitam să treacă într-un spaţiu mai discret, ci îl ţineam aşezat acolo la intrare, de parcă ar fi fost un vânzător neînsemnat de enciclopedii.

— Îmi pare foarte rău, dar acolo, înăuntru, este totul cu susul în jos. Zugrăvim şi schimbăm decorul, şi lucrurile astea, ştiţi şi dumneavoastră cum sunt...

— Da, e adevărat, se ştie când încep, dar nu şi când se termină... admise el în silă, într-o încercare de a răspunde manierat la pălăvrăgeala mea neinteresantă.

— Şi, în plus, cu frigul ăsta... Şi această umiditate afurisită... După cum se pare, vopseaua se usucă greu.

— Da, în această lună de decembrie e destul de frig. Poate că vom avea chiar şi un Crăciun alb...

— Cu toate că aici, în Barcelona, nu suntem pregătiţi pentru zăpadă...

— Nu, şi pe deasupra, cu căldura pe care o răspândeşte oraşul, zăpada nu îngheaţă şi totul devine o mocirlă...

Era evident că singura conversaţie pe care omul acela era dispus să o poarte cu mine se referea la vreme. Dacă Borja mai întârzia mult, aveam să sfârşim, poate, prin a vorbi despre Barça, care este întotdeauna un subiect plăcut. Din fericire, telefonul a sunat din nou, întrerupând dialogul acela insipid care nu aducea absolut nimic niciunuia din noi.

Presupun că un detectiv profesionist ar fi profitat de ocazie ca să facă o mulţime de deducţii şi să lase cu gura căscată persoana în cauză, dar mie nu-mi venea nimic în cap, cu excepţia observaţiei evidente că în faţa mea se afla un bărbat elegant, bine situat, puţin timid şi cu o figură prost dispusă, în ciuda eforturilor sale de a se arăta afabil. Dar, desigur, asta nu folosea la nimic. Nici nu mă hotăram să-i mărturisesc că îl recunoscusem, dar bănuiesc că el o intuia, nici nu îndrăzneam să-i vorbesc despre politică sau să abordez

motivul vizitei sale fără ca Borja să fie de faţă. De data aceasta, telefonul care a sunat a fost mobilul meu.

— Scuze, am spus eu pe când îl scoteam din buzunar.

— Nu face nimic, a răspuns el răsuflând uşurat.

Am apăsat pe butonul verde al telefonului şi am apropiat minusculul aparat de ureche.

— Da? (...) Poftim, cum stă treaba? (...) La şapte virgulă douăzeci şi doi? (...) De acord, cumpără. (...) Cincisprezece mii, da. (...) Nu, nu, clientul este de acord. (...) Da, un profit bun de data asta. (...) Să mă anunţi mâine, da? Cu bine, cu bine.

Aceste apeluri (tot false) erau o idee a lui Borja. După ce auzeau conversaţia, unii clienţi ne întrebau dacă ne ocupăm şi cu investiţiile şi, uneori, scoteam de la ei un teanc suplimentar de *bin laden*-i[12] ca să-i investim la bursă. De fapt, nimic prea riscant, dar totul foarte confidenţial şi, bineînţeles, fără contracte şi fără documente. Noi îi făceam să creadă că pot obţine o rentabilitate mult mai ridicată a banilor lor, mai ales de la cei negri păstraţi într-un sertar, în schimbul unui mic comision. Nu era adevărat, dar, în cel mai rău caz, ceea ce se întâmpla era că acel client nu câştiga nimic. Îşi recupera cea mai mare parte a investiţiei, nu existau niciodată câştiguri şi nu punea întrebări. Când şmecheria ieşea bine, noi rămâneam cu firimiturile.

Dar, de data asta, clientul nostru nu a muşcat momeala. Era nervos, dar nu din cauza banilor părea să fie atât de îngrijorat. Tocmai mă pregăteam să încep o conversaţie despre calităţile lui Ronaldinho şi dăruirea lui Puyol[13], când am auzit sunetul unor chei vârâte în broască. În încăpere se răspândi brusc aroma unei ape de colonie care îmi era peste măsură de cunoscută.

3.

— Scuzaţi întârzierea... spuse Borja în spaniolă, pentru orice eventualitate, după ce a deschis uşa cu propria cheie. În anumite cercuri, limba în care se exprimă o persoană determină dacă a pornit-o cu dreptul ori cu stângul.

---

[12] Denumire ironică a bancnotelor de 500 de euro, pentru că, asemenea lui Bin Laden, „mulţi ştiu că există, dar puţini le-au văzut", care au fost retrase de pe piaţa spaniolă, ca şi cele de 1 000 de euro, pentru a se împiedica circulaţia banilor negri, ele având valoare mare, dar ocupând puţin loc.

[13] Numele a doi celebri jucători de fotbal, primul – brazilian, cel de-al doilea – catalan, cu care se mândrea echipa F.C. Barcelona, cunoscută drept Barça.

Înfăţişarea lui era foarte elegantă sub paltonul bleumarin cu croială clasică în care venea înfofolit. Purta un costum la două rânduri, tot de culoare albastră, o cămaşă în dungi albastre, dintre cele care au gulerul şi manşetele de altă culoare (pe care eu le detest în mod special) şi o cravată de mătase în tonuri nisipii cu desene mici de căluţi.

— Am avut o întâlnire la Sant Cugat şi traficul pe şoseaua de centură a fost infernal, ca de obicei...

Înainte de a-şi scoate paltonul, s-a apropiat şi i-a strâns mâna cu căldură. După părerea mea, cam depăşise puţin măsura cu apa de colonie.

— Cum? Putem deja să-l folosim? mă întrebă Borja în limba noastră maternă, făcând gestul de a încerca să deschidă uşa de la biroul său.

— Încă nu. Zugravii n-au terminat încă.

— La naiba cu toţi zugravii!

— Poate că ştiţi deja cine sunt, spuse clientul nostru. Se vedea că are chef să treacă direct la subiect.

— Firește, m-am grăbit eu să răspund, înainte ca Borja să calce în străchini. Domnul Lluís Font, Onorabil Deputat în Parlamentul Cataloniei. Şi cine ştie – am adăugat eu încercând să sune măgulitor –, poate că într-o zi, Foarte Onorabil...

Aceste ultime cuvinte le-am rostit doar pentru ca Borja să înţeleagă cu ce fel de personaj aveam de-a face. Cum el răsfoieşte doar ziarele *El Mundo* şi *ABC* şi asta numai ocazional, nu este foarte la curent cu dedesubturile politicii catalane, dar bănuiesc că nici cu ale celei spaniole. Fratele meu îşi justifică dezinteresul spunând că politica îl plictiseşte şi că, în general, politicienii sunt toţi la fel, fie că sunt de dreapta, fie că sunt de stânga. Dar dacă îl întrebi unde îşi petrece vacanţele Preysler[14] sau în a câta lună de sarcină este Infanta[15], la acest capitol fratele meu Borja este un expert desăvârşit.

Când în urmă cu câteva momente purtasem cu deputatul Lluís Font acea conversaţie insipidă despre vreme, încercasem să-mi reamintesc tot ce ştiam despre personajul care stătea pe canapeaua cumpărată de la Ikea. Onorabilul Lluís Font era unul din cei doi lideri care îşi disputau puterea în partidul lor (nu voi spune care anume, ci doar că deputaţii şi consilierii săi din primărie îşi au colegiul electoral în exclusivistul bulevard Pearson). Este posibil ca foarte curând să fie ales drept candidat la preşedinţia instituţiei

---

[14] Isabel Preysler, renumită fost model de origine filipineză, mama cântăreţului spaniol Enrique Iglesias, fiul lui Julio Iglesias.

[15] Cristina de Borbón y Grecia, ducesă de Palma, fiică a regilor Spaniei, căsătorită din anul 1997 cu un jucător de handbal, originar din Ţara Bascilor, membru al echipei de handbal aparţinând de F.C. Barcelona şi al echipei naţionale a Spaniei.

Generalitat, deşi, după cum mergeau lucrurile în partidul său pe aceste meleaguri, era îndoielnic că va ajunge vreodată să obţină acel râvnit titlu. Aparţinea de latura moderată a partidului şi avea renumele unui om prudent şi cu scaun la cap. Din câte citisem în presă, în restul Spaniei, printre ai lui, nu era chiar bine văzut. Pe deasupra, era susţinător al echipei Barça, ceea ce nu era în favoarea lui şi, cu toate că nu se ocupa cu afacerile imobiliare pe scară mare, trecea drept un mare cunoscător în materie de fotbal.

Fizic, era un bărbat zvelt, nu prea înalt, îngrijit şi elegant. Costumul gri-închis pe care îl purta îi venea ca o mănuşă. Părul bătea spre blond, iar tenul avea acelaşi suspect bronz de iarnă cu care să făleşte şi Borja. Vorbea o catalană destul de corectă, deşi se observa că nu este limba în care se simte în largul lui. Ochii erau căprui, bătând în culoarea mierii, iar expresia privirii era cam naivă, deşi presupun că nu era prost deloc. Nu purta ochelari şi mirosea şi el a una dintre acele ape de colonie bărbăteşti cărora li se face reclamă la televizor când se apropie sărbătorile, scumpe, de o esenţă masculină imposibil de confundat. Mirosea şi a bani. Purta un Rolex de aur, butoni şi ac de cravată. Văzut în ansamblu, presupun că multe femei l-ar considera un bărbat de vârstă mijlocie destul de atrăgător.

— V-am spus deja la telefon, zise el adresându-i-se lui Borja cu gravitatea zugrăvită pe faţă, că problema care mă aduce aici este strict confidenţială. Câteva persoane mi-au vorbit foarte frumos de dumneavoastră, domnule Masdéu, mai ales legat de discreţia dumneavoastră – am observat că mă privea cu coada ochiului.

— Bizuiţi-vă pe ea. Precum şi pe a asociatului meu Eduard. Presupun că ştiţi deja că lucrăm împreună, se grăbi fratele meu să explice. Poate că eu sunt partea cea mai vizibilă a firmei, dar vă puteţi încrede în asociatul meu ca în mine însumi. De fapt, eu şi Eduard suntem ca fraţii. Şi adăugă cu un zâmbet complice: Fiţi liniştit, tot ce vom discuta aici va fi confidenţial. Acum, povestiţi-ne ce vă îngrijorează.

— Un tablou, spuse el laconic.

— Vreţi să-l vindeţi sau să-l cumpăraţi? întrebă Borja cu un aer cât se poate de firesc.

— Păi... nu, nu este vorba de aşa ceva. Este... şovăi puţin înainte de a continua... un tablou pe care îl am la birou şi pe care l-am cumpărat acum câteva zile.

— O antichitate? O piesă de colecţie? se interesă Borja.

— Nu, nu, pictorul trăieşte încă.

— Atunci bănuiţi că este vorba de un tablou fals, poate furat... sublinie Borja ridicând din sprâncene.

Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare.

— Nimic din toate acestea... deputatul îşi drese glasul. Tabloul este autentic şi l-am achiziţionat legal, prin intermediul unui negustor de opere de artă.

Se vedea cu ochiul liber că îi era greu să ne explice şi că se simţea ofensat. Era de preferat să încheiem discuţia cât mai curând, pentru că la birou nu funcţiona încălzirea. Radiatoarele de fontă, deşi se dovedeau a fi foarte decorative, făceau şi ele parte din recuzită, iar eu aveam picioarele îngheţate. Presupun că şi el.

— Şi atunci? Unde e problema? întrebă Borja pe un ton suav.

— Problema este că portretul... deputatul şovăi din nou. Cert e că modelul portretului este soţia mea, o spuse rar, încercând să nu lase să se vadă cât era de supărat.

— Ah...! ne-a scăpat amândurora în acelaşi timp.

Eu şi Borja ne priveam pe furiş. După felul în care se exprima clientul nostru, era foarte posibil să fie vorba de alt caz de încornorare. Acestea sunt cele care îmi displac cel mai mult.

— Insinuaţi că portretul care i s-a făcut nu este cum v-aţi fi aşteptat amândoi? Că nu sunteţi mulţumiţi? spuse Borja ca să-l încurajeze să continue, deşi cu siguranţă că fratele meu bănuia deja că nu aceasta era problema.

— Nu, de fapt... Să vă explic – deputatul se hotărî să nu mai umble cu ocolişuri. Eu nu aveam nici cea mai mică bănuială că soţia mea ar fi pozat ca model. Mă refer la faptul că, spre surprinderea mea, am descoperit portretul soţiei mele atârnat pe peretele unei galerii! izbucni el în cele din urmă.

Borja chibzui câteva clipe la semnificaţia acelei dezvăluiri, iar eu l-am imitat.

— Poate că este vorba tocmai despre aşa ceva. Că soţia dumneavoastră avea de gând să vă facă o surpriză... insinuă fratele meu cu prudenţă. Poate că avea de gând să vi-l dăruiască de Crăciun.

— Nu cred, clătină el din cap. Am descoperit tabloul din întâmplare, într-un catalog care mi-a sosit prin poştă (pictura este una dintre pasiunile mele şi sunt abonat la publicaţiile câtorva galerii). Cert este că portretul menţionat face parte dintr-o expoziţie colectivă care are loc la Paris şi, în mod concret, tabloul la care mă refer apare reprodus în catalogul expoziţiei, ocupând nu mai puţin de o pagină întreagă.

— Ei comedie! mormăi fratele meu.

— Pictorul, continuă deputatul să explice, este catalan, un artist destul de renumit printre cunoscători. Din câte am citit, se pare că acum trăieşte la Barcelona, dar nu ştiu nimic mai mult. Nu cred să fi expus mult pe aici... Dar,

desigur – se foi pe canapea, îşi schimbă poziţia şi trase aer în piept –, imaginaţi-vă uimirea mea când am descoperit-o pe Lídia într-unul dintre tablourile sale... Şi adăugă: Şi colac peste pupăză, tablourile erau expuse într-o foarte cunoscută galerie de artă din Paris!

Încetul cu încetul, mânia începu să iasă la suprafaţă şi, sub bronzul artificial, chipul deputatului se făcu roşu ca focul.

Există multe modalităţi de a descoperi că partenera ta îţi este necredincioasă, dar nu se poate nega faptul că aceasta era destul de deosebită. Borja îşi dădu seama că fac eforturi să-mi stăpânesc râsul şi îmi aruncă una dintre privirile sale fulminante.

— Poate că nu este ea. Poate că există doar o mare asemănare între model şi soţia dumneavoastră, îi sugeră fratele meu în mod rezonabil.

Părea lucrul cel mai logic. Şi mie îmi trecuse prin cap posibilitatea că ne aflăm în faţa unui soţ gelos şi paranoic. Nu ar fi fost pentru prima dată.

— Nu, nu, iar deputatul dădu din nou din cap în semn de negaţie. În afară de faptul că recunosc pantofii (pentru că soţia mea poartă întotdeauna nişte pantofi extravaganţi şi foarte scumpi), femeia din tablou etalează şi colierul de aur pe care îl poartă ea de obicei. Aşadar, explică el, Lídia are o cicatrice mică pe gât, de la o operaţie suferită când era tânără, iar colierul acesta este cel pe care îl poartă zilnic, ca să spun aşa, ca să o ascundă. Bineînţeles că are şi alte coliere mai valoroase, dar nu despre asta e vorba acum. Adevărul e că nu recunosc rochia pe care o poartă femeia din tablou. E clar că e vorba de o rochie închisă la culoare şi probabil că este din alt sezon, iar Lídia nu se îmbracă niciodată cu o rochie mai mult de două sau de trei ori... Ei bine, oftă el, nu am nici cea mai mică îndoială că este ea.

— Da, povestea cu pantofii poate fi o întâmplare, dar cea cu colierul este deja o coincidenţă prea mare, am admis eu. Sunteţi sigur că este vorba de aceeaşi bijuterie?

— Sunt trei lănţişoare fine de aur, împletite. Închizătoarea este o floare din pietre de turcoaz montate, cu un mic rubin în mijloc. Este un colier foarte deosebit, pe care tatăl ei i l-a comandat unui renumit bijutier. Un model exclusivist, desigur.

— Firește. I-aţi vorbit soţiei dumneavoastră despre tablou? întrebă Borja cu precauţie.

Eu bănuiam că dacă deputatul venise să ne vadă era tocmai pentru că nu vorbise cu ea.

— Nu, încă nu i-am spus nimic. Nu am îndrăznit, în eventualitatea în care, până la urmă, s-ar dovedi că este vorba doar de o neînţelegere, spuse el oarecum iritat. De fapt, păstrez tabloul ascuns la birou. Lídia nici măcar nu ştie că eu am aflat de existenţa lui. Problema este că dacă are o aventură cu

un pictor... îşi atinse bărbia. Presupun că ştiţi ce poziţie ocup în partid şi, datorită funcţiei pe care o deţin în Parlament... Mă refer la faptul că, pe lângă neplăcerea personală, vă daţi seama că nu mi-ar fi câtuşi de puţin de folos dacă s-ar răspândi în stânga şi-n dreapta zvonul că Lídia... Nu faptul că i s-a făcut un portret, desigur, ci că...

— Am priceput.

Borja, plin de înţelegere, fu de acord, dându-i de înţeles că nu este nevoie să se piardă în detalii umilitoare. Cu siguranţă că soţia lui îşi descărca năduful cu un bărbat mai tânăr, un artist care se dedica să-i măgulească vanitatea, făcându-i portrete ca acela, primind în schimb cine ştie ce favoruri. Dar lucrul cel mai grav era că doamna nu a ştiut să fie destul de discretă, pentru ca soţul să nu afle despre aventură.

Fără îndoială că deputatul se temea cel mai mult ca toată povestea să nu se încheie cu un scandal. Dacă se descoperea că soţia viitorului candidat la preşedinţia Generalitat avea o legătură cu un alt bărbat, cu siguranţă că episodul ar fi pus punct final aspiraţiilor sale politice, cu atât mai mult cu cât exista la mijloc şi acel tablou care o dădea de gol. Să fii conducător şi figură publică a unui partid politic catolic, învechit şi conservator, nu se potriveşte prea bine cu coarnele. În acest caz, scandalul ar fi discret, pentru că aici încă nu procedăm ca în Statele Unite sau în Anglia. Încă mai este cu putinţă, în unele cazuri şi în anumite cercuri, să se evite ieşirea la lumină a unor peripeţii amoroase, dar rezultatul final ar fi acelaşi. Poate că nu ar exista în ziare titluri cu litere de-o şchioapă, dar o scurgere de bârfe şi de şoapte care vor lăsa loc unor interpelări, moţiuni şi presiuni ar exista cu prisosinţă. În interiorul propriului partid, adversarii săi nu vor precupeţi niciun efort ca soţul încornorat să înceteze a mai fi figura vizibilă a unui partid care se inspira în aceeaşi măsură şi din ideologia Vaticanului, şi din neoliberalismul de cea mai vehementă factură.

Deputatul Lluís Font ne-a întrebat dacă ne deranjează ca el să fumeze, apoi şi-a aprins o ţigară şi a continuat cu alte amănunte.

— În urmă cu două săptămâni, l-am trimis la Paris pe secretarul meu şi i-am cerut să cumpere discret tabloul. Isprava m-a costat optsprezece mii de euro... spuse el vizibil contrariat. Aveţi aici dovada, v-am adus catalogul expoziţiei. Veţi găsi în el toate detaliile tabloului, explică în vreme ce deschidea catalogul şi ne arăta portretul. Sigur că dacă aveţi nevoie să-l vedeţi de aproape, puteţi trece pe la biroul meu de pe Avenida Diagonal, lângă Via Augusta, ne lămuri el.

Eu şi Borja am început să privim pe îndelete catalogul şi ne-am oprit la pagina în care apărea portretul soţiei noului şi distinsului nostru client. Tabloul respectiv era o pictură în ulei, semnată de un anume Pau Ferrer şi

avea dimensiunile de cincizeci pe şaptezeci. Reprezenta o femeie de vârstă incertă, între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, aş zice eu, care se odihnea liniştită într-un fel de fotoliu de culoare grena. Purta o rochie închisă la culoare, poate neagră, cu un decolteu generos şi seducător pe care ieşea în evidenţă colierul menţionat. Se putea vedea închizătoarea cu floarea din pietre de turcoaz şi micul rubin. Pantofii, mai degrabă nişte sandale, atrăgeau bineînţeles atenţia. Erau legate pe gleznă şi erau de un roşu strălucitor, cu un toc mic şi ascuţit. Nu încape îndoială că nu ar fi dat rău în dulapul oricărui fetişist de pantofi. Poate că deputatul nostru chiar o fi un fetişist, mi-a trecut brusc prin minte. Cel puţin, m-am gândit eu în sinea mea cu puţină invidie, avea buzunarul plin cu bani şi o soţie dispusă să-i facă pe plac. Eu nu voi reuşi niciodată să o fac pe Montse a mea să poarte tocuri înalte şi, cu atât mai puţin, să fie de acord să-şi cheltuiască leafa pe nişte pantofi ca aceia.

M-am concentrat din nou asupra portretului. Femeia era mai curând blondă, iar nasul, cu toate că trecuse probabil pe la chirurg, trăda o anumită distincţie. Ochii erau închişi la culoare, aproape negri, şi i se adresau direct spectatorului cu o privire pe jumătate leneşă, pe jumătate seducătoare. Părul lung, cam ciufulit, cădea peste decolteul generos. Buzele erau de un roşu intens, dar deloc vulgar. Gura, puţin întredeschisă, părea dispusă să primească un sărut. Nu era niciun peisaj şi nici vreun interior susceptibil de a fi identificat. Fundalul scenei consta dintr-un fel de perete în tonuri cenuşii, cu puţine trăsături albastre de penel. Eu nu mă pricep prea mult la pictură, dar, cu toate că tabloul mi s-a părut destul de bun, am avut impresia ciudată că ascunde ceva neliniştitor. Femeia era într-adevăr frumoasă, recunosc, dar expresia feţei era, nu aş şti cum să o explic, ciudată şi îmi provoca o senzaţie asemănătoare cu angoasa. Privirea femeii, intensă, dar în acelaşi timp pierdută, concentra toată atenţia tabloului. Nu ştiu de ce, dar mi-a venit în minte ideea că este vorba de o privire goală, de parcă în realitate nu ar mai fi fost viaţă în ochii aceia atunci când i-a pictat artistul. Curând am văzut limpede, păreau ochii unei moarte. Montse ar fi zis că e vorba de o premoniţie, dar eu încă nu ştiu dacă fiorul care mi-a străbătut şira spinării s-a datorat contemplării acelui portret, pe care eu îl găseam categoric sinistru, ori climatului de frig polar care domnea în biroul nostru.

— Soţia dumneavoastră este foarte frumoasă, a şoptit politicos Borja.

— Da, Lídia continuă să fie o femeie foarte frumoasă. Poate prea frumoasă... Lluís Font făcu o pauză şi stinse ţigara. Auziţi, vreau să cercetaţi ce mama mă-sii se întâmplă. Trebuie să aflu cât mai curând cu putinţă.

— Lăsaţi totul în mâinile noastre, se oferi Borja. Cum o cheamă pe soţia dumneavoastră? Lídia şi mai cum?

— Lídia Font, bineînţeles. Numele ei de fată este Vilalta, dacă la asta vă referiţi.

Numele de familie Vilalta îmi era destul de cunoscut. Cu siguranţă că, dacă mă străduiesc, voi sfârşi prin a-mi aminti de ce.

— Cu ce se ocupă soţia dumneavoastră? am început eu interogatoriul de rutină. Lucrează? Călătoreşte mult? Aparţine de vreo asociaţie? Are vreun program stabil?

— Lídia este decoratoare. Îşi petrece ziua vizitând magazine de mobilier şi de decoraţiuni interioare. Este şi membră a unui club din apropierea casei, unde petrece multe ore... Şi adăugă după ce se gândi puţin: Mai face şi opere de caritate şi chestii de genul ăsta. Zice că dă bine pentru cariera mea... Vreau să spun – se grăbi el să se corecteze – că asta trebuie să facem toţi cei care suntem în situaţia de a-i putea ajuta pe ceilalţi, nu-i aşa?

Şi adăugă:

— Ea este ambiţioasă. Poate chiar mai ambiţioasă decât mine. De aceea mă uimeşte faptul că s-a implicat într-o poveste care m-ar putea prejudicia. Lídia ştie că ceea ce îmi aduce prejudicii mie îi aduce şi ei. Întotdeauna am fost o echipă! afirmă el cu vehemenţă.

— Trebuie să vă pun o întrebare, nu ştiu cum să o formulez... Borja şovăi puţin. Aceea era întotdeauna o chestiune delicată, dar necesară în anumite împrejurări. Soţia dumneavoastră face parte din Opus[16]? Aparţine vreunui grup religios dintre cele care...? Mă refer la faptul dacă dumneavoastră...

Întrebarea se referea atât la activităţile şi la relaţiile Lídiei, cât şi la ale soţului ei. Ştim din experienţă că e mai bine să nu ai de-a face cu oamenii din Opus (sau încă şi mai rău, cu cei din congregaţia „nuştiuce" a lui Cristos). Sunt puternici şi, cu cât sunt mai credincioşi, cu atât sunt mai lipsiţi de scrupule; după cum se vede, un lucru îl compensează pe celălalt. Cu toate că Borja este de dreapta, ştiu că îi sunt dragi ca sarea în ochi.

— Noi nu suntem nici din Opus, nici legionari... Deputatul clătină din cap cam ofensat, în semn de negaţie. Suntem catolici, firesţe, dar nu de genul acesta. Presupun, admise el, că acesta este unul dintre motivele pentru care încă nu sunt candidatul oficial al partidului.

— Dar totul pare să indice faptul că veţi sfârşi prin a fi ales. Se pare că nu există multe alternative, am spus eu, amintindu-mi ce citisem în presă cu câteva zile în urmă. Când se întruneşte comisia care urmează să voteze

[16] Opus [Dei] (Lucrarea [lui Dumnezeu]), denumirea în latină a mişcării catolice întemeiate în anul 1928 la Madrid de către José María Escrivá de Balaguer, marchiz de Peralta, cu scopul de a instaura anumite principii ale spiritualităţii catolice în viaţa de zi cu zi şi în cea profesională. Este o instituţie controversată a Bisericii Catolice.

candidatul? Trebuie să fie curând, nu-i aşa? Alegerile nu sunt foarte departe...

— Imediat după sărbători, confirmă el. Au existat unele presiuni, dar presupun că voi reuşi să fiu ales. Şi adăugă, amintindu-şi de motivul vizitei sale: Dacă toată povestea asta nu sfârşeşte prost, desigur...

— Nu are de ce, spuse fratele meu pe un ton sentenţios. Vă mulţumesc pentru încredere. Asta ne uşurează mult lucrurile. Ne vom pune numaidecât pe treabă şi vă vom ţine la curent.

Borja făcu o mică pauză şi îşi drese glasul.

— Păi, vom avea nevoie de un cec...

— Bineînţeles, desigur, mă gândeam deja la asta. Deputatul scoase din buzunarul paltonului carnetul de cecuri şi un stilou Parker de aur. Trei mii vor fi de-ajuns?

— Avansul este întotdeauna de cinci mii, minţi Borja.

— Nu e rău...! Asta înseamnă cu mult peste o jumătate de milion de pesete...! pufni potenţialul nostru client. Nu conta că era un om bogat. Paralele sunt parale.

— Dacă în momentul acesta nu aveţi posibilitatea... Ne putem întâlni în altă zi, îşi dădu aere Borja, făcând pe generosul. Nu e nicio grabă.

Clientul nostru păru puţin ofensat, iar eu am avut un mic atac de panică. Bineînţeles că era grabă, având în vedere că amândoi eram fără o para chioară! Borja exagerase cerându-i suma aceea şi făcând pe generosul, cu toate că la momentul acela ar fi trebuit să fiu deja obişnuit cu ifosele fratelui meu. Niciodată nu am înţeles cum reuşeşte să transmită senzaţia că nu îşi face griji pentru bani, când e fără un sfanţ în buzunar, şi chiar şi în ziua de azi mă surprinde să-l văd cum, graţie atitudinii sale indolente, sfârşeşte întotdeauna prin a-şi atinge scopul. Eu transpir, mă bâlbâi şi mă înroşesc şi, de aceea, când vine vorba despre bani, e preferabil să mă limitez la a-mi ţine gura bine închisă.

— Pe numele cui fac cecul? Pe numele dumneavoastră, domnule Masdéu?

— Cel mai bine, la purtător. În chestiunile confidenţiale, este preferabil să nu existe nume implicate.

— Nu mă gândisem – se vedea de la o poştă că minte. Bineînţeles că am putea să o rezolvăm şi cu banii jos, dacă doriţi...

— Şi mai bine.

Lluís Font scoase din buzunarul paltonului un plic şi puse pe masă, una peste alta, cinci mii de euro, în bancnote de o sută şi de cinci sute. În plic încă mai rămăsese un teanc voluminos de bancnote.

— Să nu credeţi că port întotdeauna atâţia bani la mine, se justifică el. Exact azi am încasat o veche datorie...

— Desigur, bineînţeles, admise Borja, cântându-i în strună.

De trei ani, singurii bani pe care îi vedem eu şi fratele meu sunt cei pe care avocaţii, notarii şi băncile îi numesc bani „negri". Pe noi nu ne interesează, pentru că ne scutesc de grija de a trebui să justificăm în faţa Fiscului încasările unei firme care nu există.

— Aştept curând rezultate, spuse el vârând din nou plicul în buzunarul de la palton.

— Sunt încredinţat că peste vreo două săptămâni vă vom putea spune ceva, îl asigură Borja, iar eu observam cu această ocazie, poate pentru că era vorba de un deputat, că nu îndrăzneşte să treacă de la „dumneavoastră" la „tu". Presupun că cel mai bine ar fi să vă sunăm direct pe telefonul mobil de îndată ce vom şti ceva, nu-i aşa?

— Dacă nu răspund, înseamnă că mă aflu în vreo comisie sau în vreun plen. Lăsaţi un mesaj în căsuţa vocală, iar eu vă voi suna de îndată ce îmi va fi cu putinţă. Şi adăugă, nu foarte convins: Poate că o fi vorba doar de o neînţelegere...

— Sunt aproape sigur, admise fratele meu. Dar veţi fi şi mai liniştit atunci când vom lămuri această poveste. Uneori femeile fac lucruri ciudate ca să atragă atenţia...

— Foarte ciudate! am confirmat eu în cunoştinţă de cauză.

— Mai aveţi nevoie să ştiţi şi altceva? spuse şi era clar că deputatul voia să iasă din biroul nostru.

— Ce program are de obicei soţia dumneavoastră? am întrebat eu. Mă refer la ce ore obişnuieşte să plece de acasă şi chestii dintr-astea...

Ca regulă generală, eu sunt cel care îmi asum întrebările cele mai prozaice, pentru că fratele meu Borja, de îndată ce are banii în buzunar, uită de micile amănunte.

— În mod normal, dimineţile obişnuieşte să plece de acasă cam pe la ora zece ca să viziteze magazinele şi furnizorii. Ce face după-amiezile e altă poveste. Merge la coafor, la sala de gimnastică, se vede cu prietenele... Mă rog, asta zice ea. Cum eu îmi petrec ziua pe la Parlament, partid şi birou...

— Foarte bine. Să vedem ce vom afla despre autorul portretului, iar luni vom începe să o urmărim, încheie Borja.

— Faceţi tot ce e de făcut, dar nu e nevoie să-mi daţi amănunte. Adevărul e că nu mă entuziasmează ideea de a vă cere să o spionaţi pe soţia mea. Mai ales – sublinie el plecându-şi privirea – fiţi discreţi.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti Borja. Ştim ce avem de făcut şi cum trebuie să procedăm.

Chiar şi după ce ne-a mărturisit acea încâlcită poveste despre presupusa infidelitate a soţiei sale şi consecinţele nefaste pe care acea greşeală o putea

avea asupra carierei sale, deputatul Lluís Font nu părea un om mai puţin puternic. Nu încăpea nicio îndoială că îi venise greu să facă pasul acela şi să-şi încredinţeze soarta în mâinile unor necunoscuţi, dar în clipa aceea nu am fost în stare să-mi dau seama dacă era îngrijorat doar din pricina scandalului sau exista şi o gelozie sinceră la mijloc. O iubea deputatul pe soţia sa ori căsnicia lui era una dintre numeroasele căsătorii de convenienţă? Avusese seninătatea sau sângele-rece de a nu-i cere socoteală soţiei sale şi de a nu-i pretinde explicaţii în privinţa tabloului, ceea ce ar fi fost lucrul cel mai simplu. Cel puţin, asta aş fi făcut eu cu Montse în cazul – sper, improbabil – că m-aş fi aflat într-o situaţie similară. În sfârşit, după cum îmi tot repetă Borja, nu e nicio îndoială că viaţa la nord de Avenida Diagonal este foarte diferită de cea pe care o duce majoritatea muritorilor de rând.

Ne-am luat rămas-bun de la deputat adoptând o atitudine de profesionişti competenţi, în vreme ce încercam să ne ascundem bucuria pe care o resimţeam văzând în faţă acel mic teanc pe care Borja s-a grăbit să-l bage în buzunar. Ceea ce pentru deputatul Lluís Font era un necaz presupunea, în schimb, salvarea veniturilor noastre, dar aşa stau uneori lucrurile. Când i-am strâns mâinile, am simţit că deputatul le avea reci. Ale mele erau îngheţate.

Uf! Cinci mii de euro, mai mult de opt sute de mii de pesete. Privirea lui Borja strălucea din nou cu acea sclipire caracteristică şi specială care pune stăpânire pe ochii lui atunci când are în faţă o grămadă de bancnote. Borja are într-adevăr fler la bani, deşi nu ştiu de unde l-a căpătat.

— Frăţioare, te-ai aranjat pentru Crăciun! spuse el euforic când în sfârşit am rămas singuri. Şi adăugă: Şi asta nu-i totul.

— Mulţumesc, bătrâne. Dar, deocamdată, mă pot descurca doar cu jumătate. Borja avusese amabilitatea de a-mi înmâna plicul cu tot conţinutul. Nici tu n-ai niciun ban... Dacă nu te deranjează, mâine-dimineaţă, după ce trec pe la bancă, o să mă duc să-i cumpăr lui Montse cerceii ăia pe care i-am văzut împreună. Ştii că poimâine împlineşte patruzeci de ani.

— Ce părere ai? Am şi eu un cadou pentru cumnata mea cea progresistă... râse el. Desigur că eu n-aş repeta întruna că împlineşte patruzeci de ani, mai ales de faţă cu ea.

— Eu cred că este entuziasmată. Ştii cât e de încăpăţânată. E hotărâtă să nu se deprime că are patruzeci de ani şi acum, fiind budistă, mănâncă toată ziua soia ca să prevină nu ştiu ce...

— Poate că o să mă fac şi eu budist, spuse el cu un aer gânditor, în vreme ce îşi îmbrăca paltonul. În ultimul timp, multă lume de pe aici – se referea la oamenii cu dare de mână din acea zonă a oraşului unde aveam biroul – a

devenit budistă. Eduard, tocmai mi-ai dat o idee. Şi adăugă, ca şi cum ar fi pus ceva la cale: Asta trebuie să fie o bună modalitate de a-ţi face relaţii fără să fie nevoie să cheltuieşti vreun ban.

— Fă ce vrei. Dar ţine minte că sâmbătă seară te aşteptăm la petrecere.

— Stai liniştit. Nu voi uita.

Era aproape ora şase şi am hotărât să ne luăm liber restul zilei. Borja îşi dăduse întâlnire cu iubita lui, iar eu eram atât de mulţumit, încât mi-am propus să-i fac o bucurie lui Montse ajungând devreme acasă. Apoi mi-am amintit că este joi, zi de cenaclu, şi că Montse se va întoarce la ore târzii din noapte. Dar am hotărât să o aştept treaz ca să-i dau vestea cea bună. Ştiam că în ultimul timp era cam îngrijorată din cauza afacerilor mele.

Borja a anunţat că o va suna pe Mariona Castany, prietena lui, şi că va încerca să aranjeze să trecem a doua zi pe la ea pe acasă. Dacă exista vreo bârfă interesantă despre numita Lídia Font, atunci Mariona Castany era, ca de obicei în astfel de cazuri, persoana cea mai indicată.

Deşi nu era în drumul lui, pentru că eu locuiesc în cartierul Gràcia, iar biroul nostru, în schimb, este aproape de zona în care Borja are micul lui apartament de burlac, fratele meu m-a condus cu automobilul Smart chiar până la poarta casei. De puţin timp începuse din nou să plouă.

— Încă n-ai spus-o, i-am amintit eu când coboram din maşină.

— Ce anume? Ah, da, ai dreptate...! exclamă el vizibil agitat. Ai văzut, Eduard? Dumnezeu nu joacă zaruri.

— Şi când o face, foloseşte zaruri măsluite! nu m-am putut eu abţine să nu adaug.

4.

— Aşadar, Borja-Mari[17] vine mâine la petrecere... spuse Montse zâmbind.

Copiii nu se treziseră încă, iar noi luam micul dejun în bucătărie. Era devreme şi tocmai dădusem drumul la căldură. Era frig.

— Hai, Montse, într-una din zile fetele te vor auzi şi vor repeta acest nume în faţa lui, protestez eu de fiecare dată când soţia mea face gluma asta. Şi, în plus, nu te mai plânge. După cum îl cunosc, cu siguranţă că o să-ţi aducă un cadou frumos.

[17] Personaj al filmului Uimitoarea lume a lui Borjamari şi Pacholo, cei doi fraţi care au rămas încremeniţi în anul 1980 şi care trăiesc o existenţă jalnică în Madridul zilelor în care se petrece acţiunea romanului de faţă.

Montse obişnuieşte să-şi bată puţin joc de Borja şi în particular îi spune aşa, Borja-Mari. Dacă Borja oricum este un nume care sună ca dracu, Borja-Mari sună şi mai ridicol, deşi, după cum se pare, există persoane cu acest nume. Cu toate acestea, lui Montse îi este simpatic Borja, în ciuda faptului că în prezenţa ei (sau poate tocmai de aceea) fratele meu îşi exagerează atitudinea de om de lume, elegant, superficial şi încântător. A ştiut să-i câştige pe copii, care îl iubesc ca pe un unchi, neştiind că în realitate chiar asta este. Mi-ar plăcea să-i explic soţiei mele că pe Borja îl cheamă Pep şi că este fratele meu.

— Este un tip cum nu se poate mai ciudat, continuă Montse pe când îşi turna a doua ceaşcă de cafea. Nu înţeleg cum de aţi ajuns voi doi să vă asociaţi... E atât de diferit de noi! Felul lui de a se îmbrăca, istoriile pe care le povesteşte... Dar îmi lasă impresia că este dintre cei care vorbesc mult, dar n-au niciodată un ban în buzunar.

— Femeie, cu poziţia şi cu relaţiile lui, se vede obligat să aibă un standard de viaţă...

A trecut destulă vreme de când Montse a aflat ce-i poate pielea lui Borja, dar nu cred că bănuieşte nici pe departe că este fratele meu geamăn.

— Un sărăntoc, ca tine şi ca mine, s-a gândit ea mai bine. Chiar şi aşa, nu pare un om rău.

— Păi, bineînţeles că nu. În felul lui, Borja este un om cumsecade, am încercat eu să-l justific, aşa cum fac întotdeauna.

E ciudat că Montse nu a observat încă asemănarea lui Borja cu portretul mamei mele pe care îl avem în sufragerie, mai ales ţinând seamă că din primul moment a remarcat cât de mult semăn eu cu tatăl meu. Tremur gândindu-mă la ziua când va descoperi că Borja şi mama mea sunt ca două picături de apă. Atunci poate că vom avea o problemă.

— Presupun că îmi este simpatic pentru că, până la urmă, reuşeşte întotdeauna să mă facă să râd. Câte prostii e în stare să îndruge!

— De asta îţi este simpatic şi pentru că te lasă să-i împui capul cu toată pălăvrăgeala aia ezoterică, am adăugat eu, puţin gelos pe farmecul fratelui meu.

Când vine să ia masa de prânz sau de seară la noi, Borja ascultă, cu o atenţie care nu se datorează doar bunei educaţii, toate extravaganţele cu care îşi câştigă Montse existenţa. Ba karma, ba că I Ching[18], ba că Feng-Shui, ba că florile nu ştiu care... Mi se pare că fratele meu crede în toate astea. Odată, o prietenă a lui Montse, cum nu se poate mai plicticoasă, i-a făcut

[18] Cartea schimbărilor, text de divinaţie vechi din secolul al XII-lea î.Hr., bazat pe principiul schimbărilor şi pe relaţia dialectică dintre concepte opuse.

harta astrală şi i-a prezis un viitor minunat. Ei bine, cum Pep nu mai este Pep, ci Borja, este cert că sub noua sa identitate, fratele meu nu s-a născut în ziua în care a venit într-adevăr pe lume. Semnul lui zodiacal ca Borja este Vărsător, nu Taur, dar după părerea lui Montse, Borja este Vărsător din cap până în picioare.

— Ţi-am explicat de mii de ori că medicina naturistă şi budismul n-au nimic ezoteric! a insistat Montse, care se trezise cu chef de ceartă. Şi pe deasupra, eu îmi câştig existenţa din toate astea. Şi nu mă descurc atât de rău, nici vorbă.

— E adevărat, a trebuit eu să recunosc. Hai, dragă, nu mă lua în seamă.

În ziua de azi, Montse câştigă mai bine decât mine cu Centrul ei Alternativ, care, chiar dacă ceea ce se face acolo n-o fi având nimic ezoteric, după cum nu încetează totuşi să-mi repete întâmplător, se numeşte *Isis*[19]. Sub această denumire apare pe tăbliţa care atârnă pe uşă şi în pliantele de reclamă de culoare violet-deschis şi roz pe care ea şi asociatele ei le răspândesc în cartier: *Isis – Centru Alternativ de Bunăstare Integrală.* Mă refer la faptul, nu ştiu cum să spun, că dacă voiau să dea afacerii un nume de femeie, ar fi putut alege oricare altul, dar cu totul întâmplător i l-au pus pe cel al unei zeiţe egiptene, obiect al unui cult având un caracter mai degrabă extravagant în rândul romanilor (apropo, în cartierul Sants există o casă de rendez-vous care se cheamă la fel, dar m-am abţinut să-i spun lui Montse, ca să nu mi-o ia în nume de rău).

Da, Montse câştigă bani, dar nici chiar atât de mulţi, după cum dă Dumnezeu. Împreună câştigăm cât să ne descurcăm decent. Dar, într-adevăr, are dreptate într-o privinţă: chiar dacă nu am ajuns milionari, viaţa pe care o ducem acum este mult mai bună decât cea pe care o aveam înainte ca eu să-mi schimb activitatea. Adevărul e că nu se compară. Şi îi datorăm totul lui Borja.

Cu toate acestea, în vreme ce eu ştiu pe dinafară cum merg treburile în Centrul lui Montse – chiar cu prea multe amănunte pentru gustul meu –, soţia mea nu ştie foarte bine ce lucrez eu. Ea crede că mă ocup de rapoartele financiare pentru marile întreprinderi: rapoarte de viabilitate, dacă o afacere este rentabilă şi merită să primească o infuzie de capital etc. Crede, de asemenea, că acord consultanţă persoanelor fizice şi oamenilor de afaceri pentru investiţiile lor. E conştientă că discreţia este o latură fundamentală a muncii mele şi una dintre cerinţele pe care ni le impun clienţii, motiv pentru care ştie că nu-i pot da prea multe detalii. De fapt, aş putea născoci liniştit

[19] Numele grecesc al zeiţei egiptene Ast, considerată zeiţa-mamă, regina-zeilor, forţa germinativă a naturii, zeiţa maternităţii şi a naşterii.

orice mi-ar trece prin minte, lucru pe care îl fac uneori, dat fiind că Montse nu înțelege nici cât negru sub unghie din marea finanţă, cu alte cuvinte, la fel ca majoritatea dintre noi. În ceea ce mă priveşte, am învăţat că, atunci când ai bani, câştigi cu uşurinţă şi mai mulţi, şi că pentru a putea strânge o avere – după cum mi-a povestit Borja –, trebuie să te prefaci că eşti deja bogat.

— Mâine o să-mi petrec toată ziua în bucătărie. Poţi trece tu pe la cofetăria Bolet să cumperi un tort? mi-a cerut Montse. Şi să fie mare, da? Preferabil de ciocolată... Şi să aduci tot tu şi şampania.

Montse s-a născut în cartierul Sarrià şi în căminul nostru nu intră decât deserturi de la casa Bolet, o cofetărie mică în rivalitate cu renumita cafenea literară Foix. Soţia mea se trage dintr-o familie modestă, cum era şi a mea, dar, ca o bună fiică a cartierului Sarrià, tânjeşte după vechea ei mahala. În ziua de azi, Sarrià este o zonă de bogătaşi unde convieţuiesc directori, doamne snoabe, profesori universitari, bone sud-americane şi bunici de o viaţă întreagă cu pensii modeste, dar păstrează un farmec pe care multe alte locuri din Barcelona l-au pierdut sau pe care nu l-au avut niciodată. Zona din jurul pieţei mari, cu biserica, primăria şi piaţa alimentară, îşi păstrează aerul de sătuc liniştit care îi face pe locuitori să se simtă atât de mândri, cu casele lor vechi cu două etaje, acum aproape toate restaurate, şi străzile curate şi liniştite, unele încă împodobite cu plante exotice şi autohtone care cresc în ghivece mari de lut ars lângă porţile de intrare ale locuinţelor. Soacră-mea Joana, care este, văduvă, continuă să locuiască în acelaşi apartament vechi şi fără încălzire centrală în care s-au născut Montse şi sora ei. În ciuda lipsei de confort, refuză categoric să părăsească ceea ce ea numeşte „casa ei", deşi apartamentul acela, în care a trăit toată viaţa, este cu chirie. Am aflat că fiii proprietarilor citesc în fiecare dimineaţă plini de speranţe anunţurile mortuare, visând la cum vor cheltui moştenirea când vor vinde casa cu un profit bun. Edificiul în care locuieşte soacră-mea este, cum se spune acum, o „casă cu gândaci".

— Femeie, casa Bolet nu e chiar lângă birou, am argumentat eu. De altfel, cum mâine este sâmbătă, mă gândeam să nu merg... Şi cum vedeam că Montse nu cedează, am adăugat: Văd că va trebui să-l rog pe Borja să mă ducă cu maşina. Am putea să trecem azi la prânz sau, cine ştie, pe seară...

— Şi mai bine.

— Se pare că vom fi destul de mulţi, nu-i aşa? Va trebui să car cel puţin şase sticle. Nu ştiu dacă vor încăpea în Smart.

— Eu mă gândeam mai curând la o duzină, spuse ea, fără să clipească. Cum a doua zi este duminică şi oricum nu trebuie să ne sculăm cu noaptea în cap...

— O duzină! Dar se poate şti câţi vom fi? am oftat eu. Am văzut că avem deja cămara plină cu sticle de vin. Şi în plus, nu vor fi destule scaune...

Pe scurt, Montse organiza ditamai petrecerea pentru noaptea de sâmbătă. După toate aparenţele, o amuza faptul că împlinea patruzeci de ani, să vezi şi să nu crezi. Adevărul e că nu îşi arăta vârsta. Se ţinea bine, nu ca mine. O privesc uneori şi văd în continuare aceeaşi tinerică idealistă de care m-am îndrăgostit cu o grămadă de ani în urmă.

— Preferi să te ocupi tu de cină? spuse ea, ridicând din sprâncene şi pe un ton care lăsa clar să se înţeleagă că întrebarea era retorică.

Uneori, Montse este de neînduplecat. Sunt sigur că, dacă ar şti cu ce mă ocup, nu i-ar plăcea câtuşi de puţin. Cum zice Borja, Montse este o femeie progresistă reconvertită la tot ce înseamnă adjectivul *alternativ*: dietele *alternative,* medicina *alternativă,* cosmetica *alternativă,* ecologia *alternativă* şi nu ştiu câte alte *alternative* în plus. Acum este budistă, ca majoritatea prietenelor ei, dat fiind faptul că budismul nu este o religie, ci o filosofie *alternativă* de viaţă. Încă îşi mai strânge părul într-o coadă, poartă pantofi fără toc şi rochii etnice şi, asta chiar că e adevărat, miroase întotdeauna delicios de bine datorită cremelor pe care le utilizează în Centru. Din fericire, Montse nu are nimic de-a face cu femeile lipoaspirate şi umplute cu silicon, peste care dau de obicei, dată fiind natura muncii mele. Cu toate că uneori pare că se află în afara acestei lumi, Montse este o persoană reală. În întregul ei.

Şi pe mine mă deranjează adeseori munca mea. Ţinând seamă de convingerile mele, nu mă simt deosebit de mândru, dar, aşa cum îmi aminteşte Borja de obicei, înainte lucram direct pentru vampirii cu gulere albe, nu tocmai într-un ONG. Cert e că nici fratele meu, nici eu nu ne-am văzut niciodată implicaţi în afaceri murdare. Nimic care să aibă de-a face cu drogurile, traficul de femei sau imigranţi, nimic de genul ăsta. Într-o oarecare măsură, am putea spune că suntem un fel de majordomi de încredere pentru bogătaşi.

Dar trebuie să recunosc că tocmai această meserie deosebită pe care o desfăşor acum mi-a salvat căsnicia. Cu siguranţă că dacă Borja nu ar fi apărut într-un moment atât de oportun, în prezent, eu şi Montse am fi fost deja despărţiţi – cine ştie dacă nu şi divorţaţi –, iar Arnau nu ar exista pe lume.

Treceam printr-o perioadă proastă. Amândoi, şi Montse şi eu, eram sătui de respectivele noastre slujbe şi nu ne plăcea viaţa pe care o duceam. Trudind multe ore ca să plătim ipoteca şi şcoala fetelor, aproape că nu mai aveam timp liber pentru noi. Montse lucra ca îndrumătoare şcolară într-un colegiu, adică era cârpa de şters pe jos a tuturor, în schimbul unui salariu pe

care chiar şi elevii îl considerau ridicol. După cincisprezece ani de practicat psihologia, era sătulă până peste cap de micii delincvenţi, de taţii mafioţi, de adolescenţii sadici, de mamele rasiste, de fetele gravide şi de capetele rase, la care se adăuga indolenţa unei Administraţii de o prea mare corectitudine politică încât să accepte măcar să audă vorbindu-se despre astfel de lucruri.

În ciuda faptului că este o feministă de stânga, Montse ajunsese la convingerea că era nevoie să se introducă din nou uniformele, pedepsele corporale, disciplina de fier şi lecţiile învăţate pe dinafară. Încăpăţânată cum este, nu a vrut niciodată să-şi ia un concediu medical pentru depresie, dar eu vedeam cum se prăbuşea treptat, pe zi ce trecea. Colegiul unde obţinuse loc de muncă era dintre cele socotite de către Administraţie ca fiind „conflictuale", iar Laia şi Aina, gemenele noastre identice, treceau şi ele printr-o perioadă complicată. Acasă, nu încetau să se certe, iar de la şcoală ni se trimiteau întruna bileţele stupide, învinuindu-ne de comportamentul lor urât. Adevărul era că mie nu mi se părea că lucrurile stăteau chiar aşa, ci că era vorba de năzbâtii proprii vârstei, dar în ultimul timp, Montse dezvoltase o paranoia îngrijorătoare şi vedea peste tot mari tragedii. Într-o zi, a descoperit la Laia un tatuaj pe picior şi a făcut o criză de nervi. De fapt, era doar un abţibild, dar Laia a primit o palmă serioasă. Timp de vreo două luni, Montse a trăit cu remuşcări pentru scatoalca aceea, gândindu-se că o traumatizase pe fiica noastră pentru toată viaţa, şi a început să ia Prozac. Din nefericire, îmbunătăţirea artificială a stării ei sufleteşti, proporţională cu pastilele consumate, a fost însoţită de o diminuare a ceea ce, ca să se exprime delicat, psihanaliştii numesc libido. Cu alte cuvinte, indirect, pe mine mă ţinea pe pâine şi apă.

În ceea ce mă priveşte, dimineţile lucram de prea mulţi ani într-o bancă, iar după-amiezile ţineam contabilitatea unei mici firme de calculatoare şi eram sătul. Devenisem un onest şi sfios funcţionar de bancă şi credeam că singura speranţă de a-mi schimba viaţa consta în câştigarea lozului cel mare de Crăciun. Şi, colac peste pupăză, banca la care lucram fusese cumpărată de alta mai importantă şi noii proprietari hotărâseră să reorganizeze schema de personal şi să profite să dea afară o grămadă de oameni. În cazul meu, datorită condiţiei mele de angajat care lucram de douăzeci de ani în bancă, mi-au oferit în mod generos două posibilităţi: cum eram încă prea tânăr ca să recurg la pensionarea anticipată, puteam accepta o disponibilizare de bunăvoie, cu o indemnizaţie care nu era tocmai o pricopseală şi cu doi ani de ajutor de şomaj, sau dacă nu, să merg să lucrez la Lleida. Despre această ultimă variantă Montse nici nu voia să audă, iar mie... adevărul e că ideea de

a petrece cel puţin patru ore pe zi închis într-un vagon de tren riscându-mi viaţa[20] nu-mi făcea nici cea mai mică plăcere.

În afară de asta, mai era ceva. Nu ştiu bine cum (mă rog, de fapt a fost în timpul unei petreceri la firmă, după ce mi-am afundat toţi şi fiecare dintre neuroni într-un whisky *de-a cărui marcă nu ţin să-mi aduc aminte*[21]), am avut o aventură cu o colegă de serviciu, şi ea măritată, şi nu ştiam cum să ies din acea încurcătură. Ceea ce începuse ca o escapadă în timpul unei nopţi de chef se prefăcuse într-un coşmar. Raquel, aşa o chema, îşi făcuse iluzii şi îmi vorbea de despărţire, de divorţ şi să ne mutăm împreună. Nu o să spun că mă hărţuia, dar pe-aproape. A ajuns chiar să mă ameninţe că se va prezenta la mine acasă şi îi va spune despre relaţia noastră (cum o numea ea) soţiei mele. Era picătura care umplea paharul.

Eu eram complet răvăşit. Sigur că la început Raquel mi-a plăcut destul de mult. Arăta bine, de fapt era frumoasă foc şi de aceea nu înţeleg de ce i-o fi căşunat pe mine, care sunt mai degrabă un tip obişnuit. Nu înseamnă că vreau să mă justific spunând că *ea a fost* cea care a făcut primul pas la petrecere, nici că *ea a fost* cea care, după câteva zile, a închiriat o cameră de hotel, nici că *ea a fost cea* care nu înceta să mă sune şi să-mi trimită mesaje pe mobil, dar asta se întâmpla într-un moment în care Montse înghiţise deja mai multe cutii de Prozac.

Cert este că aventura aceea, ca să-i spun într-un fel, începuse să se complice, iar eu eram speriat. O mai iubeam încă pe Montse şi pe deasupra erau şi fetele. Eram înnebunit după Raquel, dar nu îndrăgostit. În niciun moment nu mi-a dat prin minte să mă despart de Montse şi, cu atât mai puţin, să plec să trăiesc cu Raquel. Lucrurile sunt cum sunt, există femei cu care ţi-ai petrece noaptea (mai ales dacă e pe gratis), dar nu neapărat şi ziua. Pe lângă toate astea, acasă, când nu eram prea obosiţi, singurul lucru pe care îl făceam eu şi Montse era să ne certăm. Niciunul din noi nu ştia cum să iasă din acea gaură neagră care înghiţea totul, cu excepţia chitanţelor de la ipotecă şi a inscripţiilor de pe caroseria maşinii.

Şi atunci a apărut Borja, fratele meu mai mic. Trecuse o grămadă de vreme de când nu se mai arătase la faţă, dar, ca buni gemeni ce eram, am fost întotdeauna trup şi suflet unul pentru celălalt. Borja a revenit în viaţa mea la fel cum plecase, în mod intempestiv, fără să anunţe, de parcă ăsta ar

---

[20] Aluzie la atentatele cu explozibil împotriva a patru trenuri cu navetişti din gara Atocha din Madrid din data de 11 martie 2004 care au avut drept urmare 191 de morţi, dintre care 16 români, şi 1 858 de răniţi.

[21] Parafrază şi aluzie la fraza de început a lui Don Quijote de la Mancha, de Cervantes, conform traducerii în româneşte a lui Ion Frunzetti, publicată la Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965, pag. 77.

fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Într-o zi, pe neaşteptate, s-a prezentat foarte elegant la sucursala băncii unde lucram şi mi-a propus să-mi las slujba şi să mă asociez cu el în această ciudată firmă pe care o deţinem şi care nu există din punct de vedere legal.

Eu şi fratele meu nu ne mai văzuserăm vreme de aproape cincisprezece ani. El locuise în străinătate şi, în tot acel timp, singura legătură pe care o păstraserăm au fost cărţile poştale pe care mi le scria din când în când şi scrisorile pe care i le trimiteam eu la o căsuţă poştală din Paris. Într-una dintre acele scrisori, l-am invitat la nunta mea, dar nu a venit. Ceea ce a făcut însă, a fost să-mi trimită un serviciu de douăsprezece pahare de cristal de Boemia, foarte fine, care au ajuns la destinaţie făcute zob. Mi-a părut atât de rău, încât am pornit să colind magazinele de antichităţi până când am strâns o altă duzină dintr-un model care semăna destul de bine. M-au costat ochii din cap, dar nu i-am spus nimic lui Montse. Ca să-mi justific cheltuiala, i-am explicat că doi tipi cu cagulă pe faţă m-au atacat cu o seringă mică la ieşirea din metrou. Era a doua minciună pe care i-o spuneam de când ieşeam împreună.

— Bună, frăţioare, ce mai faci? m-a luat el prin surprindere în ziua când ne-am reîntâlnit în faţa băncii. Mai era puţin până la trei şi mă aştepta de ceva vreme. Aşadar, tot aici lucrezi? Te-ai îngrăşat... mi-a spus el, privindu-mă de sus până jos.

Adevărul e că eu de-abia l-am recunoscut. Avea părul scurt şi etala deja acel stil elegant şi sofisticat pe care îl utilizează acum. Eram atât de bucuros şi de surprins, că aproape nu am ştiut ce să-i spun când, în cele din urmă, i-am recunoscut glasul. Numaidecât l-am invitat să luăm masa la mine acasă.

— Să-ţi explic, trebuie mai întâi să stăm de vorbă, zise el, schiţând un zâmbet enigmatic. O să vin la tine la masă, dacă doreşti, dar nu-i poţi spune soţiei tale (o cheamă Montse, nu-i aşa?) şi nici altcuiva că sunt fratele tău. A făcut o pauză, în vreme ce mie mi se instala o expresie perplexă pe chip. Ştii? Nu mai sunt Pep. Acum mă cheamă Borja. Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga. Aşa cum auzi...! Şi mi-a arătat foarte mândru o carte de vizită sobră şi elegantă, tipărită pe o hârtie scumpă. Surprinderea mea creştea văzând cu ochii.

— Păi, chiar că s-au întâmplat multe în toţi aceşti ani! am reuşit eu să bolborosesc. Dar, judecând după aparenţe, nu ţi-ai schimbat doar numele...

Eram bucuros să-l revăd pe fratele meu, dar şi puţin cam mâhnit pentru toţi anii aceia în care nu făcusem parte din viaţa lui. Borja nu este doar singurul frate pe care îl am, ci pe deasupra este geamănul meu, fratele meu bivitelin, ca să fim mai exacţi. Iar cincisprezece ani, îmi amintesc că m-am gândit în ziua aceea, înseamnă multă vreme.

— Ar fi mai bine să mergem să bem ceva şi îţi explic, a propus el energic.

— Nu, am refuzat eu printr-o clătinare a capului. O s-o sun pe Montse şi o să-i spun că nu vin la masă. O să născocesc o scuză şi o să mergem noi doi să luăm masa împreună pe aici, pe undeva. Trebuie să-mi explici multe lucruri, Pep...!

— Borja, m-a corectat el. Ţine minte că acum mă cheamă Borja.

L-am dus la Set Portes, un restaurant renumit care era destul de aproape de sucursala unde lucram eu. Cum era vineri, aveam după-amiaza liberă, dar Raquel nu înceta să-mi trimită mesaje pe mobil insistând să ne întâlnim. Am hotărât să risc şi, fără să mă gândesc de două ori, am închis telefonul şi mi-am propus să mă bucur de acel prânz.

Restaurantul era plin de turişti şi de unii care păreau oameni de afaceri făcând tranzacţii necurate între două feluri de mâncare, dar am avut noroc şi am găsit o masă liberă. Dar, desigur, lângă o familie zgomotoasă de ruşi care mâncau şi beau ca nişte cazaci veniţi din stepe. Am comandat o paella – una dintre specialităţile casei – şi o sticlă de vin de Rioja. După cincisprezece ani de când nu ne mai văzuserăm la faţă, reîntâlnirea aceea trebuia să fie sărbătorită.

Dar, în loc să-l las pe el să vorbească, eu am fost cel care mi-am descărcat năduful explicându-i aventura cu Raquel şi problemele pe care le aveam cu Montse. I-am spus cât de mult îmi detestam munca şi hotărârea pe care noii proprietari ai băncii mă obligau să o iau. Fără să ne dăm seama, am isprăvit sticla de Rioja în faţa unei farfurii cu măsline, înainte de a începe să mâncăm paella. Nu au întârziat să apară încă două sticle.

— Păi, după câte văd, mi se pare că n-aş fi putut apărea într-un moment mai bun, a spus el foarte convins. Mi se pare că te-ai băgat într-o mare încurcătură, frăţioare.

— Nu ştiu ce să mă fac...

— Eduard, Dumnezeu nu joacă zaruri.

A fost prima dată când am auzit vorba aceea, pe care mai târziu aveam să o aud frecvent. Dar, în momentul acela, după tot vinul pe care îl dădusem pe gât, am fost cât pe-aci să-i arunc în faţă că, dacă Cel de Sus nu joacă zaruri, aş vrea să ştiu ce mama mă-sii făcea în ziua când părinţii noştri au avut accidentul. Dar am tăcut şi l-am lăsat să vorbească. Acum era rândul lui.

— Şi ţie cum îţi merge? am întrebat eu ca să schimb subiectul. Ce-ai făcut în toţi aceşti ani? Te-ai însurat? Ai vreo logodnică?

Dar, în ziua aceea, Borja mi-a povestit foarte puţine lucruri şi niciunul în mod concret. Călătorise, încercase diverse meserii şi văzuse destulă lume ca să ştie că oamenii cinstiţi au întotdeauna de pierdut. În ceea ce privea viaţa lui sentimentală, am dedus că nu a fost totul numai lapte şi miere.

— Prefer să nu vorbesc despre acest subiect, a spus el, plecându-şi privirea. Ar fi mai bine să vorbim despre viitor. Despre viitorul nostru.

Mi-a explicat ideea lui – firma în care lucrăm acum – şi mi-a propus să-mi las slujba şi să ne asociem. Se vânturase prea mulţi ani prin lume şi voia acum o viaţă mai aşezată.

— Mă ocup de vreo două lucruri în acelaşi timp şi singur nu le pot face faţă, a spus el pe un ton confidenţial. Am nevoie de tine, Eduard. Şi de altfel, după cum spui, nici situaţia ta nu e cine ştie ce.

— Nu, într-adevăr, a trebuit eu să recunosc. Încă mai plătim la ipotecă şi cu toate că Montse lucrează şi ea şi este funcţionară, trăim în rahat. În plus, gemenele sunt un puţ fără fund. Ar trebui să le cunoşti, Pep – încă nu mă obişnuisem să-i spun Borja. Sunt nepoatele tale!

— Fiecare lucru la timpul lui. Vei vedea, dacă totul iese după cum am prevăzut, nu numai că vei lichida ipoteca, dar îţi va mai şi rămâne destul ca să faci acea călătorie în jurul lumii la care visai când eram mici – făcu o pauză. N-ai reuşit să o faci, nu-i aşa?

Nu, nu o făcusem. Când la douăzeci şi trei de ani am reuşit să scap din infernul din casa unchiului şi a mătuşii mele şi m-am dus să trăiesc pe socoteala mea, ceea ce am făcut a fost să mă înscriu la facultatea de filologie. Nu puteam renunţa la serviciul pe care îl aveam la bancă, unde munceam de la nouăsprezece ani datorită nu ştiu căror iţe trase de unchiul meu, dar, pe vremea aceea, încă mai visam să fiu scriitor. Cu siguranţă, m-am gândit de multe ori, vieţile noastre ar fi fost foarte diferite dacă părinţii noştri nu s-ar fi ciocnit pe pantele de la Garraf când eu şi fratele meu aveam treisprezece ani şi dacă nu ar fi trebuit să-şi asume creşterea noastră un unchi şi o mătuşă depresivi şi zgârciţi care ne-au amărât adolescenţa cu viziunea lor meschină asupra lumii.

De fapt, nu am reuşit niciodată să-mi închei studiile şi nici să scriu vreun roman. Iar vina, în parte, a fost a lui Don Quijote. E păcat, dar e vorba despre o carte pe care nu o pot suporta. În acele vremuri glorioase în care studenţii făceau greve şi fumau pe faţă marijuana în curtea interioară a Facultăţii de Litere, eu eram un idealist orgolios şi ingenuu, ceea ce mi-a pricinuit câteva necazuri.

— Nu ştiu ce părere o să aibă Montse despre toate astea, cugetam eu cu voce tare pe când dădeam gata frişca pe care o comandasem ca desert.

— Aşadar, te-ai însurat până la urmă cu psihanalista ta. Bătrâne, asta chiar că-i una bună!

— Nici vorbă, Montse nu este psihanalistă. Este psiholog, am precizat eu.

— În regulă, dar te-ai încurcat cu ea, a zâmbit el maliţios.

Ca să spun adevărul, datorită lui Don Quijote şi a traumei mele din cauza acestei cărţi am cunoscut-o pe Montse. Ea tocmai îşi terminase studiile şi era prietena prietenei unui prieten... A insistat că vrea să încerce să mă ajute. Nu a reuşit, dar am sfârşit prin a mă însura cu ea.

Da, am o traumă în legătură cu Don Quijote. Simpla lui menţionare mă irită. Nu ştiu de unde îmi vine, dar problema e că făcusem o obsesie teribilă pentru el, poate pentru că este o carte despre care toată lumea vorbeşte de bine. Politicienii citează pe dinafară unele fraze mai ingenioase şi nu mai prididesc cu elogiile, şi nu se dau în lături de la nimic când au ocazia să ne irosească impozitele pe comemorări şi omagieri, ceea ce nu încetează să fie bătător la ochi. Ei bine, sunt convins că majoritatea parlamentarilor noştri nici măcar nu au răsfoit cartea.

Ca să fiu sincer, nu am putut niciodată să trec de primele patruzeci de pagini şi chiar m-am străduit. Şi, bineînţeles, faptul de a nu fi citit Don Quijote nu este o problemă gravă, în afară de cazul în care eşti student la filologie hispanică. Presupun că ar fi trebuit să fac acelaşi lucru ca majoritatea colegilor mei, adică să mă prefac că l-am citit de mai multe ori şi să mă silesc să repet, într-o formă pompoasă şi convingătoare, grămadă de banalităţi prost digerate. În loc de asta, am comis, ca să o spun limpede, o prostie.

Mai aveam un an ca să-mi termin studiile şi nu mi-a venit în minte altceva mai bun decât să prezint ca lucrare de sfârşit de curs un studiu care demonstra că în această ţară (de fapt, în oraşul meu) nimeni nu citise acel text sacru al literaturii spaniole. Am pierdut timpul realizând cinci sute de anchete, nici mai mult, nici mai puţin, înăuntrul şi în afara facultăţii, pe un eşantion care includea toate clasele sociale, de la cartierul Pedralbes până la localitatea Santa Coloma de Gramanet. Din cele cinci sute de persoane interogate, optsprezece au dat asigurări că l-au citit cu evlavie şi că le-a plăcut foarte mult (desigur, aceştia optsprezece nu aparţineau facultăţii). Dar ceilalţi patru sute optzeci şi doi au mărturisit că nu l-au început niciodată sau că, de fapt, nu au putut trece de primele cincizeci de pagini. Motivul: este un roman prea lung şi plin de cuvinte de neînţeles, ca să nu mai vorbesc despre notele kilometrice din josul paginii pe care vreo minte sadică şi încâlcită s-a străduit să le pună acolo cu scopul foarte clar de a-i descuraja pe potenţialii cititori. Cei patru sute optzeci şi doi au răspuns în bloc „nu" la paragraful „d" al sondajului, în care erau întrebaţi dacă ar fi dispuşi să-şi mărturisească în public handicapul.

Cum este şi firesc, după acele rezultate m-am simţit uşurat şi ceva mai puţin singur. Măcar nu mai eram unica persoană din lume care nu citise acea capodoperă! Dar profesorii de la catedră nu au preţuit câtuşi de puţin

aportul meu la studiul literaturii Secolului de Aur[22]. În loc să fi pierdut timpul în acel mod, mi-au spus ei, ar fi trebuit să-l citesc din scoarţă în scoarţă şi să mă las de prostii. Mi-au jurat că nu îmi voi lua niciodată licenţa, nici în facultatea aceea şi nici în alta, şi că *dacă aveam de gând să fac pe quijotele şi să dau publicităţii sondajul ăla de căcat* (spus textual), *cineva o să-mi schimbe faţa cu una nouă* (tot textual). Cum nu ştiam foarte bine în ce consta a face pe quijotele pentru că nu citisem cartea, am hotărât să las lucrurile să meargă de la sine şi m-am dat pe mâinile lui Montse.

— Singura condiţie pe care ţi-o pun este să nu-i spui lui Montse că sunt fratele tău, mi-a cerut Borja pe când mai eram încă la restaurant. Dacă ar şti, mai devreme sau mai târziu ar face o gafă... Şi afacerea asta va avea succes doar dacă reuşim să-i facem pe clienţii noştri să creadă că sunt Borja, şi nu Pep, şi că fac parte din categoria lor socială. Crede-mă, doar aşa vor avea încredere în noi. Consideră treaba asta ca pe o a doua şansă.

— Eu n-am de gând să-mi schimb numele, am obiectat eu.

— Nu va fi nevoie, s-a grăbit el să mă lămurească. Poţi să fii în continuare Eduard Martínez şi să te arăţi aşa cum eşti. Mă rog, nu e nevoie să baţi toba peste tot că eşti de stânga şi aşa mai departe... Presupun că eşti în continuare, nu-i aşa?

— Tu nu? l-am întrebat eu, deşi în momentul acela m-am temut de răspuns.

— Nu mai cred în politică, şi a adăugat cu un gest care exprima exact contrariul: Acum, pus să aleg, prefer să trăiesc bine.

Nu am vrut să-l mai zgândăr cu întrebările, de frică să nu aud vreo grozăvie pe care nu mi-o doream. Pe de altă parte, hotărârea cu care mă confruntam era prea importantă ca să o iau pe nepregătite, mai ales după ce băusem trei sticle de vin de Rioja şi două cupe de coniac Torres 10. I-am cerut să-mi lase ceva timp să mă gândesc.

— Cum să nu! Ia-ţi cât timp doreşti. Dar adu-ţi aminte ce spunea mama noastră: ca să pescuieşti...

— ... trebuie să-ţi uzi curul. Da, îmi amintesc. Şi încă foarte bine!

Gândul la mama noastră ne-a întristat şi, pentru câteva clipe, am rămas tăcuţi. Am văzut că lui Borja îi străluceau ochii, iar mie a fost cât pe-aci să mi se prelingă lacrimile. În momentul acela mi-am amintit că nu mai fusesem la cimitir să pun nişte flori de cel puţin doi ani.

---

[22] Epoca de apogeu sau clasică a culturii spaniole, în mod special perioada Renaşterii (secolul al XVI-lea) şi a Barocului (secolul al XVII-lea), între anii 1492 – data publicării Gramaticii Spaniole a lui Antonio de Nebrija – până la moartea lui Calderón de la Barca – 1681. Perioadă de mare înflorire a literaturii, filosofiei, artelor plastice, muzicii şi arhitecturii spaniole.

Borja a insistat să plătească el şi mi-a propus să mergem să dăm o raită ca să ne trezim puţin. Am pornit-o pe Ramblas, mergând pe şapte cărări şi, când am ajuns în Piaţa Catalonia, m-a urcat într-un taxi, spunând că vrea să-mi arate ceva.

M-a dus la biroul pe care îl avem în strada Muntaner, unde Borja nu instalase încă acele uşi false. Pentru o vreme, chiar şi pe mine m-a făcut să cred în existenţa unei secretare. Adoptând un ton profesional pe care nu i-l cunoşteam, mi-a explicat cazul de care se ocupa: o poveste legată de nişte bijuterii valoroase care dispăruseră dintr-o moştenire. El trebuia să supravegheze mişcările persoanei care se presupunea că îşi vârâse mâna în caseta cu bijuterii, în cazul în care ruda hoaţă le expunea în public sau încerca să le vândă pe sub mână. Ruda prejudiciată, care era o persoană foarte cunoscută, prefera să nu facă plângere la poliţie şi nici să angajeze vreo agenţie profesionistă de detectivi. Voia ca treaba să fie făcută cu maximă discreţie.

Am chibzuit la propunerea lui vreme de o săptămână. Cum lucrurile mergeau atât de prost acasă, cu Montse, şi nu ştiam cum să rezolv încurcătura cu Raquel, m-am gândit că ajunsesem la capătul tuturor posibilităţilor şi că era greu ca lucrurile să se înrăutăţească mai mult de atât. *From lost to the river*[23], mi-am spus în sinea mea într-unul dintre puţinele acte de curaj pe care le-am săvârşit în viaţă. Am acceptat concedierea, indemnizaţia şi oferta fratelui meu: venise momentul să scap de viaţa aceea care nu mai funcţiona. Am investit indemnizaţia de concediere în afacerea lui Montse şi situaţia a început să se amelioreze. La patruzeci şi doi de ani, datorită fratelui meu mai mic, eu şi soţia mea am început o viaţă nouă. În ciuda spaimelor şi a dificultăţilor, nu am regretat niciodată.

Cât despre Raquel, Borja m-a asigurat că va avea el grijă să mi-o ia de pe cap. Nu ştiu cum s-au petrecut lucrurile, dar cert este că, de la o zi la alta, Raquel a încetat să mă mai asedieze şi a dispărut în mod misterios din viaţa mea. După toate aparenţele, ea şi Borja au avut o conversaţie, dar nu am nici cea mai vagă idee ce anume i-a spus fratele meu. Ştiu doar că atunci când am întâlnit-o într-o zi din întâmplare la cumpărături într-unul dintre marile magazine, m-a privit speriată şi mi-a zis să nici nu mă apropii de ea.

— Nici să nu-ţi dea prin minte să mă priveşti! a exclamat ea cu o grimasă de scârbă.

Am luat-o la sănătoasa cât de repede am putut şi m-am dus să-i spun lui Borja ce se întâmplase.

[23] În limba engleză în original, într-o traducere foarte liberă, între ciocan şi nicovală.

— Atunci fă cum zice ea, a fost singurul lucru pe care l-a spus el, lăsând să-i scape un zâmbet enigmatic.

Cum îl cunosc pe fratele meu, iar eu am fost întotdeauna puţin laş, n-am îndrăznit să-l mai întreb altceva.

5.

— Vrei lumânări pe tort? am întrebat eu în cele din urmă, pe când îmi puneam paltonul pe mine.

— Da, vreau patruzeci. Niciuna mai puţin, bine?

Era aproape nouă dimineaţa şi Montse trebuia să se grăbească să nu ajungă târziu. Datorită avansului pe care îl obţinusem de la deputat, era peste măsură de bucuroasă şi nu a protestat prea mult când i-am spus că în dimineaţa aceea nu îl voi putea duce pe Arnau la grădiniţă. Stabilisem cu Borja să ne vedem la birou în jur de ora zece ca să începem preliminariile cazului de care ne ocupam. Aveam timp să trec pe la bancă, să depun banii şi să merg să cumpăr cadoul pentru ziua ei de naştere. M-am gândit că, după ce ne vom întâlni cu Mariona Castany, eu şi fratele meu ne vom putea duce până la cofetărie ca să cumpărăm tortul şi şampania. Mă bizuiam pe faptul că va veni cu Smartul.

Eu nu conduc maşina. Presupun că este o consecinţă a accidentului mortal pe care l-au suferit părinţii noştri. Cu toate că într-o vreme am încercat să obţin carnetul de conducere, sufăr atacuri de panică atunci când sunt la volan, chiar dacă motorul este oprit. Din fericire, Montse este o şoferiţă excelentă, dar nu îi pot cere să facă mereu pe taximetrista. În general, trebuie să mă grăbesc recurgând la transportul public, ceea ce este foarte ecologic, dar foarte puţin practic.

Borja nu are maşină, dar conduce de obicei Smartul în două culori al lui Merche. Îmi imaginez că e cam ridicol ca doi bărbaţi ca noi, care ne ocupăm cu ce ne ocupăm, să se deplaseze prin Barcelona cu o maşină vopsită în alb şi roşu, care nu trece neobservată şi care are un aer mai degrabă feminin, dar pe asta o avem. Merche mai are şi un Audi argintiu, mult mai distins, dar nu îl lasă pe Borja aproape niciodată să-l conducă.

Iubita fratelui meu este una dintre acele avocate specializate în fiscalitate care câştigă o grămadă de bani şi care poartă de obicei pe ele cel puţin un milion de pesete în îmbrăcăminte şi bijuterii. Ca să nu mai vorbesc despre coafor şi diferitele tratamente de înfrumuseţare: ba ridurile, ba celulita, ba sala de gimnastică... Merche este cu patru ani mai mare decât noi şi adevărul

e că, în ciuda tuturor strădaniilor ei, îşi arată vârsta pe care o are. După cum mi-a spus Borja, doar pe cremele de dat pe faţă cheltuieşte în fiecare lună cât leafa mea pe aceeaşi perioadă.

Nu este o femeie deosebit de frumoasă, dar s-ar putea spune că a ajuns aşa cum este scoţând întruna carnetul de cecuri din geantă. Nasul remodelat (şi, după cum intuiesc, sânii şi fesele, de asemenea), bronzul permanent, blondul oxigenat, dar impecabil al părului, rochiile de la Chanel în sus... Iubita lui Borja are întotdeauna părul aranjat cu grijă, de parcă tocmai a ieşit de la coafor, cu o claie prea ţeapănă pentru gustul meu, şi n-am văzut-o niciodată nefardată. Lasă de obicei în jurul ei o dâră intensă de parfum, presupun că destul de scump, care mie personal îmi cam displace. La ea, totul este excesiv, ca de exemplu vizonul pe care şi-l pune pe ea ca să meargă la serviciu, chiar şi când nu este frig afară. Este mereu grăbită, iar zâmbetul ei, instalat permanent pe chip, pare mai curând o grimasă. Dar are ochi trişti şi nu am văzut-o niciodată râzând din toată inima.

— Nu ştiu de ce nu te însori cu ea, i-am spus eu odată. Pare destul de îndrăgostită.

— Pentru că atunci ar descoperi că nu sunt Borja, ci Pep. De altfel, este deja măritată. Ne este bine aşa.

— Omule, dacă te iubeşte cu adevărat, va înţelege că foloseşti un pseudonim... am insistat eu cu bună-credinţă. Pentru tine trebuie să fie foarte greu să trăieşti astfel, nu-i aşa?

— Sărmane Eduard! Mi se pare că nu înţelegi nimic. Ai rămas acelaşi romantic, adevărat?

Nu ştiu dacă sunt romantic sau doar mă ameţesc poveştile încâlcite. Asta nu înseamnă că nu-mi zboară ochii după gagici, mai ales în perioada fatidică de vară, şi că nu-mi imaginez nişte lucruri care mă fac şi pe mine să roşesc. Dar sunt de atâţia ani cu Montse, încât nu ştiu cum m-aş descurca dacă ar fi să trăiesc fără ea.

— Nu văd ce-ar fi rău în a duce o viaţă ceva mai normală, îi spun eu uneori.

— Las-o baltă, îmi răspunde el de fiecare dată.

În acea dimineaţă rece de decembrie era coadă la bancă şi am ajuns la birou cu o jumătate de oră întârziere. Borja avea o dispoziţie excelentă.

— Am stabilit cu Mariona să fim la ea acasă la ora unu ca să luăm aperitivul, mă anunţă el. Să vedem dacă aflăm ce se bârfeşte prin oraş despre doamna Font!

— Trebuie să umblăm cu grijă, pentru că dacă Mariona bănuieşte că...

— Tu lasă-mă pe mine, se grăbi el să spună. Cât despre acel Pau Ferrer, nicio vorbă, ai înţeles? Mariona este foarte isteaţă. Dacă până la urmă se dovedeşte că a fost vorba de o neînţelegere...

— Adevărul e că treaba asta mă cam pune pe gânduri. Portretul, nu ştiu cum să spun, avea ceva ciudat. Nu ţi-ai dat seama? Este sinistru.

— Aiurea, aşa este arta modernă...! Cu cât un tablou este mai urât, mai sumbru şi mai respingător, cu atât valorează mai mult, spuse el pe un ton sentenţios, făcând pe expertul. Ascultă, avem timp să bem o cafea. Azi e un frig de-ţi îngheaţă şi sufletul!

— N-ar fi o idee rea să chemăm pe cineva să ne repare încălzirea, am sugerat eu. Zilele astea o să ne îngheţe vreun client.

— Ştii bine că nu se poate.

Nu, nu se putea, din cauza nu ştiu cărei încurcături în legătură cu chiria acelui apartament. Preferam să nu pun întrebări.

— Apropo, am spus eu ca să schimb vorba, uitasem. Pantofii Lídiei Font erau roşii. Foarte exageraţi.

— Bine faci că mi-o spui. Altceva?

— Mă rog, buzele erau şi ele foarte roşii. Şi rubinul din colier, firește. Dar că rubinele sunt roşii, o ştii şi tu.

— Dacă zici tu...

Borja era daltonist. Daltonist desăvârşit. Nu înseamnă că el confundă verdele cu roşu, aşa cum cred oamenii că li se întâmplă celor care suferă de această alterare a vederii, ci le percepe ca pe o singură culoare. Mama noastră a descoperit asta când aveam şapte ani şi de atunci fratele meu nu s-a împăcat niciodată cu ideea. Poate că asta se datorează glumelor pe care a trebuit să le suporte la şcoală sau poate că îl neliniştește să ştie că el nu vede lumea exact la fel cum o vedem majoritatea dintre noi.

Personal, mi se pare o prostie, dar Borja nu vrea în niciun chip ca vreo persoană să ştie că este daltonist, de parcă asta ar fi o tară sau o deficienţă care, dacă s-ar afla, i-ar distruge imaginea sofisticată de om rafinat pe care şi-a creat-o. Cum este atât de înfumurat, din garderoba lui sunt complet eliminate culorile roşu şi verde, ca să nu se încurce când trebuie să se îmbrace, zice el. Unica excepţie pe care i-o cunosc este o cravată grena dăruită de Merche şi pe care nu şi-o pune aproape niciodată.

De când Borja a descoperit că este daltonist, avem un cod. Dacă vreodată, în public, are probleme cu vreuna din aceste două culori, eu mă scarpin discret pe nas dacă ceea ce avem în faţă este de culoare roşie, iar dacă este verde, îmi bag mâinile în buzunare. Uneori, mă limitez să fac vreun comentariu nevinovat ca să-i atrag atenţia şi, până în ziua de azi, nimeni nu a

descoperit această particularitate a vederii sale. De data aceea, uitasem să-i fac semnul convenit când vorbeam despre pantofii Lídiei Font.

— Apropo, am profitat eu să-l informez. Montse mi-a spus că sora ei va veni la petrecere. Neînsoţită.

— Mă temeam de asta. Vom fi mulţi?

— Păi, după toate aparenţele, un grup destul de mare... Bineînţeles că vor fi multe prietene ale lui Montse, de la Centru.

— Adică vom sfârşi beţi.

— Da, îndrugă o mulţime de tâmpenii alternative, dar să vezi cum le place să tragă la măsea...

— În fine, spuse el ridicând din umeri, sper ca Lola să nu-şi facă prea multe iluzii.

De ceva vreme, Montse se străduia să o combine cu Borja pe Dolors care, de când se despărţise de soţul ei, îşi spunea Lola. Dolors, adică Lola, este sora mai mică a lui Montse, dar sunt două surori care, la fel cum ni se întâmplă mie şi lui Borja, nu seamănă deloc. Lola locuieşte în cartierul Born, aproape de biserica Santa María del Mar, şi se ocupă cu designul şi confecţionarea bijuteriilor, poşetelor şi pălăriilor, dar nu ştiu dacă într-adevăr îşi câştigă existenţa cu această activitate. Se îmbracă cu haine făcute pe comandă, cu un stil tineresc şi destul de extravagant, dar trebuie să recunosc că sunt bine croite. Are părul tuns scurt, deseori vopsit în culori diferite, şi ochelari scumpi cu rame dreptunghiulare. Poartă întotdeauna coliere mari şi cercei desenaţi de ea şi obişnuieşte să-şi vopsească buzele, puţin cam cărnoase, într-un roşu intens. Uneori are chef să se îmbrace complet în negru şi adoptă un aer de tragedie greacă, dar care-i trece de îndată ce bea două pahare de vin. Fumează mult şi câteodată pare că-i lipseşte înflăcărarea.

— Îmi pare rău, bătrâne, se scuză Borja, dar nu o suport.

Sunt patru ani de când Lola s-a despărţit de soţul ei (mai bine zis, soţul, care era arhitect, o părăsise pentru o tânără desenatoare de familie bună, cu aer de nimfă) şi de atunci trece din braţe în braţe sau, ca să fiu mai exact, din pat în pat şi din decepţie în decepţie. Din fericire, cum fostul ei soţ era bine situat, ea a obţinut un profit bun de pe urma divorţului. Cumnatei mele îi plăcea Borja, iar Montse era convinsă că ar face un cuplu frumos. Eu mă gândeam că se înşală.

— De ce nu o aduci pe Merche? am sugerat eu fără prea multă convingere. Nu e nevoie să dai explicaţii dacă este sau nu măritată.

Poate că dacă Lola îl vedea în compania altei femei, va renunţa să mai încerce să se combine cu el.

— Pentru că nu se poate, mi-a retezat-o el. Hai, pune-ţi paltonul, pentru că trebuie s-o luăm din loc. Am Smartul parcat jos şi, nu ştiu cum eşti tu, dar eu, înainte de a da pe gât paharele de martini ale Marionei, trebuie să beau o cafea. Fir-ar a naibii de vreme...!

Ne-am dus la barul din colţ şi, pe când ne încălzeam cu fum de ţigară şi aburi de cafea, Borja a profitat de ocazie ca să răsfoiască paginile mondene ale ziarului *ABC,* iar eu, ca să mă informez ce necazuri ne aducea lumea în ziua aceea. Un sfert de oră mai târziu urcam cu Smartul pe strada Mandri. Era trecut cu două minute de ora unu când, după ce am dat câteva ture ca să găsim loc de parcare, ne-am postat în faţa casei distinsei şi imens de bogatei Mariona Castany.

6.

Aristocrata prietenă a fratelui meu locuia singură într-unul dintre puţinele turnuri moderniste care mai rămăseseră pe bulevardul Bonanova, în zona înaltă a Barcelonei, având un majordom argentinian care vorbea ca o moară stricată şi o slujnică filipineză care nu zicea niciodată nici pâs. Era o vilă imensă, decorată cu un gust costisitor şi rafinat, la care se ajungea printr-o grădină splendidă care, în partea din spate, se întindea ca o mică pădurice. Pe unul dintre zidurile casei se căţăra o imensă bougainvillea[24], care vara şi toamna se umplea de flori de culoare roşu-închis, dându-i reşedinţei un aer de basm. O tapiserie vegetală groasă de iederă cu frunze închise la culoare, veche cât casa, izola complet turnul şi grădina de lumea exterioară.

Mariona Castany moştenise casa şi toată averea familiei la moartea tatălui ei. Moştenitoare universală a unui patrimoniu pe care, nici dacă ar vrea, nu ar reuşi să-l toace următoarele cinci generaţii ale familiei Castany, ea refuza categoric să vândă acel mic palat şi asta după ce agenţiile nu încetau să-i bată la uşă, oferindu-i în schimb adevărate averi. În alte vremuri, petrecerile exclusiviste şi concertele care se ţineau acolo trezeau invidia prietenelor şi duşmancelor, dar de când îi murise soţul, prietena fratelui meu nu mai organizase nimic. Spunea că i se pare de prost gust.

Rămăsese văduvă în urmă cu şapte ani. Cele trei fiice ale ei, care la vremea lor fuseseră nişte partide excelente cu care şi-au încercat norocul toţi vânătorii de zestre din Barcelona, erau măritate şi îi dăruiseră Marionei

[24] Plantă originară din Brazilia, denumită popular floare-de-hârtie.

şase nepoţi – câte doi de la fiecare – şi trei gineri mai puţin bogaţi, dar destul de îngâmfaţi, pe care ea nu-i înghiţea prea tare. Pe lângă faptul că era incredibil de bogată, Mariona era isteaţă şi se plictisea mult.

Când ne pregăteam să sunăm la sonerie, ne-am pomenit faţă-n faţă cu o figură cunoscută care ieşea din turn şi care a luat-o pe aleea Bonanova înspre Piaţa Sarrià. Fără măcar să ne privească, ne-a salutat cu un politicos „Bună ziua".

— Ştiu figura asta de undeva, spuse Borja pe când omul acela se îndepărta.

— Fireşte că o ştii de undeva. Este Enrique Dalmau, politicianul. Probabil că l-ai văzut la televizor. Şi am adăugat: Este deputat, şi din acelaşi partid cu clientul nostru, desigur.

— Mă gândeam eu...

Marcelo, majordomul argentinian, ne-a salutat cu căldură şi ne-a condus până într-o cameră mare de zi, decorată cu mobile moderniste originale. Acolo ne aştepta Mariona, având o atitudine puţin cam teatrală. Să tot fi avut vârsta pe care ar fi avut-o mama noastră, vreo şaizeci şi cinci de ani, dar se ţinea bine, şi îl adoptase pe Borja, de parcă i-ar fi fost nepot. Uneori, în mod afectuos şi pe jumătate în glumă, Borja i se adresa spunându-i „mătuşă Mariona". Eu nu îndrăzneam, dar Borja, după ce îi dădea un sărut pe obraz (eu mă limitam să-i strâng respectuos mâna), îi aplica şi un sărut senzual şi galant pe mână.

Era o femeie înaltă, zveltă şi energică. Părul ondulat şi platinat, aproape alb îi ajungea până la umeri. Avea ochi albaştri, foarte vii, şi fuma întruna tutun galben. Din când în când tuşea puţin. Nasul, subţire şi ascuţit, obişnuit să miroasă arome rafinate, în afară de cele două pachete zilnice de Winston pe care le absorbea, avea acel aer aristocratic pe care, nu ştiu de ce, nu îl inspiră nasurile cârne. Mi se pare că era natural, dar cine poate şti? Se îmbrăca după ultima modă, ceea ce o făcea să pară mai tânără, dar avea delicateţea de a nu-şi expune decolteul la vârsta ei. Mariona Castany avea bani şi avea clasă. În ziua aceea purta nişte cizme înalte de culoare neagră, cu un toc cui care îi accentua şi mai mult silueta, nişte pantaloni de piele destul de strânşi pe corp, tot negri, şi un tricou cu mânecă scurtă, de culoare albă, pe care se putea citi în dreptul pieptului cuvântul „Chanel" scris cu litere formate din nişte paiete sidefii amintind solzii de peşte. Era brunetă şi avea unghiile şi buzele vopsite discret într-o nuanţă de roz pal. Sunt sigur că, în urmă cu ani de zile, fusese una dintre acele femei care îi fac pe bărbaţi să-şi piardă capul.

— Aşadar, Lídia îi pune coarne deputatului... spuse ea zâmbind maliţios în vreme ce ne servea cu un martini sec cu câteva picături de gin şi o felie de lămâie.

— Eu n-am spus că am lucra pentru soţul ei... replică Borja, făcându-i cu ochiul, după prima înghiţitură de martini. De altfel, Mariona, să nu precipităm evenimentele. Te-am întrebat doar ce ştii despre Lídia Font.

Mariona Castany face parte din categoria aceea de femei care le ştie pe toate. Ea şi fratele meu s-au cunoscut întâmplător la vernisajul unei expoziţii de la Fundaţia Tàpies[25] şi curând au devenit prieteni. Mariona este convinsă că una dintre colegele de clasă de la internatul elveţian unde a învăţat ea de mică era mama născocită a lui Borja. După toate aparenţele, una dintre elevele spaniole era o fetiţă din Santander, Mariona nu-şi mai amintea numele ei de familie. O chema María Eugenia şi, de atunci, mama lui Borja a primit acest nume.

— Ce păcat, mama ta să moară atât de tânără... îi spunea ea uneori. N-am fost mult timp împreună, pentru că părinţii mei m-au adus curând înapoi la Barcelona, văzând că nu-mi prieşte internatul, dar sigur că o cunoşteam. Era atât de timidă, atât de ruşinoasă...

— Da, aşa a fost toată viaţa, răspunde întotdeauna Borja cu o voce îndurerată, dar fără să roşească. Nici ei nu i-a mers foarte bine în acel colegiu şi, până la urmă, s-a întors la Santander. Îşi amintea de tine...

Mariona şi fratele meu au sfârşit prin a construi ficţiunea potrivit căreia acea María Eugenia şi ea fuseseră bune prietene. Uneori, Borja îi aminteşte istorioare petrecute la internat, relatate în prealabil de către Mariona după mai multe pahare de martini şi care o fac să râdă copios. Presupun că relaţia cu Borja o înduioşează, pentru că îi aminteşte de copilăria ei.

— El este Borja Masdéu, fiul prietenei mele María Eugenia, cea de la Santander, explică Mariona când face prezentările. Am învăţat împreună în Elveţia, la internat. Sărăcuţa, a murit foarte tânără, la patruzeci de ani, de un cancer... Şi adaugă: Borja este ca un fel de nepot al meu. Vă rog să vă purtaţi frumos cu el, da?

Mariona i-a deschis multe uşi lui Borja şi este un izvor nesecat de informaţii, dar nu sunt sigur că nu bănuieşte că, de fapt, Borja o ia peste picior cu povestea despre mama sa. Am impresia că are destul de multă inteligenţă, simţ al umorului şi *savoir-faire*[26] ca să-i cânte în strună şi, pe deasupra, să se mai şi distreze. Întotdeauna apelăm la ea atunci când avem nevoie să aflăm zvonurile care circulă în clasele înalte ale societăţii din

[25] Antoni Tàpies i Puig marchiz de Tàpies (1923-2012), pictor, sculptor şi teoretician al artei, considerat unul dintre cei mai mari reprezentanţi ai culturii spaniole din secolul XX.
[26] În limba franceză în original, pricepere.

Barcelona, cu care ea are de obicei relaţii, pentru că duce o viaţă socială foarte activă. Dar nu este o bârfitoare, ci mai degrabă o autentică maestră în arta de a obţine şi a mânui informaţiile. Este o femeie discretă, informată şi eficientă. În orice clipă ştie ce are de povestit, cum să o povestească şi cui. Cunoaşte pe dinafară viaţa şi tainele tuturor, dar chiar şi aşa, nu este dintre cele care aleargă să răspundă la telefon ca să clevetească împreună cu prietenele când află vreo poveste suculentă. Se spune că au fost salvate mai multe căsnicii datorită discreţiei şi sfaturilor ei.

— Mariona, avem nevoie să ne spui tot ce ştii despre Lídia Fond, îi ceru Borja. O cunoşti, nu-i aşa?

— Aveţi idee în ce vă băgaţi?

Întrebarea aceea, formulată pe un ton care nu avea nicio urmă de inocenţă, ne-a alarmat puţin. Noi voiam să ştim doar ce se comenta în *upper side* a Barcelonei despre soţia clientului nostru. Ce fel de persoană este, dacă se bucură de faima de a fi avut aventuri cu alţi bărbaţi, dacă se înţelege bine cu soţul ei... Dacă până la urmă reieşea că totul se reduce la o chestiune de încornorare şi la un bărbat gelos sau îngrijorat pentru cariera lui politică, cum părea să fie cazul, comentariul ei nu-şi avea rostul.

— Dar o cunoşti? insistă Borja.

— Bineînţeles că o cunosc! răspunse ea îmbufnată. N-am încotro...! Asta chiar că e una bună. Lídia este un fel de vară a mea de gradul al doilea. Nu ştiaţi?

Am clătinat din cap în semn de negaţie, iar ea a tras aer în piept ca să ne explice.

— Păi, să vă spun, eu aveam o vară primară din partea mamei mele, mai mare decât mine şi cam prostuţă, care a avut o fiică... Vara mea a murit destul de tânără (sărăcuţa a murit într-o iarnă făcând schi la Cortina, şi-a frânt gâtul), iar soţul ei, Esteve Vilalta (noi îi spuneam Estevet), s-a recăsătorit cu fiica lui Ernest Pou, din familia Pou din Sabadell, cei cu fabricile de textile, exact când părea că o să rămână fată bătrână, mă refer la Rosa, adică la fata familiei Pou, pentru că era o tânără atât de anostă şi de lipsită de graţie... Dar, ce să vezi, s-a măritat cu Estevet, care era un fante, şi au avut o altă fată, Lídia, deşi Rosa era deja destul de mărişoară... Sigur că Estevet, care a fost soţul verişoarei mele primare, nu este de fapt ruda mea de sânge, dar, la urma urmelor, Lídia îmi este un fel de vară de-a doua prin alianţă, nu-i aşa?

— Presupun că da, am spus eu încercând să asimilez toate acele informaţii.

— De fapt, nu există o înrudire de sânge, dar dat fiind faptul că Lídia este sora vitregă a celeilalte verişoare ale mele, cu care sunt într-adevăr rudă de

sânge, deduc că asta ne face să fim neamuri, nu ştiu, englezii ar spune că suntem verişoare de gradul al doilea *in law*[27]...

Borja întrerupse acea riguroasă expunere genealogică:

— Atunci ai ce să ne povesteşti, insistă el. Cred că e măritată cu un politician care acum este deputat. Cu siguranţă că duce o intensă viaţă socială.

Mariona Castany zâmbi din nou, ne oferi un al doilea martini şi îşi duse ţigara la buze, aşteptând ca Borja să-i ofere foc, cum de altfel a şi făcut, cu bricheta de aur cu iniţialele sale gravate, pe care i-o dăruise Merche anul trecut la aniversarea zilei lui de naştere. După vreo două fumuri de ţigară, Mariona luă în braţe o pernă cu un gest foarte feminin, se rezemă de canapea şi începu să-şi dea drumul la limbă.

— Ce mai poamă îmi e şi draga de Lídia! Şi să ştiţi că mie nu-mi place să vorbesc de rău despre nimeni, dar...

— Ştii bine că nu vom mai divulga nimic din ce ne povesteşti, o asigură Borja.

— Nu, ce pot eu să vă spun e ştiut deja de toată lumea. Să vedem cu ce să încep... Să zicem că Lídia este dintre cele care se poartă urât cu servitorii şi care privesc pe toată lumea de sus. Cu mine nu îndrăzneşte, desigur... Îşi închipuie că mă voi lăsa îmbrobodită într-o zi şi că îi voi permite să redecoreze această casă veche. Este ambiţioasă, mult mai ambiţioasă decât Lluís, soţul ei. Aşa a fost întotdeauna. Apoi adăugă în chip de confidenţă: Când era doar o puştoaică, ce renghi i-a jucat Silviei, sora ei vitregă... Se pare că biata fată a încercat chiar să se sinucidă...

— Ei, nu mai spune!

— Sunt mulţi cei care i-au pus gând rău, precum şi alţii care se tem de ea. Are limba lungă şi ascuţită... Făcu o pauză, de parcă s-ar fi gândit ce să zică în continuare. Vă voi spune doar că, atunci când îi intră ceva în cap, nu se lasă până nu izbuteşte. Dar ştiţi şi voi cum sunt oamenii. Toată lumea se dă bine pe lângă ea. Mă rog, nu chiar toată lumea... zâmbi Mariona.

— Mi se pare că dumneavoastră nu vă este prea simpatică, am subliniat eu. Cum nu am privilegiul de a fi presupusul ei nepot, mă adresez întotdeauna cu pronumele de politeţe.

Mariona Castany îmi aruncă o a doua privire fulminantă care în traducere voia să spună „nu mă întrerupe". Prima fusese îndreptată către picioarele mele, când şi-a dat seama că port pantofi închişi la culoare şi ciorapi deschişi, chiar dacă nu erau albi. O greşeală de neiertat.

[27] În limba engleză în original, prin alianţă.

— Nu ştiu ce altceva pot să vă mai povestesc... Este de familie bună, se înţelege de la sine... Şi soţul ei la fel, vreau să spun că, în acest caz, niciunul din ei nu s-a căsătorit din interes... Bineînţeles că totuşi nu se numără printre cei mai bogaţi oameni din Barcelona, ne lămuri ea cu un oarecare dispreţ.

— Se pare că şi pe ea o interesează politica, adăugă Borja.

— Aiurea! Nu se pricepe la politică nici cât negru sub unghie, ridică ea din umeri. Mai mult decât politica, pe Lídia o interesează să facă impresie. Este devotată trup şi suflet ambiţiei de a-l vedea într-o zi pe soţul ei preşedinte al Generalitat. Bietul Lluís! Nu e băiat rău, dar nu e chiar o somitate, ca să zic aşa.

— Mă rog, asta n-a fost niciodată o piedică în calea cuiva pentru a se dedica politicii... am adăugat eu fără nicio urmă de răutate.

Nici Mariona, nici Borja n-au dat nici cea mai mică atenţie comentariului meu.

— Presupun, continuă Mariona, că ea se şi vede jucând rolul de primă doamnă, apărând în ziare şi în reviste, organizând recepţii, primind personalităţi şi făcându-le reverenţe regelui şi papei. A făcut imposibilul ca să fie invitată la nunta principelui[28], pentru că, după cum se pare, o cunoaşte pe Infantă[29]. N-a reuşit, bineînţeles.

— Atât de sus ţinteşte? am întrebat eu.

— Nu-i lipsesc relaţiile. Această profesie pe care o are, de decoratoare, pe lângă faptul că îi serveşte ca să câştige bani, îi permite să se tragă de şireturi cu cei din cercurile înalte. Nu e proastă deloc.

— Se vede treaba că se pricepe la decoraţiuni interioare şi că îşi câştigă bine existenţa, spuse Borja ca să continue să o tragă de limbă. Se spune că are foarte mult bun-gust şi că se pricepe bine la pictură.

— Asta ar mai lipsi, să nu aibă bun-gust, după câţi bani cheltuieşte! Cu bugetul pe care îl mânuieşte Lídia, oricine poate avea bun-gust, replică ea, făcând pe indignata, dar fără să bage de seamă comentariul subtil despre legătura dintre Lídia Font şi lumea artei.

— Eu credeam că bunul-gust şi eleganţa nu au nimic de-a face cu banul. Că este ceva înnăscut, am spus eu ca să continui pe linia iniţiată de Borja. Este ceea ce spune toată lumea. Bineînţeles că sensibilitatea artistică trebuie cultivată, mergând la muzee şi prin galeriile de artă...

— Aiurea, fleacuri...! Bunul-gust este o chestiune de parale. Până la urmă, e o afacere. Când se spune despre cineva că are bun-gust, ori este bogat, ori

---

[28] Felipe de Borbón y Grecia, principe de Asturias, moştenitorul tronului Spaniei. S-a însurat la 22 mai 2004 cu Doña Leticia Ortiz Rocasolano şi au împreună două fiice.

[29] Una din cele două surori ale principelui de Asturias.

încearcă să-i imite pe bogătaşi – amfitrioana noastră tot nu muşca din momeala pe care încercam să i-o lansăm.

Nu era pentru prima dată când conversaţia se abătea asupra acestor teme. Din când în când, prietenei fratelui meu îi plăcea să se întindă la vorbă în legătură cu viziunea ei personală despre lume şi să dea lecţii de pe piedestalul ei de femeie deosebit de bogată. După părerea ei, era foarte simplu: lumea se împărţea în bogaţi şi săraci. Bogaţii erau cei care deţineau destui bani ca să-şi îndeplinească orice capriciu, fie că era vorba de un Van Gogh, o casă pe Riviera franceză sau un loc în Parlament. Restul erau săraci. Mariona nu făcea niciun fel de distincţie între cei care trăiesc într-o cutie de carton la metrou şi cei care o fac într-un apartament de şase sute de metri pătraţi la sud de Avenida Diagonal.

— Uite ce este, Eduard, adăugă ea punând capăt subiectului, singurul lucru cu care se ia la ceartă eleganţa este sărăcia – şi instinctiv, dar de data aceasta fără răutate, privirea ei se îndreptă din nou spre pantofii mei.

Borja hotărî că sosise momentul să rişte, bizuindu-se încă o dată pe discreţia proverbială a acelei femei care, în anumite cercuri din Barcelona, era un fel de instituţie. De data asta trecu direct la subiect.

— Dar vara ta nu are faima că ar umbla de colo până colo pe post de femeie fatală, nu-i aşa? Vreau să spun că este fericită cu soţul ei, întrebă el coborând tonul vocii.

— Vezi, Borjita? Ai pus degetul pe rană! Mi-am închipuit eu că e vorba despre nişte nădragi...

— Cu alte cuvinte, că are amanţi, sugeră Borja.

— Păi, ca să spun adevărul, Lídia nu are faima de a avea aventuri, recunoscu Mariona în silă. De a fi arivistă şi antipatică, da, dar nu i se cunoaşte nicio *affaire*[30], din câte ştiu eu. Şi este chiar ciudat... întotdeauna m-am gândit că este frigidă. Adăugă cu voce joasă: Bietul Lluís nu pare niciodată că ar fi bine servit. E clar că, dacă Lídia are vreun amant pe undeva, îl ţine în mare taină. Dar n-am mai văzut-o de multă vreme. Aş putea întreba de ea în mod discret... spuse ea cu condescendenţă.

— Ai face-o, mătuşă Mariona? Ne-ai face această favoare? o imploră Borja cu acel ton al vocii între linguşitor şi seducător care îi ieşea atât de bine cu o femeie ca Mariona Castany.

— Luni după-amiază voi merge la club. Voi face în aşa fel încât numele Lídiei să apară în conversaţie. Nu-ţi face griji, dacă circulă vreo bârfă despre ea sau despre soţul ei, voi afla până la urmă. Firește că locul acela e atât de plictisitor...!

---

30 În limba franceză în original, aici cu sensul de legătură amoroasă.

Mariona Castany era membră a unui club scump, select şi exclusivist din strada Iradier, mai sus de aleea Bonanova, dar, după toate aparenţele, se plictisea acolo şi nu îl frecventa prea des. Auzind bătăile unuia dintre ceasurile de anticariat care existau în casă, ne-am dat seama că era trecut de două. Borja îşi verifică ceasul şi făcu gestul de a se ridica.

— Nu te mai deranjăm, Mariona. Te voi suna săptămâna viitoare. Presupun că acum, că se apropie Crăciunul, vei fi foarte prinsă...

— Vai, era să uit! Un moment! exclamă ea pe tonul acela imperativ atât de tipic pentru ea şi care ne-a făcut pe Borja şi pe mine să ne aşezăm din nou pe aceeaşi canapea modernistă pe care degustaserăm martini. Am ceva pentru voi şi, pe când spunea asta, a apăsat pe o sonerie invizibilă pe care n-am auzit-o.

— Doamna a sunat? Marcelo, majordomul, nu a zăbovit nici treizeci de secunde ca să se prezinte. Era în uniformă, iar aspectul lui era impecabil.

— Deci, Marcelo, te rog să-mi aduci cele două pacheţele care sunt în biroul meu, cele învelite în hârtie roşie, dacă eşti atât de amabil.

— Deci, cele care sunt pe masa de scris? Mi s-a părut mie că le-am văzut azi-dimineaţă când făceam ordine în încăpere...

— Da, da, cele două. Mulţumesc. Şi adăugă: Este cadoul meu de Crăciun.

După vreo două minute, Marcelo reapăru cu un zâmbet îndatoritor şi două pachete perfect învelite în hârtie roşie lucioasă. Lui Borja i-a revenit cel mai mic, iar mie, pachetul plat şi alungit care conţinea cu siguranţă o cravată.

— Luaţi-le. Le veţi deschide acasă.

— Deci, dacă doamna nu mai doreşte altceva... Mi se pare că am auzit că a sunat la uşă, şi cum fata în casă este la bucătărie, pregătind prânzul...

— Du-te, Marcelo, mergi să deschizi. Şi cu ocazia asta, condu-i şi pe domnii...

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse Borja, galant. Dar şi eu am ceva pentru tine, aproape că şi eu am uitat. Şi scoase din buzunar o cutiuţă la fel de bine împachetată, dar într-un mod ceva mai discret. Crăciun fericit, Mariona!

— Dar ce bucurie...! zâmbi ea ca o fetiţă. Ah, ador surprizele! Mulţumesc, dragul meu. O să-l pun sub pom lângă celelalte cadouri şi o să-l deschid în noaptea de Ajun.

Eu m-am înroşit, pentru că nu îi adusesem nimic. Sincer vorbind, nici nu mi-a trecut prin minte, şi nici Borja nu mi-a sugerat-o. Ca întotdeauna, el a salvat situaţia.

— Este din partea noastră, a amândurora. L-am văzut şi ne-am gândit că pare făcut pentru tine. Sperăm să-ţi placă.

— Eşti un amor, spuse ea. Şi tu la fel, Eduard, dragul meu. Vă mulţumesc la amândoi. Hai, plecaţi, că am pe cineva la masă!

Marcelo ne-a adus paltoanele şi ne-a condus până la poartă.

— Am impresia că în ultimul timp bătrâna doamnă o cam duce prost cu sănătatea, spuse el pe un ton îndatoritor şi confidenţial. Mă îngrijorează tusea aceea. Ar trebui să vadă un medic, dar ştiţi cum e ea...

Marcelo obişnuia să se comporte aşa. Uneori se purta ca un majordom din filme şi o trata pe Mariona Castany de parcă ar fi fost miss Daisy[31], de o manieră cam exagerată. Cred că avea vocaţie de actor şi aş băga mâna în foc că l-am văzut la televiziune făcând vreo reclamă.

— Dar, Marcelo, doamna arată splendid, replică Borja. Şi pe deasupra are un umor excelent. E vreo problemă pe care nu o ştim noi? Am observat că Borja devenea puţin alarmat.

— N-ar trebui să fumeze atât de mult. A ajuns la două pachete pe zi... Poate că veţi reuşi să o convingeţi să fumeze ceva mai puţin şi să doarmă ceva mai mult. Are deja o vârstă înaintată. Pe dumneavoastră, doamna vă apreciază mult...

— O să stau de vorbă cu ea data viitoare. Ai grijă de ea, bine, Marcelo?

Marcelo era de cincisprezece ani în serviciul Marionei Castany, de când a venit din Argentina, şi cred că o aprecia cu adevărat. Să tot fi avut vreo cincizeci de ani şi păstra încă o claie de păr negru, demnă de invidiat. Locuia în casă şi îndeplinea funcţiile de şofer, maestru de ceremonii şi grădinar. Cu siguranţă primea o leafă bună – probabil mult mai substanţială decât a mea – şi, dat fiind că în timpul zilei casa dispunea de un grup numeros de servitori, munca lui nu trebuia să fie deosebit de stresantă. După înfăţişare, era un bărbat care făcea sport şi se îngrijea. Întotdeauna am crezut că este gay, din clasa dandy şi, nici nu are rost să o mai spun, că este genul de majordom care se potrivea cu o femeie ca Mariona Castany.

Când am ieşit, ne-am întâlnit cu un cunoscut arhitect care o fi avut mai mult sau mai puţin vârsta Marionei. De ani de zile circulau zvonuri cum că el şi Mariona ar fi amanţi, chiar cu mult înainte ca ea să rămână văduvă. Şi el era bogat, era însurat şi ducea o viaţă respectabilă. Nu s-a văzut niciodată implicat în vreun scandal, după câte ştiam noi, de altfel, nici prietena noastră.

După ce ne-am urcat în maşină, nu am putut rezista ispitei de a deschide cadourile. Mie mi-a revenit o cravată de la Hermès, îndrăzneaţă, dar elegantă, iar lui Borja, nişte butoni de aur, tot de la Hermès.

---

[31] Personaj titular al unui film american din anul 1989, câştigător a patru Premii Oscar.

— Foarte frumoasă, am recunoscut eu. În sfârşit, o să pot să schimb cravata! O s-o las la birou, ca să nu o fac geloasă pe Montse...

— Mariona este o adevărată doamnă, spuse Borja, uitându-se satisfăcut la butoni. Mai ales că bogătaşii nu sunt de obicei generoşi.

— Nu, sunt mai curând zgârciţi. De-aia sunt bogaţi, am subliniat eu.

— Şi încă Mariona nici nu e aşa doldora de bani!

— Iar mie nu mi-a trecut prin minte că trebuie să-i duc un cadou de Crăciun, am mărturisit eu. Vreau să spun că nu mă aşteptam să ne facă vreun dar. Se presupune că nepotul eşti tu... Bine că ţi-a trecut ţie prin cap!

— De fapt, nu, zâmbi el. O neatenţie de neiertat. Dar i-am dat cadoul pe care-l cumpărasem pentru Montse. Nu ştiu dacă o să-i placă. Sper că da.

— Pot să te întreb ce era? Eram curios să aflu ce cadou ar fi fost potrivit în acelaşi timp şi pentru Montse a mea şi pentru foarte bogata Mariona Castany.

— Un colier de la magazinul marocan Munţii Atlas, spuse el. Ştiu că lui Montse îi plac zdrăngănelele etnice. Contez pe faptul că Mariona îl va considera ceva exotic. Dar după-amiază va trebui să trec din nou pe la magazin!

— Noroc cu avansul primit de la deputat!

— Da, nici dacă ar fi căzut din cer n-ar fi fost mai binevenit...

— După aceea, dacă nu te deranjează, am putea trece pe la casa Bolet, am propus eu. S-a făcut cam târziu... Trebuie să cumpăr şampania şi tortul pentru mâine, dar dacă nu-ţi convine... M-am gândit că, fiind vineri, s-o fi înţeles poate cu iubita lui să se vadă.

— Merche pleacă azi după-amiază la schi cu soţul ei şi va lipsi tot week-end-ul, a spus el, de parcă mi-ar fi ghicit gândul. Uite, de fapt, putem lăsa investigaţia deoparte până luni. Va trebui să o urmărim pe Lídia Font cel puţin câteva săptămâni, ca să vedem pe unde umblă. Fir-ar să fie! făcu o pauză pe când evita o maşină care tocmai trecuse pe roşu la semafor. Deci, între timp, te-ai putea uita pe internet să vezi ce găseşti despre doamna Font şi acel Pau Ferrer. Poate că ne va mai scuti din treabă.

Calculatorul pe care îl aveam la birou, un model Mac, din cele transparente, l-a cules Borja dintr-un container de gunoi şi nu funcţionează. De aceea, când avem nevoie să intrăm pe internet, utilizez computerul gemenelor, un PC foarte ieftin care funcţionează destul de bine. E de necrezut ce de chestii poţi să găseşti fără să fie nevoie să te mişti de pe scaun, dar trebuie să ai grijă ce date preiei. Borja, de exemplu, are trecută pe net falsa lui biografie.

— Este aproape ora trei, spuse el oprind maşina în faţa porticului de la casa mea. Trec să te iau pe la şase?

— Sigur nu vrei să urci să mănânci la mine? Pot pregăti ceva rapid...

— După paharele de martini de la Mariona, mă simt cam greoi. Prefer să trec pe acasă şi să mă odihnesc puţin. Astă-seară am o partidă.

— Cum vrei. Ce părere ai despre povestea asta?

— E clar că persoana a avut o legătură cu pictorul, spuse fratele meu pe un ton sentenţios. Poate că încă mai au o aventură. Bănuiesc că va fi o treabă neplăcută.

— Mai ales pentru soţ. Pare de necrezut că în plin secol XXI coarnele încă mai pun lumea în mişcare!

— Şi ce vrei? zâmbi el. Această invenţie a monogamiei... Toată viaţa cu aceeaşi femeie...

— Ei bine, te asigur că mie îmi convine, am spus eu amintindu-mi că în noaptea dinainte, după cenaclu, Montse se întorsese mai târziu şi mai veselă decât de obicei.

Am ajuns acasă aproape de ora trei. Montse mă aştepta. Hotărâse să termine mai devreme ca să se ocupe de petrecere, aşa că am mâncat împreună o farfurie de paste şi o salată. Cum eram singuri, am sugerat să ne facem siesta. Deşi încă era puţin mahmură, Montse era foarte bine dispusă.

— Şi ce? Ai deja un cadou pentru mine? m-a întrebat ea.

— Nu-l căuta, pentru că nu-l vei găsi, am spus eu amintindu-mi că îl aveam încă în buzunar şi că mie nu-mi venise ideea să i-l ofer Marionei, cum făcuse Borja, dar, pe de altă parte, ca dar de Crăciun ar fi fost excesiv.

Erau nişte cercei vechi, din aur alb şi safire, pe care m-am grăbit să-i ascund în dulap, printre chiloţi. Am presupus că acolo vor fi în siguranţă dacă Montse ar face percheziţii.

Ne-am trezit pe la cinci, şi mai bine dispuşi. Am făcut un duş şi am pregătit cafeaua. Montse m-a anunţat că pleacă să facă nişte cumpărături la piaţă, iar eu, la rândul meu, m-am pregătit să plec. Stabilisem ca Borja să treacă pe la mine să mă ia cu Smartul.

— Să nu vii târziu, bine? m-a implorat Montse. Astă-seară e rândul tău să mă ajuţi cu Arnau. Fetele dorm acasă la o prietenă.

— Fii liniştită. De altfel, astă-seară Borja are bridge.

În timp ce îl aşteptam pe fratele meu, m-am aşezat în faţa calculatorului şi am tastat pe Google numele Lídiei Font. Nimic din ce am găsit nu s-a dovedit a fi deosebit de util pentru investigaţia noastră. Se născuse la Barcelona în anul 1958, cu alte cuvinte, avea patruzeci şi şase de ani (eu aş zice că se ţine bine, judecând după fotografie); pagina zicea că este măritată cu politicianul Lluís Font şi, ca profesie, se ocupa de decoraţiuni interioare. Era preşedinta unei fundaţii consacrate ajutorării copiilor cu dezabilităţi şi membră de onoare a unui ONG care îi ocrotea pe copiii din Lumea a Treia. Avea, de

asemenea, o funcţie importantă într-o asociaţie de protecţie a animalelor. Primise două premii ca decoratoare şi încă unul ca binefăcătoare a fiinţelor mai puţin norocoase.

Cât despre Pau Ferrer, autorul portretului, am fost surprins să descopăr că se născuse în 1941, adică avea şaizeci şi patru de ani. Se născuse la Barcelona, dar trăise mulţi ani la Paris. După cum relata într-un interviu, locuia la Sant Just Desvern, într-o hală imensă pe care o folosea drept casă şi atelier. Făcuse o mulţime de expoziţii (şi, după toate aparenţele, şi parale), iar specialitatea lui, cel puţin în ultima vreme, erau portretele. Avea lucrări expuse la Londra, Paris şi New York, iar unii critici îl considerau unul dintre cei mai importanţi pictori contemporani. Cu toate că nu sunt un cunoscător, tablourile pe care le-am văzut prezentate pe internet mi-au plăcut destul de mult, chiar dacă nu sunt sigur că aş vrea să-mi decoreze sufrageria casei.

Am tipărit tot ce am găsit şi am pus materialul într-un dosar.

— Luni vom începe să o urmărim, a propus Borja pe când ne îndreptam spre Sarrià. Dacă e încurcată cu pictorul, mai devreme sau mai târziu o vom descoperi, spuse el puţin entuziasmat.

— Pari îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Mă gândeam doar – şi oftă – cum să ne descurcăm să mai scoatem de la deputat alţi cinci mii înainte de Crăciun. Bătrâne – adăugă el resemnat –, viaţa este din ce în ce mai scumpă de când suntem în Europa!

7.

— Trebuie să ne grăbim!

— Bună dimineaţa mai întâi, nu-i aşa? spuse Borja punând maşina în mişcare.

Se oprise un moment în paralel cu alte maşini în faţa porticului de la casa mea, iar eu tocmai mă urcasem în Smart şi mă strecurasem pe locul strâmt unde cu greu îmi puteam vârî picioarele. Era luni şi îl aşteptam deja de un sfert de oră.

— Trebuie să ne grăbim! am repetat eu.

— Omule, am întârziat doar zece minute, se justifică el. Ştiu că stabilisem pentru ora nouă, dar când am plecat de acasă mi-am dat seama că îmi pătasem cravata cu cafea cu lapte şi, firește, a trebuit să urc din nou ca să mi-o schimb. În plus, la ora asta şi fiind luni, traficul este foarte aglomerat. Dar stai liniştit, nu o să întârziem. Avem tot timpul.

Nu am răspuns. Eram prost dispus. Borja a luat-o pe Via Augusta, iar eu am încercat să-mi distrag atenţia şi să amân inevitabila ceartă privind pe geam. Ca de obicei, era ambuteiaj. Când ne-am oprit la un semafor, în dreptul Institutului Nord-American, nu am mai putut şi am izbucnit.

— Dar se poate şti ce dracu' ai în cap? Sunt foc şi pară pe tine, Pep! Tu ai idee în ce fel de rahat ne-ai băgat pe amândoi? Simţeam cum îmi zvâcneşte sângele în cap şi mi se umflă vena de la gât.

— Măi să fie, adică ai aflat deja... spuse Borja cu un glas stins, neîndrăznind să mă privească în ochi.

— Dacă am aflat?! Dacă am aflat, zici tu?! Şi nu am putut evita să nu ridic glasul. Vrei să-ţi fac un rezumat? Păi, să-ţi spun, ieri-dimineaţă stăteam eu fericit în pat, dormind ca să-mi treacă mahmureala (pentru că, bineînţeles, cu tot tămbălăul care s-a iscat la afurisita aia de petrecere, nu m-am putut culca până după şapte dimineaţa), când a sunat telefonul. A răspuns Montse, care era deja sculată. După scurtă vreme, când în sfârşit reuşisem să adorm din nou, a intrat Montse şi mi-a spus că trebuie să mă ocup de Arnau, pentru că ea are de vorbit urgent cu sora ei. Era foarte emoţionată şi zâmbea cu gura până la urechi. Şi mi-a făcut cu ochiul. Vrei să ştii de ce?

— Nu... dar acel „nu" însemna „da".

— Ei bine, am spus eu trăgând aer în piept, Lola o sunase ca să-i spună că în sfârşit tu şi ea v-aţi combinat!

— La naiba!

— Păi, chiar aşa. La naiba! Pentru că au petrecut mai mult de o oră vorbind la telefon, până aproape de ora trei, i-am explicat eu foarte supărat. Şi când, după masa de prânz, am încercat să mă întind niţel ca să-mi fac siesta şi să nu mă mai gândesc la vestea cea mare, având capul cât o baniţă din pricina şampaniei şi a pălăvrăgelii lui Montse, vine şi se prezintă Lola acasă cu chef de bârfă.

— Mă ocup eu... spuse el pe când deschidea geamul şi îşi aprindea o ţigară. I-am cerut şi eu una, deşi încercam să mă las de fumat. Fără îndoială, nu era cea mai bună zi pentru aşa ceva.

— Habar n-ai tu, i-am replicat eu. Dar ştii ce-ai făcut?

— Omule, presupun că n-o fi chiar aşa...

— N-o fi chiar aşa? Dar se poate şti cum naiba ţi-a venit să te culci cu Lola? Habar n-ai ce înseamnă asta, ce ne aşteaptă, pe tine şi, ceea ce e mai rău, pe mine?

— Măi, omule, eu şi Lola suntem destul de maturi...

— Da, ca s-o faceţi de oaie!

Nu am mai spus nimic. În momentul acela urcam pe strada Mandri şi Borja conducea mai încet decât de obicei. Mai erau douăzeci de minute până

la zece şi speram măcar să ajungem la timp ca să o vedem pe Lídia Font scoţând maşina din garaj. Asta mai lipsea, ca în prima zi să ajungem târziu.

Între timp, soarele a avut vreme să se ivească printre nori şi am constatat că ziua, deşi rece, era splendidă. Dar supărarea pe care o simţeam, departe de a se domoli, se înteţea. Borja a observat şi a încercat să se justifice.

— Uite, când am plecat de la voi, spuse el cu privirea fixată înainte, Lola mi-a cerut să o conduc acasă cu taxiul. N-am putut refuza, doar ştii că în treburile astea sunt cavaler. Şi apoi a insistat să urc şi s-a încăpăţânat să mă invite la un păhărel. Era foarte târziu, poţi să-ţi închipui. Dintr-una într-alta...

Borja arăta prost. Nici el nu părea să fi dormit prea bine. În ceea ce mă priveşte, între mahmureală, noaptea proastă pe care o petrecuse Arnau şi toată povestea aceea, aproape că nu am putut închide un ochi.

— Păi, ştii la ce a dus toată treaba? am exclamat eu încă furios. Ştii? La faptul că Lola şi-a făcut iluzii, să vezi şi să nu crezi. Ieri, ea şi Montse şi-au petrecut toată după-amiaza punându-mi întrebări despre tine. Ce ştiu despre viaţa ta, despre iubita ta, dacă e o poveste serioasă, ce părere am eu despre asta, să le spun cum este Merche, dacă Lola trebuie să aştepte sau să ia iniţiativa şi să te sune...

— Am înţeles. Am încurcat-o.

— Da, bătrâne. Ai încurcat-o, şi încă rău de tot. Nici că puteai s-o zici mai bine.

Era ceva vreme de când Lola umbla după Borja, nu trebuia să fii un Einstein ca să-ţi dai seama. Eu n-am nimic împotriva cumnatei mele, dimpotrivă. Îmi este foarte simpatică, chiar dacă o găsesc puţin cam aiurită şi sunt zile în care firea ei nevrotică mă scoate până la urmă din minţi. Dar este o persoană cumsecade, îi iubeşte mult pe copii, iar Montse este foarte legată de sora ei. Eu am sfârşit prin a o aprecia, dar, desigur, una este să o ai drept cumnată, şi altceva, Dumnezeu să ne păzească, ca parteneră de viaţă.

De fapt, cred că ceea ce mă deranja cel mai mult la acea neaşteptată căderea la aşternut era faptul că Borja afirmase întotdeauna că Lola este genul de femeie pe care el îl detestă: feministă din resentiment, nevrotică şi dependentă de Prozac. Adevărul e că nu greşea prea mult, dar asta nu l-a împiedicat pe spilcuitul de frate-meu să se culce până la urmă cu ea.

Lola avea treizeci şi opt de ani, era divorţată şi cam instabilă. Trecea de la depresie la euforie şi invers, cu veselia cu care o fac maniaco-depresivii şi cei care au citit prea mult pe această temă. Făcea psihanaliză de patru ani şi mergea neîncetat la petreceri şi serate dansante unde încerca să-şi găsească din nou iubirea vieţii ei. Cu toate acestea, îşi petrecea timpul criticându-i pe bărbaţi şi proclamând că ei, de fapt, i-ar plăcea să fie lesbiană ca să se poată

lipsi de masculi. De când s-a despărţit de soţul ei, trăieşte singură într-un mic apartament de pe strada Princesa, aproape de bulevardul Born, locuinţă care era uneori ordonată şi curată ca lacrima, de o ordine care ajungea să fie maniacală, iar alteori părea o cocină. Nu avea copii şi petrecea multe ore la noi acasă. Vara cheltuia o avere făcând turism de aventură în ţări exotice, dar după aceea repeta vacanţa în familie, cu noi, şi nu făcea altceva decât să ne povestească epopeile ei amoroase între două înghiţituri de gin tonic. Călătoriile acelea nu păreau să-i facă prea mult bine. Ca regulă generală, se întorcea mai deprimată decât de obicei.

După cum îmi povestise Montse, Borja i-a picat cu tronc din prima zi. În noaptea petrecerii nu l-a slăbit nicio clipă din ochi, toată lumea a observat asta. Trebuie să recunosc că în ziua aceea Lola era frumoasă. Se îmbrăcase toată în negru şi, în ciuda frigului de afară, nu renunţase să etaleze un decolteu generos care îi lăsa sfârcurile la vedere când se apleca. Purta, de asemenea, nişte ochelari cu rame de baga, dreptunghiulare şi alungite, cu montura şi lentilele de culoare verde-gălbui (deşi cumnata mea cred că nu are nevoie de ochelari) şi o fustă mini şi nişte cizme negre până la mijlocul gambei, care îi dădeau un aer oarecum marţial.

Ceea ce nu înţelegeam eu era cum de căzuse Borja în capcană. Poate că de vină o fi fost şampania, ori, cine ştie, poate că, în fond, Lola nu îi displăcea atât de mult pe cât spunea el. De fapt, sub ambalajul extravagant se afla o femeie destul de frumoasă şi cam bleagă. În ciuda atitudinii ei de a fi *au delà*[32] de toate modele pe care obişnuieşte să le adopte, pot spune că Lola este o naivă.

Cert este că între petrecerea de sâmbătă, mahmureala de duminică şi cearta de luni, eu şi Borja nu avusesem mult timp să stăm de vorbă despre cazul de care ne ocupam. În momentul acela, încă mai eram convinşi că era vorba despre o poveste pe care nu trebuia să o răsucim pe toate feţele. Dacă Lídia Font avea un amant, până la urmă noi aveam să-l descoperim. Strategia noastră avea să fie cea pe care obişnuiam să o folosim în astfel de cazuri, dar de data asta poate că trebuia să fim ceva mai prudenţi, dat fiind faptul că Lluís Font era un politician arhicunoscut, iar buzunarul lui ne putea uşura traiul pentru următoarele luni. O vom urmări pe soţia lui vreme de câteva săptămâni, vom căuta să culegem cât mai mute informaţii despre aşa-zisul Pau Ferrer şi apoi, aşezaţi toţi trei cu câte un Cardhu în faţă, cu siguranţă în barul Dry Martini sau la Gimlet de pe strada Santaló, îi vom relata deputatului rezultatul investigaţiilor noastre şi poate că îi vom sugera o nouă prestaţie care să fie însoţită de un alt plic cu bani peşin.

---

[32] În limba franceză în original, dincolo de.

Am parcat Smartul la vreo două străzi mai sus de zona unde locuia clientul nostru şi am aşteptat înăuntru, în linişte. Dacă Lídia Font lua maşina, cu siguranţă avea să treacă pe lângă noi, pentru că strada este cu sens unic. Dacă ieşea mergând pe jos în direcţia opusă, aveam timp să dăm ocol şi să o prindem din urmă pe bulevardul Bonanova. Nu a trebuit să aşteptăm prea mult. La ora zece şi cinci minute, poarta garajului s-a deschis şi am văzut ieşind un Mercedes mic, de un alb imaculat. Deşi avea geamuri fumurii, ştiam, pentru că ne-o spusese soţul, că persoana de la volan era Lídia Font.

Am urmărit-o cu Smartul pe Avenida Diagonal până am ajuns în Piaţa Francesc Macià. După ce a lăsat maşina într-o parcare, Lídia Font a pornit-o pe strada Calvet şi a intrat într-un magazin de mobilă şi articole decorative. Era unul dintre acele magazine scumpe şi pline de obiecte pe care eu în mod special le găsesc de un gust mai curând îndoielnic. După ce am parcat şi noi maşina şi ca să nu atragem atenţia aşteptând în picioare în plină stradă, am intrat într-un mic bar care se afla aproape peste drum de magazin şi am cerut două cafele cu puţin lapte.

— Tipa are clasă, spuse Borja referindu-se la Lídia Font. Nu se poate nega. Orice ar zice Mariona, sunt lucruri care vin dinăuntru.

— Da, din geanta în formă de carnet de cecuri, am replicat eu. Aşa oricine poate să aibă clasă.

— Hai, nu începe cu prejudecăţile tale.

Borja cunoştea foarte bine părerea pe care o meritau, în general, din partea mea clienţii noştri.

— Şi, pe deasupra, e o femeie bine.

— Nu zic nu. Dar te asigur că nu e genul meu.

Pe când am urmărit-o mergând pe jos pe stradă, am putut să o privim cu atenţie. Era prima dată când o vedeam în persoană, iar Borja avea dreptate: Lídia Font avea clasă, sau stil, sau Dumnezeu ştie ce. În orice caz, avea ceva ce nu îl au multe femei de rangul ei. Fiind cine era şi având tot ce avea, era destul de sobră, cel puţin în ceea ce priveşte felul de a se îmbrăca.

Era o femeie zveltă şi mergea cu pasul sigur al celei care ştie că este cineva în lumea asta. De sub paltonul troacar de culoare ecru pe care îl purta neîncheiat la nasturi, se zărea un costum-pantalon de culoare gri-închis tărcat şi un jerseu negru cu gât înalt. Mergea pe nişte botine cu toc înalt, tot negre, şi era echipată cu una dintre acele genţi enorme în care încape o jumătate de viaţă. Nota de culoare o aducea un fular mov care îi ajungea până la genunchi şi coama ei de păr blond. Tot ce avea pe ea părea că este purtat pentru prima dată. Eu şi Borja am fost de acord că înfăţişarea ei era elegantă şi în acelaşi timp discretă, aşa cum se cuvine să fie soţia unui viitor

prezidenţiabil. Îşi strânsese părul într-o coadă de cal şi purta nişte ochelari mari de soare, aşa cum poartă stelele de cinema.

A petrecut mai bine de o oră în magazinul acela de obiecte scumpe şi înfiorătoare. Cât timp am aşteptat, nici Borja, nici eu nu am mai comentat povestea cu Lola. Habar nu aveam cum mă voi descurca să nu-l pun într-o situaţie neplăcută în faţa lui Montse şi a surorii ei. În afară de faptul că este fratele meu, Borja este şi asociatul meu şi preferam să evit să sufăr acasă consecinţele flirtului său amoros cu Lola.

Spre prânz, la câteva minute după ora douăsprezece, Lídia Font a ieşit din magazin însoţită de altă femeie. Au intrat împreună în cafeneaua situată la mică distanţă de locul în care ne aflam noi. Eu şi Borja am ieşit din bar, la ora aceea cufundat într-o ceaţă deasă de fum, şi am intrat discret în cafenea. Când şi-a scos paltonul, amândoi am putut constata că Lídiei Font nu-i lipsea şi nici nu-i prisosea vreun gram. În ciuda vârstei sale, legea lui Newton nu părea să o afecteze. Totul era la locul lui.

Femeia care o însoţea, care era cu siguranţă proprietara sau responsabila magazinului de obiecte decorative, purta şi ea cu eleganţă îmbrăcămintea de firmă, dar aerul ei era mai serviabil. A comandat o cafea cu lapte şi a înmuiat în ea un croasant, în vreme ce Lídia Font a băut o jumătate de sticluţă de apă minerală şi a fumat două ţigări. Cele două femei au stat de vorbă despre o nuntă, pare-mi-se, a unei prietene comune şi despre lucruri care aveau legătură cu nişte ţesături imprimate ale unei cunoscute mărci italieneşti. Nimic care să ne atragă atenţia, deşi, când coborau glasul, conversaţia era greu de urmărit.

Puţin înainte de ora unu, Lídia Font a plătit nota şi cele două femei au ieşit din cafenea şi şi-au luat la revedere. Noi ne pregăteam să ne îndreptăm spre parcare ca să luăm Smartul, când doamna Font ne-a surprins luând-o în sens opus, înspre Piaţa Francesc Macià. La ora aceea, Avenida Diagonal era un bulevard plin de maşini şi de oameni care mergeau încolo şi încoace care mai de care mai grăbiţi; circulau imprudent şi câteva biciclete. Odată ajunsă în piaţă, Lídia Font intră la Sándor, care începea să se umple de oameni, îşi scoase din nou paltonul şi se instală la una dintre măsuţele de lângă fereastră. După toate aparenţele, avea o întâlnire.

Sándor este unul dintre barurile acelea care existau deja când piaţa se numea Calvo Sotelo şi este genul de local pe care îl frecventează snobii ca să ia un aperitiv sau să bea un pahar înainte de cină. Fiind aproape siguri că Lídia Font nu ne observase încă, am intrat discret la Sándor, prefăcându-ne că vorbim despre afaceri şi ne-am instalat la una dintre mesele din spate. Colţul acela ne oferea o bună perspectivă asupra întregului local, protejaţi

de trupurile clienţilor care şedeau la bar. Lídia Font a comandat o tărie, iar noi, sătui de cafele, am făcut acelaşi lucru.

Atunci, şi-a scos ochelarii şi şi-a desfăcut părul. Contra luminii, am putut să o privim fără să fie nevoie să ne ascundem. Nu a trebuit să spunem ceva, dar în momentul acela, atât Borja, cât şi eu am înţeles de ce amantul ei, dacă într-adevăr îi era amant, a vrut să o imortalizeze într-un portret în ulei care, aşa cum puteam vedea clar în momentul acela, nu o favoriza.

Doamna Font era o femeie mult mai frumoasă şi mai senzuală decât o înfăţişase pictorul în tablou. Când şi-a dat drumul la păr ca să-şi facă din nou coadă de cal, pentru câteva clipe, barul Sándor s-a luminat cu toată splendoarea frumuseţii ei mature. Cu siguranţă că nu era de un blond natural, dar părul îi strălucea ca aurul sau cel puţin mie aşa mi s-a părut. Purta nişte cercei cu perle şi un inel cu briliante care n-ar fi făcut notă discordantă la nunta principelui. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că ceea ce ne insinuase Mariona Castany în legătură cu presupusa frigiditate a rudei sale era doar comentariul răutăcios al unei femei geloase. Lídia Font iradia tipul de senzualitate pe care majoritatea femeilor îl detestă la altă fiinţă de acelaşi sex: cea care îi înnebuneşte pe bărbaţi. Trecând peste distanţe, poseda acel aer de felină al marilor zeităţi de la Hollywood din anii cincizeci, cărora, personal, le-am rămas mereu credincios.

Avea ochi mari, negri şi vii, o privire antrenată să seducă şi un zâmbet care nu putea sub niciun chip să lase indiferent pe nimeni. Privirea aceea nu avea nimic de-a face cu expresia lipsită de viaţă pe care o reprezentase pictorul. Era fardată discret, aşa cum le stă bine femeilor care sunt frumoase prin natura lor, şi nu etala un ten bronzat pergamentos, de şopârlă prăjită la soare, care era atât de la modă în aceste cartiere. Scoase din geantă o revistă de decoraţiuni interioare şi începu să o răsfoiască distrată, fără să guste din băutură.

La câteva minute după ora unu, am văzut intrând o femeie înaltă şi subţire care părea să aibă aproape şaizeci de ani. A salutat-o pe Lídia Font fără prea multă căldură (mai degrabă rece, aş zice eu) şi s-a aşezat lângă ea. Necunoscuta şi-a scos paltonul (un vizon care părea nou-nouţ), a comandat un vermut şi a aruncat o privire de jur împrejur. Păru uşurată când constată că nu a recunoscut-o nimeni.

Avea părul lung şi lins, vopsit într-un negru-albăstrui care în niciun caz nu putea trece drept o culoare naturală, şi era foarte strident machiată. Ochii, mici şi jucăuşi, erau mai degrabă rotunzi şi avea buzele vopsite într-o nuanţă mai curând de dovleac. Era foarte brunetă, dar avea faţa ca de carton şi un rictus tipic pentru femeile care şi-au făcut lifting. Şi buzele păreau să fi fost obiectul vreunei transformări. Deşi era slăbuţă, trupul ei nu era tocmai

zvelt. Rochia tricotată, strâmtă şi scurtă, de culoare bleu, lăsa să se ghicească o constituţie osoasă. Purta ciorapi negri, cizme înalte maro şi o geantă împodobită cu literele YSL[33]. Avea pe ea multe bijuterii şi aspectul ei, comparat cu al soţiei deputatului, era mult mai ostentativ. Cu toate eforturile pe care trebuia să le facă în fiecare dimineaţă în faţa oglinzii, era o femeie mai degrabă urâtă, dintre cele care nu îmbătrânesc frumos.

Din locul în care ne aflam, eu şi Borja nu auzeam aproape nimic din ce îşi spuneau. Vorbeau în spaniolă, dar şuşoteau cu voce joasă. Femeia brunetă părea că este din ce în ce mai supărată şi mai îngrijorată şi gesticula mult când vorbea. Lídia Font, în schimb, păstra o atitudine mai degrabă rece şi distantă. În momentul acela, eu şi fratele meu am început să înţelegem ce ne povestise Mariona Castany despre vara ei. Doamna Font, pe lângă faptul că era o femeie frumoasă, era foarte dată dracului şi o făcea pe interlocutoarea ei să se înfurie. Din atitudinea ei, am înţeles că femeia frumoasă pe care o aveam la câţiva metri de noi nu era tocmai zeitatea ingenuă cu păr auriu la a cărei apariţie miraculoasă tocmai fuseserăm martori.

Eu şi Borja am dedus că negociau ceva şi că, dintre cele două, doamna Font era stăpână pe situaţie. Femeia brunetă dădu vermutul peste cap dintr-o singură înghiţitură şi ceru altul. Lídia Font de-abia gustă din tăria pe care o comandase.

Din conversaţia aceea, ni s-a părut că înţelegem cuvintele „partid”, „ovare” şi „testicule” rostite de femeia brunetă, dar adevărul este că nici Borja, nici eu nu suntem experţi în arta de a citi de pe buze, acesta fiind singurul lucru pe care îl puteam face de la distanţa la care ne aflam. Lídia Font era în continuare stăpână pe ea. Ne-a părut rău că nu alesesem o masă mai în apropiere, dar mai aveam la dispoziţie încă multe zile de urmărire şi nu voiam să riscăm ca ea să bănuiască ceva dacă ar fi dat cu ochii de noi la fiecare clipă.

Pe când încercam să citim de pe buzele acelor femei, a sunat mobilul lui Borja.

— Nu răspunzi? am întrebat eu.

Borja văzu numărul şi închise telefonul.

— Nu. O să mă ocup mai târziu.

— Poate că e vorba de alt client, am spus eu răutăcios.

— Nu, nu e asta... replică el plecând privirea şi încercând să se prefacă.

— Înţeleg.

Am presupus că era vorba despre Lola şi mi-am amintit că diseară, când mă voi întoarce acasă, Montse mă va supune unui interogatoriu de gradul

[33] Emblema casei de modă Yves Saint Laurent.

trei. Asta, dacă nu cumva o fi invitat-o şi pe Lola la cină. M-am văzut obligat să-mi întrerup şirul gândurilor pentru că, brusc, cele două femei s-au ridicat în picioare şi şi-au luat la revedere cu o atitudine rece. Femeia brunetă a fost prima care a părăsit barul, după ce a plătit nota. Părea şocată şi ofensată. Lídia Font, în schimb, a mai rămas în local încă vreo două minute. Indiferent despre ce vorbiseră, zâmbetul ei satisfăcut, de-abia ascuns, denota că avusese câştig de cauză.

În cele din urmă, Lídia Font hotărî să se întoarcă la mica sa reşedinţă. Soţul ei ne spusese că, atunci când nu avea alte aranjamente, soţia lui mânca acasă ca să urmeze regimul spartan care îi permitea să se menţină la măsura treizeci şi şase. Apoi îşi făcea siesta sau se amuza văzând vreo emisiune de inimă albastră. Până după ora cinci nu obişnuia să plece din nou de acasă.

Eu şi fratele meu eram obosiţi şi am hotărât să mergem să mâncăm ceva rapid. Desigur că ar fi fost mult mai profesionist să facem pe rând de gardă la colţul casei ei, în cazul în care doamna Font s-ar fi răzgândit şi ar fi hotărât să plece să ia masa cu cineva, dar să lucrezi aşa devine prea plictisitor şi, de altfel, ştiam din experienţă că cel care rămânea de gardă până la urmă aţipea.

Am căutat, deci, unul dintre acele restaurante cu meniu fix de opt euro, bizuindu-ne pe faptul că deputatul ar fi avut dreptate în privinţa obiceiurilor soţiei sale.

După ce ne-am refăcut forţele, dar nu mai puţin somnoroşi, ne-am întors să ne postăm lângă casa familiei Font. Pe la patru şi jumătate, soţia deputatului a ieşit din nou din casă. De data asta, mergea pe jos şi părea că se grăbeşte. Îşi schimbase îmbrăcămintea şi îşi pusese ceva mai simplu. Pe bulevardul Bonanova, a oprit un taxi care a lăsat-o în uşa unui salon de înfrumuseţare aflat în apropiere.

A rămas aproape patru ore în acel coafor, în vreme ce noi, în maşină, muream de plictiseală, de frig şi de torticolis. Eu făceam eforturi să-mi muşc limba ca să nu aduc vorba despre povestea cu Lola. Era trecut de ora opt când a ieşit din acel templu al frumuseţii şi, cum la ora aceea se făcuse deja întuneric, nu am putut aprecia rezultatul atâtor ceasuri de sacrificiu. Am urmărit-o din nou până acasă şi am aşteptat acolo până s-a făcut ora nouă. Atunci, am văzut intrând în garaj maşina Audi a clientului nostru şi am hotărât să considerăm încheiată ziua noastră de lucru.

În dimineaţa următoare, Lídia Font a mers cu taxiul la cumpărături la magazinul El Corte Inglés. Am urmărit-o prin magazine, ca nu cumva să-şi fi dat întâlnire acolo cu amantul ei. Şi-a petrecut vreo două ore probând bluze şi pantaloni în magazinele marilor case de modă de la etajul doamnelor. A privit mult, dar a cumpărat foarte puţin. Apoi, a urcat la cafenea, a băut o

cafea cu lapte şi a petrecut aproape o oră fumând şi vorbind la telefon. Puţin după ora unu, a coborât la sectorul de parfumerie şi a cumpărat, pe lângă câteva borcănele cu cremă, o sticluţă de Chanel no. 5 (întotdeauna m-am întrebat dacă există Chanel no. 2 sau numărul 8, să zicem). Încărcată cu mai multe pungi, a urcat în sfârşit într-un taxi.

Eu şi fratele meu a trebuit să lăsăm Smartul şi să o urmărim într-un taxi. Ne-am pomenit în cele din urmă în faţa unui cunoscut restaurant de pe strada Paris, în plin cartier Ensanche. Lídia Font a intrat în restaurant, iar noi am hotărât că vom aştepta vreo zece minute şi că după aceea Borja va intra să arunce o privire discretă.

— Dacă e cu un bărbat, vom încerca să găsim o masă, mă informă Borja, dar dacă nu, vom merge să mâncăm aici, peste drum.

— Da, restaurantul ăsta nu pare tocmai ieftin.

— Încărcată cum e, presupun că şi-a dat întâlnire cu o prietenă. Mi-aş pune capul în joc.

— De ce spui asta? am întrebat eu intrigat.

— Este legea pungii, afirmă Borja. Nu dă niciodată greş.

Datorită fratelui meu, în aceşti trei ani am învăţat o mulţime de lucruri despre care înainte habar nu aveam. De exemplu, că pentru a lua masa cu o prietenă, femeile de o anumită categorie socială trebuie să meargă mai întâi la cumpărături şi să apară în restaurant încărcate de pungi, cu atât mai bine dacă sunt ale unor mărci exclusiviste. Pentru că nu este doar o chestiune de cantitate, ci şi de calitate. Astfel, am învăţat că o singură pungă de la Loewe sau de la Vuitton întrece în prestigiu toate pungile de la centrul comercial Bulevard Rosa sau de la El Corte Inglés, că Armani şi Chanel sunt la egalitate şi că pungile de la Zara, ca să dau un exemplu, sunt categoric interzise. Asta e ceea ce Borja numeşte „legea pungii". Dar nu este singura lege nescrisă care funcţionează în anumite cercuri din zona înaltă a Barcelonei.

Încă o dată Borja avea dreptate. Soţia clientului nostru stabilise să ia masa cu o prietenă, care venea şi ea ascunsă în spatele pungilor corespunzătoare. Patru de la El Corte Inglés contra două de la Bulevard Rosa putea fi considerat un rezultat tehnic de egalitate, poate cu un uşor avantaj pentru soţia deputatului. De data asta, relaţia pe care o aveau cele două femei părea mult mai destinsă. După cum spunea Borja, care le spionase în restaurant, se salutaseră cu căldură şi totul părea să indice că era vorba de una dintre prietenele ei bogate. Pe de altă parte, Lídia Font lăsa impresia că este o femeie destul de inteligentă ca să nu comită în public vreo indiscreţie cu un alt bărbat decât soţul ei, mai ales într-un restaurant luxos ca acela. Aşa că le-am lăsat în plata Domnului şi ne-am dus să luăm nişte gustări într-un local mai modest de peste drum.

Când a ieşit din restaurant după vreo două ore, am urmărit-o pe jos până la alt magazin de mobilă. A stat acolo o jumătate de oră şi apoi s-a întors acasă, cu noi călcându-i pe urme. Am aşteptat o vreme în maşină, pe care o recuperaserăm în timpul prânzului prelungit, dar pe la şapte şi jumătate eu şi fratele meu am hotărât că este momentul să ne încheiem ziua de lucru şi am plecat acasă. În seara aceea juca echipa Barça şi nu era cazul să ajungem târziu.

În zilele următoare nu au fost noutăţi deosebite. Magazine, prietene, alte magazine şi vreo activitate cu caracter social, uneori însoţită de soţul ei. Joi după-amiază, Lídia Font a mers la cumpărături cu fiica ei, o adolescentă palidă şi slăbănoagă, care în mod clar nu moştenise frumuseţea seducătoare a mamei sale. În sfârşit, vineri, în ceasul al doisprezecelea, atrăgătoarea doamnă Font ne-a făcut o surpriză.

8.

Ceasul bătea de ora şapte, dar se făcuse cu desăvârşire întuneric, ca noaptea. Eu şi Borja eram obosiţi şi cam sătui să facem de gardă la reşedinţa deputatului. Voiam să plecăm acasă. De altfel, ştiam că în seara aceea familia Font avea invitaţi la cină, cu alte cuvinte, noi nu mai aveam ce căuta acolo. Dar chiar când ne pregăteam să pornim maşina ca să o luăm din loc, Lídia Font ieşi din casă cu vizonul pe ea şi, cu un mers hotărât, se îndreptă spre bulevardul Bonanova şi opri un taxi. Vehiculul o porni spre centru, iar noi nu am avut încotro decât să o urmăm cu Smartul.

— Se poate şti unde mama mă-sii se duce femeia la ora asta? Şi cu tot ambuteiajul! exclamă Borja.

Taxiul începu să coboare pe strada Balmes. Ne apropiam de furnicar.

— Nu ştiu unde o să parcăm maşina. Fii atent ce se întâmplă! Fratele meu detesta să conducă maşina prin centrul oraşului. Când o să coboare din taxi, va trebui să o urmăreşti pe jos, în vreme ce eu o să caut un loc de parcare – spuse el, fără să-mi lase posibilitatea să protestez.

— O să te sun pe mobil ca să-ţi spun unde ne aflăm. Ar fi mai bine să laşi maşina într-o parcare. Poate că merge iar pe la magazine...

— Pe toţi sfinţii din lume! Nu la magazine!

Taxiul îşi continuă drumul pe strada Pelayo şi Lídia Font coborî la capătul ei, chiar la începutul străzii Ramblas. Traversă strada şi intră la Zürich, o cafenea care avusese odinioară farmecul ei, dar care acum, după ce a fost reamenajată, a ajuns să fie înghiţită de aşa-numitul triunghi de aur şi şi-a

pierdut tot hazul. Nu a mai rămas nimic din acea veche cafenea care era locul de întâlnire a progresiştilor şi în care mirosul de marijuana se amesteca dureros cu duhoarea de urină de la WC-uri. Doamna care le păzea, o bătrânică foarte sulemenită întotdeauna, sub o ridicolă perucă neagră, care nu uita niciodată să ceară bacşiş, nu mai era nici ea acolo.

Odată ajunsă la cafeneaua Zürich, Lídia Font căută din ochi pe cineva. O aştepta un bărbat trecut de cincizeci de ani care a salutat-o timid. Stătea la o masă retrasă, într-un colţ al localului. Eu a trebuit să mă mulţumesc cu o măsuţă situată în celălalt capăt. La ora aceea de seară şi cu frigul de afară, localul era ticsit de lume.

— Grăbeşte-te?! l-am implorat eu pe Borja la telefonul mobil. Este cu un bărbat.

— La naiba! Nu e niciun afurisit de loc liber! Totul e ocupat...! spuse el, scos din sărite. Nu-ţi lua ochii de la ei, ai înţeles? Şi fii atent la tot ce vorbesc.

De unde mă aflam eu şi cu zgomotul de fond care era la bar, nu puteam auzi nici măcar un singur cuvânt din ce vorbeau. Am hotărât să mă concentrez pe aspectul necunoscutului şi să verific dacă lecţiile luate de la detectivii mei de ficţiune erau de vreun folos.

Ce puteam deduce din aspectul lui? În primul rând, că bărbatul nu părea să aparţină cercului familiei Font. Deşi era bine îmbrăcat, să zicem că înfăţişarea lui amintea mai curând de o persoană ca mine, nu de cineva ca Borja. Purta un jerseu de culoare verde-închis din care ieşea gulerul unei cămăşi albe şi avea ochelari bifocali. Rama, de metal, era foarte demodată, dintre cele care aproape că nu se mai văd pe nicăieri. Cum stătea jos, nu puteam observa şi restul îmbrăcămintei. Avea o chelie ca cele de pe vremuri, nerasă, firele rare de păr rămase erau bine pieptănate, iar el era bine bărbierit. Părea un om modest, îngrijit, cu maniere reţinute şi educate. Un bărbat cu înfăţişare normală, aş zice eu, dintre cei care nu atrag atenţia. Pe scaunul gol de alături, am văzut o canadiană maro şi o cască de motociclist de culoare neagră, nu foarte nouă. El bea un ceai, iar Lídia Font, ca de obicei, ceruse apă minerală.

Au stat de vorbă vreo douăzeci de minute. Bărbatul o asculta cu o figură serioasă, în vreme ce ea îi explica ceva cu o mutră acră. Mi s-a părut că era supărat şi că tresărea speriat. Soţia deputatului era stăpână pe situaţie, iar bărbatul părea că îi dă nişte explicaţii care nu o satisfăceau. Nu eram sigur ce părere ar avea Borja – căci la astfel de lucruri se pricepe mai bine decât mine –, dar după părerea mea, cei doi nu păreau nici pe departe un cuplu de amanţi. Era evident că bărbatul era din ce în ce mai enervat şi, cum fratele meu tot nu ajunsese, am început să mă neliniştesc şi eu: ştiam că după aceea

Borja mă va supune unui interogatoriu de gradul trei. Mă rugam să apară odată pe uşa barului, ca să-i las lui din nou frâiele cazului.

Dar n-am mai avut timp. Brusc, Lídia Font s-a ridicat şi s-a înfofolit din nou în vizon, cu calmul celei care vrea să-şi etaleze puterea. Şi-a luat foarte băţoasă la revedere de la necunoscut, fără să-şi ascundă o grimasă de dispreţ. De data asta, nu a plătit nota şi a ieşit din bar fără să arunce vreo privire în urmă.

Necunoscutul nu numai că părea îngrijorat, dar şi abătut. Continua să rămână acolo, cu o figură descumpănită şi am văzut cum îi cerea chelnerului ceva de băut. Eu nu ştiam ce să fac şi, dat fiind că trebuia să aleg între a-l spiona pe el sau a o urmări pe ea, am optat pentru această ultimă variantă, încercând cu disperare să iau legătura cu Borja, care probabil că se afla sub pământ, pentru că telefonul lui nu avea acoperire.

Lídia Font a traversat strada şi a intrat într-o parfumerie care există peste drum de Zürich, de cealaltă parte a Pieţei Catalonia. A stat un sfert de oră mirosind şi răscolind printre flaconaşe. A cumpărat nişte săruri de baie şi nişte săpunuri colorate, pe care le-a plătit cu cardul de credit, a luat un taxi şi a plecat spre casă.

Când în sfârşit am reuşit să vorbesc cu Borja, am descoperit că era tot în centru, încercând să parcheze Smartul. Cum era încă devreme, ne-am înţeles să bem un păhărel. Era nerăbdător să-i povestesc ce se întâmplase.

— Bătrâne, să conduci prin centrul Barcelonei cu o săptămână înainte de Crăciun este o pacoste, îmi spuse el la telefon. Am nevoie de un Cardhu. Ia un taxi şi ne vedem la Harry's peste douăzeci de minute.

Harry's este un fel de local de cocteiluri puţin cam demodat care se află în cartierul Ensanche. În general, este frecventat de cupluri de vârstă mijlocie, bine îmbrăcaţi şi care nu par căsătoriţi. Ei obişnuiesc să poarte cravată, de parcă tocmai au ieşit de la serviciu, iar ele, gătite ca secretarele sau ca tipele care deţin o parfumerie proprie. Predomină părul lung şi blond, decolteurile, fustele mini şi accesoriile de aur marca Dupont. Dar este un loc liniştit şi destul de plăcut, atunci când nu începe nimeni să cânte la pian bolerouri sau melodii ale lui Julio Iglesias. În seara aceea, cum nu era încă ora nouă, atmosfera era destul de mohorâtă.

În local, erau trei perechi trecute de cincizeci de ani şi se auzea muzică de jazz. Borja nu ajunsese încă. Am cerut un gin tonic şi am aprins o ţigară, încercând să organizez în minte relatarea pe care urma să i-o fac fratelui meu. Dar erau şi alte lucruri care mă preocupau, iar primele înghiţituri de gin tonic au început să-mi aţâţe mintea: mi-au venit în cap notele gemenelor, anunţul lui Montse că se face vegetariană şi cina pe care aveau de gând să o ia Lola şi fratele meu a doua zi.

Cert este că misterioasa întâlnire a Lídiei Font nu fusese singura surpriză din seara aceea. Pe când eram postaţi în faţa locuinţei deputatului, cu puţin timp înainte ca soţia clientului nostru să iasă din casă şi să meargă la barul Zurich, Borja mi-a mărturisit că stabilise cu Lola să ia cina sâmbătă seara.

— Uite ce este, m-am gândit că e mai bine să-i accept invitaţia, să iau cina cu ea şi să clarific lucrurile... mi-a explicat el, ca şi cum povestea nu ar fi avut nicio importanţă. Într-un mod elegant, desigur, suspină el. Bineînţeles că nu e cazul să-i arunc în faţă: „Uite ce e, fetiţo, noaptea trecută am băut prea mult şi am dat-o în bară".

— Omule, mai rău decât în bară...

— Tu mă înţelegi. Fă-mi favoarea de a nu fi vulgar, m-a mustrat el.

— La ce restaurant vă gândiţi să mergeţi? Sper să nu alegi unul prea romantic...

— Păi, a spus că găteşte ea. O să luăm cina la ea acasă, mărturisi el cu capul plecat.

— La naiba, am spus eu, presupunând cum se va încheia cina aceea.

Urmărirea Lídiei Font mă silise să merg dintr-un capăt în altul al Barcelonei şi faptul că am fost singurul martor ocular al acelei întâlniri m-a stresat şi mai mult. Mi-am dat seama că mă simt bine la Harry's, cu picioarele la căldurică şi cu gustul ginului rece în gură. Îmi plăcea muzica pe care o ascultam (Miles David, cred), tema m-a făcut să-mi amintesc de alte vremuri, de dinainte de a o fi cunoscut pe Montse, când eram încă prea ocupat trăind în casa unchiului şi a mătuşii mele şi făcând revoluţie, toastând pentru moartea lui Franco şi îndrăgostindu-mă de fete cu cozi şi fuste lungi care luau pastile anticoncepţionale şi nu se fardau... Tolănit comod într-un fotoliu de piele din local, lăsându-mă în voia firului incoerent al gândurilor mele şi a efectelor sedative ale ginului, am închis pleoapele şi am aţipit. Pacea aceea improvizată a durat puţin. Nu a trecut mult până să aud glasul lui Borja cerând un Cardhu, pe când se aşeza lângă mine şi începea să mă supună unui interogatoriu amănunţit, aşa că a trebuit să las deoparte cutia mea cu amintiri şi să mă concentrez pe reluarea scenei la care asistasem cu puţin timp înainte.

9.

Luni dimineaţă, la prima oră, clientul nostru l-a sunat pe Borja pe mobil şi ne-a convocat la o întrunire. Ne-a chemat la biroul pe care îl avea pe Avenida Diagonal, pe care l-a descris ca pe „refugiul său personal". Sfârşitul de

săptămână fusese foarte liniştit în casa familiei Font. Cei trei, soţii şi fiica lor, au fost să-l petreacă împreună la vila pe care o au la Cadaqués, iar eu şi fratele meu am profitat de absenţa lor ca să ne odihnim şi să ne pierdem puţin din vedere unul de celălalt, pentru că aveam chiar nevoie de aşa ceva. Vestea cea proastă a fost că Borja şi Lola îşi încheiaseră cina în dormitor, cu melcişori de patiserie la micul dejun.

— Asta o să se termine fără niciun rezultat! am prezis eu destul de scos din sărite, pe când mergeam la întâlnirea cu deputatul.

— De vină au fost stridiile şi şampania... se scuză el. O lovitură sub centură a cumnatei tale.

— Nu te-a obligat nimeni să le mănânci. Dacă află Merche că o duci de nas...

— Nu o duc de nas. A fost un pas greşit... spuse el plecând privirea.

— Da, în patul greşit.

Am ajuns la biroul deputatului aproape de ora unu. Nu era un loc deosebit de mare sau de luxos, ceea ce m-a mirat. Vreau să spun că nu părea biroul unui avocat, profesia pe care o moştenise din familie, dar mi-am amintit că şi bătrânul Font, tatăl clientului nostru, a făcut la un moment dat incursiuni rodnice în sfera politicii. Dar toată lumea ştia că deputatului nu-i plăcea să vorbească despre acest aspect din viaţa părintelui său. În vremuri nu atât de îndepărtate, Lluís Font tatăl avusese legături cu Mişcarea[34] şi ajunşi azi la acest nivel al democraţiei, faptul se vedea urât.

Biroul de avocatură Font şi Asociaţii avea sediul pe bulevardul Gràcia şi continua să fie unul dintre cele mai prestigioase şi mai scumpe din Barcelona. Adevărul e că poate de aceea mă aşteptasem la altceva. Biroul de pe Avenida Diagonal în care ne-a primit deputatul era alcătuit dintr-un vestibul, o sală mică de şedinţe şi un birou cu vedere la stradă. După toate aparenţele, din locul acela, clientul nostru conducea Dumnezeu ştie ce fel de afaceri. Probabil că nu aveau nimic de-a face cu legile, dar cu siguranţă că se dovedeau a fi la fel de profitabile.

Masa de scris era în dezordine şi plină de hârtii. Erau cinci sau şase ziare împrăştiate pe masă, deschise la pagina de politică, şi un teanc de dosare gata să cadă. Deputatul era în cămaşă şi îşi slăbise nodul de la cravată, dar continua să aibă un aspect impecabil. Într-un colţ, chiar în spatele uşii, era un pachet învelit în hârtie de ambalaj de culoare maro care părea să conţină portretul soţiei sale.

---

[34] Este vorba despre ceea ce s-a numit Mişcarea Naţională în timpul dictaturii lui Franco, mecanism totalitar de inspiraţie fascistă, bazat pe partidul unic şi pe represiune.

— Vă mulţumesc că aţi venit până aici, spuse el, strângându-ne afectuos mâinile. Azi am o zi încărcată.

În afară de secretară, aveai impresia că acolo nu mai lucra nimeni altcineva. Nu se vedea niciun drapel, nicio fotografie instituţională şi nici afişe de propagandă electorală, nici nimic altceva care să trădeze faptul că acela era biroul unui important om politic. Existau, într-adevăr, două calculatoare moderne (unul pentru secretară şi cel pe care Lluís Font îl avea pe masa lui de scris), un fax, un telefon şi teancuri-teancuri de cărţi şi de rapoarte îngrămădite de-a valma pe un mobilier destul de hărtănit care nu mai suferise modificări cel puţin din anii şaptezeci. Deputatul ne-a invitat să luăm loc şi ne-a oferit cafea.

— Ştiu că este cam devreme, dar voiam să aflu dacă aţi descoperit ceva, spuse el. Mâine-dimineaţă, la prima oră, plecăm la schi la Baqueira, toată familia, şi nu ne întoarcem până pe 24, exact la timp ca să sărbătorim noaptea de Ajun. Poate că va trebui să trec o dată pe la sediul partidului, dar voi urca din nou la Baqueira în aceeaşi zi.

Era 20 decembrie, aşa că mai erau doar cinci zile până la Crăciun. Adevărul e că în mai puţin de o săptămână nu reuşiserăm să aflăm nimic.

— De fapt, nu ne ocupăm demult de acest caz, spuse Borja cu prudenţă. Dar, dacă doriţi, vă putem spune ce am descoperit până acum. Nu e mare lucru...

— Vă ascult.

— Ştim – începu Borja – că pentru moment Pau Ferrer nu se află la Barcelona.

De fapt, ştiam asta pentru că aşa spunea mesajul lăsat pe robotul telefonic. Fratele meu îşi continuă relatarea.

— Se pare că petrece lungi perioade la Paris şi, după toate aparenţele, are de gând să sărbătorească acolo Crăciunul – dar aceasta din urmă era o invenţie a lui Borja.

Lluís Font asculta în linişte explicaţiile fratelui meu, foindu-se neîncetat pe scaun. Părea dezamăgit, iar Borja adăugă:

— Aceste treburi au nevoie de timp, mai ales dacă trebuie să acţionăm cu precauţie. Firește că e ceva...

— Da? deputatul îşi înălţă sprâncenele, plin de speranţe, aş spune eu.

— Mă rog, poate că este o prostie. Şi poate că n-are nicio legătură cu tabloul...

— Despre ce e vorba? Aţi descoperit ceva ciudat? – poate că mi se părea mie, dar am avut impresia că, brusc, clientul nostru se alarmase.

Borja scoase o mică agendă cu coperte negre din buzunarul paltonului şi îi făcu rezumatul celor întâmplate în decurs de o săptămână, de când o

urmăream pe soţia lui. Se amuză vorbindu-i despre întâlnirea cu femeia brunetă de la Sándor şi întrevederea pe care o avusese Lídia Font cu necunoscutul de la barul Zürich. Am avut impresia că deputatul a recunoscut-o imediat pe femeia brunetă, dar nu făcu niciun comentariu. Cât despre bărbatul de la Zürich, se arătă mai interesat. Părea sincer când spuse că habar nu are cine putea fi.

— Sunteţi sigur că nu e vorba despre pictor, despre Pau Ferrer? Poate că se preface că este în străinătate ca să nu fie deranjat... şi făcu o pauză. Şi eu mă folosesc uneori de această scuză.

— Sub nicio formă, am spus eu. Nu semăna deloc cu fotografiile găsite pe internet. Bărbatul de la barul Zürich este mult mai tânăr.

— Şi cum este? Ce aspect are?

— Bărbatul de la Zürich? am întrebat eu.

— Nu, pictorul. Spuneţi că aţi văzut fotografii...

— Păi, cum să spun...

— E trecut de şaizeci de ani, mă întrerupse Borja, care se exprimă întotdeauna mult mai bine decât mine. De fapt, îşi consultă din nou agenda, s-a născut în 1941, adică are şaizeci şi patru de ani, dar se ţine destul de bine, ca să spun adevărul. Are înfăţişare de artist şi se pare că are şi bani.

— Nici nu mă mir. La cât cere pe tablourile lui...! adăugă deputatul ridicând din sprâncene.

— Mă rog, averea îi provine din familie, mai ales din partea mamei, care era franţuzoaică, spuse Borja în continuare. În orice caz, după cum se pare, şi el a câştigat destui bani cu pictura. A trăit mulţi ani în Franţa, mai precis la Paris, unde este foarte cunoscut. Conform informaţiilor noastre, la începutul anilor nouăzeci a hotărât să se instaleze la Barcelona, dar s-a supărat foarte tare pentru că a vrut să întemeieze o fundaţie şi n-a găsit pe nimeni care să-l sprijine. Cu ani în urmă, a cumpărat o hală imensă la Sant Just Desvern, unde, după toate aparenţele, locuieşte şi îşi are atelierul. Are renume de boem şi de om cam extravagant. Şi este... – Borja făcu o pauză şi îşi coborî tonul vocii – de stânga. Pacifist şi chestii de-astea...

— Asta mai lipsea! spuse deputatul oftând şi plecându-şi privirea. Lídia, încurcată cu unul dintr-ăia...

— De fapt, nu suntem încă siguri... am spus eu ca să-l îmbărbătez.

Îşi aprinse o ţigară şi ne oferi şi nouă. În momentul acela, intră secretara cu trei cafele cappuccino şi îi aminti că mai avea o listă lungă de apeluri telefonice la care trebuia să răspundă.

— Şi bărbatul de la barul Zürich? întrebă deputatul după ce secretara închise uşa. Sunteţi sigur că nu era o ceartă de îndrăgostiţi? Întrebarea îmi

era adresată direct mie, singurul martor al întâlnirii. Poate că încă păstrează un anumit tip de relaţie amoroasă, sugeră el.

— Nu, nu. Nici vorbă, am negat eu clătinând din cap. Sunt sigur că între bărbatul acela şi soţia dumneavoastră nu există niciun fel de relaţie... intimă. Nu mi s-a părut genul de bărbat capabil să impresioneze o femeie ca soţia dumneavoastră. Mă refer la faptul că, nu ştiu, avea mai curând înfăţişare de funcţionar sau de vânzător...

— O să încerc să verific agenda Lídiei, să văd dacă apare vreun nume. Între timp, profitând de faptul că suntem plecaţi la Baqueira, va trebui să aflaţi mai multe despre pictorul acela. Pentru moment, este singura pistă pe care o avem şi vreau să cred că acest tablou – şi arătă spre pachetul care era în spatele uşii – este singurul portret pe care i l-a făcut Lídiei. Dacă ar mai fi şi altele în circulaţie pe aici...

— Tocmai de aceea ne-am gândit că ar trebui să mergem cât mai repede la Paris, improviză Borja. Am putea profita de zilele cât dumneavoastră veţi fi plecaţi din oraş ca să facem o investigaţie pe teren.

Nu ştiam cum naiba îi voi explica lui Montse că trebuie să plec în călătorie, tocmai la Paris, chiar cu câteva zile înainte de Crăciun. Acasă ar avea loc un scandal, şi încă dintre cele mai cumplite. De ani de zile Montse îmi tot spunea să mergem să petrecem un sfârşit de săptămână romantic în capitala Franţei, dar l-am tot amânat – când nu era din pricina banilor, era din cauza copiilor. Cert este că nu i-ar face nici cea mai mică plăcere să mă duc la Paris fără ea.

— Bine, dacă dumneavoastră credeţi că este absolut obligatoriu... spuse deputatul. Vă cer doar să fiţi cât mai discreţi cu putinţă. Vreau să spun că sper că nu vă veţi prezenta acasă la individul acela şi nu-l veţi întreba direct dacă are vreo aventură cu soţia mea...

— Se înţelege de la sine că nu! exclamă Borja. Există alte procedee. Aveţi încredere în noi.

— Presupun că, date fiind circumstanţele, nu-mi rămâne altceva de făcut, şi adăugă cu un zâmbet care se voia amar: Noi, oamenii politici, obişnuim să nu ne încredem niciodată în nimeni.

„La fel cum nimeni nu se încrede în oamenii politici", am gândit în sinea mea. Dar acum era rândul lui Borja. El are grijă întotdeauna de latura aceea.

— Deci, vom avea nevoie de un fond de rulment pentru cheltuielile de călătorie, de hotel...

— Despre ce sumă vorbim?

— Păi... cel puţin încă cinci mii, spuse Borja foarte convins, de parcă s-ar fi mărginit să-i ceară un foc.

N-am putut să nu tresar la auzul acelei cifre. Nu trecuseră nici două săptămâni de când Lluís Font ne dăduse cinci mii de euro şi, de fapt, informaţiile pe care i le-am furnizat le găsiserăm într-o după-amiază navigând pe internet. Firește că ne petrecuserăm o săptămână mergând pe urmele soției sale, dar tot am considerat excesiv. Fără să protesteze, Lluís Font deschise un sertar şi începu să numere bancnotele până adună cei cinci mii de euro pe care i-i ceruse Borja.

— Cu ăştia, sunt zece mii, spuse deputatul foarte serios. Sper că la întoarcere îmi veţi putea spune ceva mai concret.

Adevărul e că deputatul nu părea să fie deosebit de fericit că trebuia să se despartă de această sumă.

— Nu vă faceţi griji, se grăbi Borja să-l liniştească. Cu siguranţă că la Paris vom descoperi cheia misterului.

În momentul acela sună telefonul şi deputatul ne rugă să-l scuzăm. În după-amiaza aceea avea o adunare la partid şi mai avea de dat multe telefoane. Am ieşit din birou, mai veseli ca oricând, şi am hotărât să mergem să sărbătorim cu un aperitiv acea primă nesperată de Crăciun.

— După-amiază vom trece pe la o agenţie de voiaj, mă anunţă Borja. Poate că ar trebui să plecăm la Paris chiar mâine... E clar că omul e nerăbdător. Dacă totul merge bine, vom rezolva treaba în două zile. Asta pentru că tu n-ai fi dispus să mergi singur la Paris, nu-i aşa? întrebă el cu aerul cel mai natural.

— Firește că nu! am protestat eu. N-aş şti ce să fac singur la Paris... De altfel, n-am mai vorbit franceza de ani de zile. De la bacalaureat, ca să fiu mai exact.

— Omule, cu siguranţă că acel Pau Ferrer vorbeşte catalana. Cu numele ăsta... insistă el.

— Ce se întâmplă? Am presupus că ţi-ar face plăcere să mergi la Paris cu toate cheltuielile plătite... eu nu mai înţelegeam nimic.

— Adevărul e că nu-mi place prea mult Parisul, spuse el şi mi s-a părut că percep o urmă de tristeţe în glasul lui.

— Asta chiar că-i una bună!

Eu nu aveam nici cea mai mică intenţie de a merge singur la Paris să mă întâlnesc cu un pictor bogat şi boem – pe care, pe de altă parte, nu-l cunoşteam deloc – ca să încerc să aflu dacă are o aventură cu soţia unui deputat catalan.

— Las-o baltă. Era doar o idee. Vom merge amândoi, spuse el oftând.

Dar, până la urmă, în după-amiaza aceea nu am mai fost la nicio agenţie de voiaj. După ce am luat masa, pe când leneveam întins pe canapea uitându-mă la televizor, Borja a sunat la telefon foarte abătut ca să mă

anunţe că este în pat cu febră şi cu trupul vlăguit. Făcuse gripă. A doua zi, m-am dus să-l văd la el acasă şi am constatat că nu se simţea mai bine. Încă avea febră şi tuşea, şi tot ce voia era să doarmă. Cum locuieşte singur, i-am dus ceva de mâncare, dar am descoperit că cineva mi-o luase înainte, căci avea frigiderul plin. M-am rugat ca acel cineva să nu fi fost Lola.

Borja locuieşte în partea de sus a străzii Balmes, într-un pod minuscul care cred că este tot al lui Merche. Cu toate că apartamentul este foarte mic, este decorat cu un gust costisitor şi rafinat în care se face simţită mâna unei femei. Fratele meu, îngrijit cum este, obişnuieşte să ţină totul curat şi ordonat. Presupun că nu plăteşte chirie, pentru că acest gen de apartamente în zona aceea a Barcelonei costă o groază de bani.

Gripa l-a ţinut mai multe zile, aşa că a trebuit să renunţăm la ideea de a merge la Paris înainte de Crăciun. Am hotărât să amânăm călătoria până după sărbători, pentru că eu am refuzat categoric să plec singur. Nu aş fi ştiut de unde să încep şi ştiu că nu aş fi obţinut nimic, doar să mă simt prost şi să mă fac de râs. Borja a profitat de zilele acelea ca să se odihnească şi să-şi refacă forţele (pentru că între Merche, Lola şi cazul nostru, chiar că avea nevoie), iar eu, să îi ofer lui Montse o bucurie ajutând-o cu pregătirile de Crăciun şi ocupându-mă de Arnau. Nu pot nega că în anul acela atât Montse, cât şi eu eram foarte bine dispuşi. Datorită deputatului, pentru prima dată după mulţi ani, Crăciunul se prezenta mai bine decât prevăzusem. Şi, pe deasupra, în cele din urmă, Montse renunţase să devină vegetariană, Lola nu mai trecuse pe la noi pe acasă de zile întregi, iar notele gemenelor nu au fost chiar atât de proaste cum ne temuserăm. Totul părea că merge ca pe roate, aşa că mi-am permis chiar şi eu luxul de a uita pentru câteva zile de necazuri şi am hotărât să profit de gripa lui Borja şi de vacanţa familiei Font la Baqueira ca să mă cufund în lectura romanului poliţist pe care mi-l dăruise Montse de ziua de Sant Jordi[35] şi pe care până atunci nu avusesem nici timp, nici chef să-l răsfoiesc.

10.

Era Crăciunul şi, când a sunat telefonul, eu mă aflam încă în pat, făcându-mi siesta, cu toate că nu mai era mult până la ora nouă seara. Încă încercam să diger mâncarea pentru că, aşa cum păţesc în fiecare an, abuzez de *carn*

[35] În catalană în original, Sfântul Gheorghe, patronul Aragonului şi al Cataloniei, sărbătorit la data de 23 aprilie, decretată de către UNESCO în anul 1996 Ziua Internaţională a Cărţii.

d'olla[36], de clapon, de mai multe soiuri de nuga, de vermut, de vin, de şampanie şi mai ales de lichioruri. Fetele se uitau la televizor, iar Montse, care se sculase de puţină vreme, strângea la bucătărie. Arnau dormea în pătucul lui, străin de indigestia şi de mahmureala de care eram cuprinşi noi, adulţii. În ceea ce mă priveşte, nu-mi aminteam cum ajunsesem în pat. Ştiu doar că atunci când soacră-mea m-a sărutat pe obraz de rămas-bun pe la vreo şapte seara, am observat că mirosul de coniac acoperise valul de parfum demodat pe care îl simţisem la venirea ei.

— Este Borja, mă anunţă Montse mirată. Pare puţin schimbat. Am impresia că s-a întâmplat ceva.

M-am ridicat în silă, cu capul greu şi gura năclăită. A doua zi, sărbătoarea de Sant Esteve[37], era vorba ca Borja să vină la masă. Montse s-a încăpăţânat să-l invite, presupun că la insistenţele Lolei, şi am bănuit că telefonul lui avea legătură cu vreo scuză care să-l scutească de o neplăcere.

— Pregăteşte-te. Trec să te iau peste douăzeci de minute, îşi vărsă el nervii prin telefon.

— Dar ce spui? Azi e Crăciunul! am protestat eu. Vrei ca Montse să-şi iasă din fire? Şi, de altfel, sunt mahmur...

— Eduard, este o treabă urgentă, spuse el cu o voce îngrijorată.

— Azi nu poate fi nimic urgent! am repetat eu. Hai, du-te la culcare. Ne vedem mâine.

— E vorba de Lídia Font. A mierlit-o, spuse el, înainte ca eu să reuşesc să închid telefonul. Se pare că a fost asasinată. La ea acasă.

— Fugi de-aici!

— M-a sunat deputatul şi mi-a cerut să mergem numaidecât, încă îl aşteaptă pe judecătorul de instrucţie.

— Şi ce mama mă-sii să căutăm noi acolo? am început şi eu să mă alarmez. Vreau să spun că una e povestea cu tabloul şi alta, foarte diferită, un asasinat...

Soţia mea, care era lângă mine, a tresărit când a auzit cuvântul „asasinat" şi şi-a ascuţit urechile. Când o să închid telefonul, va trebui să-i spun ceva. Ceva credibil.

— Grăbeşte-te, insistă fratele meu. Peste douăzeci de minute voi fi la tine acasă, spuse şi închise telefonul.

---

[36] În catalană în original, în traducere textuală, carnea din oală, cel mai vechi fel de mâncare catalan, cunoscut din secolul al XIV-lea, devenit tradiţional pentru masa de Crăciun. Este alcătuit dintr-o supă de carne cu legume. Se mănâncă întâi supa cu paste făinoase, iar apoi, separat, carnea şi legumele fierte.

[37] În catalană în original, Sfântul Ştefan, sărbătorit de către catolici la 26 decembrie.

Cum nu aveam timp să născocesc nimic, am hotărât să-i spun lui Montse mai mult sau mai puţin adevărul. Deputatul Lluís Font ne angajase să facem unele cercetări legate de un tablou pe care-l cumpărase la Paris şi, aşa cum îmi explicase la telefon asociatul meu, soţia lui tocmai fusese asasinată şi voia să mergem la el acasă cât mai curând cu putinţă. Nu i-am spus că tabloul în cauză era un portret al soţiei sale.

— Ce fel de cercetări? întrebă ea. Tonul ei oscila între curiozitate şi îngrijorare. Nu ziceai că vă ocupaţi de consultanţă financiară, tu şi Borja?

— Ba da, dar tablourile şi operele de artă sunt şi ele investiţii, ştii bine...

— Dar nu înţeleg care naiba este legătura între afacerile voastre şi un asasinat, argumentă ea. Au intrat hoţii? Sau poate a fost el? Ah, clar, asta este...! Alt caz de violenţă în familie!

— Femeie, nu cred... am spus în timp ce mă îmbrăcam. „Bine-ar fi să ajungă Borja mai repede ca să mă scutească de interogatoriu." Poate că e vorba de un jaf, cum spui tu...

— Nu ştiu de ce trebuie să vă implicaţi în aşa ceva...! bombăni ea. În ziua de Crăciun...! Şi, în plus, dacă e vorba de politicieni la mijloc, ar fi mai bine să aveţi grijă. De-acum ştim care le sunt metehnele... Ridică din sprâncene şi deveni serioasă. Ascultă ce-ţi spun şi stai deoparte, Eduard. Am un presentiment ciudat, un nu ştiu ce aici, în stomac.

— Ce ai acolo este cina de Crăciun, ca şi mine. Şi, în plus, nu-l pot lăsa pe Borja la ananghie.

— Zici că e vorba de un deputat? întrebă ea lăsându-se pradă curiozităţii. De la care partid? E de dreapta sau de stânga?

— Păi, ca să vezi – a trebuit să-i mărturisesc –, e de dreapta.

— Adică, vrei să spui că acum lucrezi pentru ei... M-a făcut să mă simt de parcă mi-aş fi vândut sufletul unui grup de extratereştri dispuşi să extermine planeta.

— Tu le întrebi cumva pe clientele tale cu ce partid votează? am întrebat eu, încercând să par scandalizat de comentariul ei. Vremurile nu se pretează la subtilităţi, Montse. O ştii foarte bine.

— Toate astea mi se par foarte ciudate.

Şi atunci, cu acel ton îngheţat al vocii pe care ştiu să-l folosească doar femeile, rosti acele teribile cuvinte pe care cineva ar trebui să le şteargă din dicţionar:

— Mai vorbim noi!

Începeam să avem o problemă. Până atunci, Montse se mulţumise cu explicaţiile discrete pe care i le dădeam în privinţa muncii mele, dar era posibil ca de acum încolo să înceapă să mă bombardeze cu întrebările. Mă voi vedea obligat să-i spun şi mai multe minciuni şi, ştiind ce memorie

scurtă am, cu siguranţă că până la urmă le va descoperi. Undeva în creierul meu s-a aprins un beculeţ roşu de alarmă.

— Femeie, poate că despre asta e vorba, poate că i s-a furat şi tabloul... am insistat eu. Dar ştiam că Lluís Font îl avea bine păstrat la birou. Borja mi-a spus că o să-mi povestească totul pe drum. Hai, fii bună şi pregăteşte-mi puţină cafea, câtă vreme îmi dau cu apă pe faţă şi termin de îmbrăcat. Am o burtă pe punctul de a exploda...

— Ţi-am spus că ai întrecut măsura cu nuga aia. Din cea cu ciocolată n-ai lăsat nicio bucăţică.

— Mai rău cu maică-ta, care a supt ea singură o sticlă întreagă de Torres 10[38]...

— Nu exagera! zâmbi ea pe când punea cafetiera pe foc.

Din fericire, fetele, pe lângă faptul că se uitau la televizor, aveau căştile de la walkman în urechi şi nu auziseră nimic. Şi de parcă n-ar fi fost destul, se distrau trimiţând mesaje pe telefoanele mobile pe care le cumpărasem pentru ele în seara de Ajun (şi pe care, datorită prietenului lui Borja, le-am scos la un preţ foarte bun). Tocmai băusem o ceaşcă de cafea fierbinte când s-a auzit soneria de la intrare. Am răsuflat uşurat. Nu trecuse niciun sfert de oră de când eu şi fratele meu vorbiserăm la telefon.

— Cobor imediat, am spus, punându-mi paltonul în mare grabă.

Am sărutat-o pe Montse şi am fugit pe scări în jos fără să mai aştept ascensorul. La ieşirea în stradă, mă aştepta o surpriză plăcută.

După toate aparenţele, ningea de ceva vreme şi pe maşini şi trotuare începea să se aştearnă un strat foarte subţire de pulbere albă. Cum era noapte şi în casă perdelele erau trase, nu băgaserăm de seamă. I-am spus asta lui Montse prin interfon, pentru că ninsoarea la Barcelona este un adevărat eveniment.

— Montse, uită-te pe fereastră! Ninge! a trebuit eu să strig. Aparatul nu funcţionează foarte bine şi noi, locatarii, nu reuşim să ne punem de acord să-l schimbăm.

— Vino, grăbeşte-te! exclamă Borja nerăbdător.

Fratele meu mă aştepta în taxi, în faţa porţii, şi m-am grăbit să urc în maşină. Pe figura lui se citea oboseala, dar parcă îşi revenise după gripă. Părea şi el destul de agitat.

— Groaznică treabă! Şi tocmai în ziua de Crăciun! am spus eu pe când mă instalam lângă fratele meu. El a lichidat-o?

[38] Marcă de coniac catalan.

La urma urmelor, observaţia lui Montse nu era chiar atât de nesăbuită. Poate că ea i-a mărturisit că are un amant şi deputatul s-a lăsat pradă geloziei.

— Sssst! Vorbeşte mai încet! spuse el, ducându-şi un deget la gură.

— Îmi pare rău, am şoptit eu. Dar, el a fost?

— Nu vorbi prostii! Vreau să spun că... presupun că nu, fireşte.

— Poate că a avut un moment de rătăcire. I-a spus soţiei sale povestea cu tabloul, s-au certat şi... m-am lansat eu cu voce joasă, ca să nu ne audă taximetristul.

— Nu e genul ăsta de om. Borja clătină din cap în semn de negaţie. Oamenii ca Lluís Font nu îşi ucid nevestele când descoperă că acestea le-au pus coarne. Îşi cheamă avocaţii sau se consolează cu secretara – declară el ferm.

— În definitiv, nu ştii ce s-a întâmplat, am încheiat eu.

De fapt, Lluís Font îl sunase pe Borja şi se limitase să-i ceară să mergem numaidecât la el acasă pentru că s-a întâmplat o nenorocire.

Taximetristul părea intrigat. Era mai atent la şuşoteala noastră decât la condusul maşinii. Fratele meu îmi făcu un semn să fiu discret.

— Când ajungem, lasă-mă pe mine să vorbesc.

De fapt, eu îl lăsam întotdeauna pe el să vorbească, dar, de data aceea, habar nu aveam în ce fel va justifica în faţa poliţiei sau a judecătorului de instrucţie prezenţa noastră în casa familiei Font. M-am gândit la firma care nu exista şi la impozitele pe care nu le plăteam. Mi-am imaginat poliţia percheziţionând biroul nostru şi descoperind că în spatele uşilor de mahon nu era decât un zid şi mi s-a pus un nod în stomac. Mi-am amintit că singurii defuncţi pe care îi văzusem stăteau liniştiţi în sicriu în salonul firmei de pompe funebre de pe strada Sancho de Ávila, machiaţi cum se cuvine şi înconjuraţi de flori. Numai gândul că vom da probabil peste un cadavru însângerat, cine ştie cât de desfigurat sau de mutilat, a făcut să mi se înmoaie picioarele. Din capul stomacului am simţit cum mi se urcă un fel de senzaţie de vomă şi mi-a fost frică să nu ameţesc. Aveam nevoie urgentă de o ţigară, dar de ani de zile nu se mai poate fuma în taxiuri.

Pe măsură ce ne apropiam de zona înaltă a oraşului, Barcelona devenea din ce în ce mai alburie, iar fulgii de zăpadă păreau mai mari şi de un alb mai pur. Nu era nimeni pe străzile aproape ireale sub iluminaţia de Crăciun şi atât de liniştite, încât era greu de crezut că ne aflam în acelaşi oraş din totdeauna. În mijlocul acelei albe păci de Crăciun, noi ne îndreptam către locul unei crime.

În faţa casei lui Lluís Font era o ambulanţă, o maşină de pompieri, trei maşini de poliţie şi nişte indivizi care păreau jurnalişti. După toate

aparenţele, poliţiştii erau la curent cu venirea noastră, pentru că ne-au lăsat să trecem fără probleme când le-am spus numele noastre şi le-am explicat că deputatul ne aşteaptă. Din motive evidente, Borja a argumentat că îşi uitase acasă actul de identitate şi s-au mulţumit să verifice doar buletinul meu. De cum am coborât din taxi, jurnaliştii s-au năpustit asupra noastră, dar noi, din precauţie, nu am scos o vorbă.

Ne-a deschis uşa o fată foarte tânără, cu aspect oriental, îmbrăcată într-o uniformă de satin negru şi un şorţ şi o bonetă albe. Era foarte scundă de statură şi părea speriată.

— Domn în salon, cu poliţia. Multă poliţia, spuse ea dând din mâini. Doamna moartă deodată. Domn vine imediat. Aşteaptă la el!

În mai puţin de un minut, Lluís Font a ieşit să ne întâmpine. Avea o figură specifică împrejurării, dar părea să controleze situaţia.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, spuse el cu o expresie serioasă, întinzându-i mâna lui Borja. S-a întâmplat o nenorocire.

Borja îl îmbrăţişă şi îi prezentă sincerele sale condoleanţe, de parcă cei doi ar fi fost prieteni de o viaţă. Eu m-am limitat să-i strâng mâna şi să-i spun că sunt alături de el cu tot sufletul.

— Judecătorul n-a sosit încă, ne informă el. După cât se pare, n-au reuşit să-l găsească. Poliţia a făcut fotografii peste tot, dar aş vrea să aruncaţi o privire discretă. Nu veţi întâmpina piedici.

— Desigur, spuse Borja adoptând un aer profesional, deşi nu ştiu foarte bine ce fel de profesie. Eu m-am limitat să-l urmez, rugându-mă să nu mă fac de râs leşinând, dacă era mult sânge împrejur.

L-am însoţit pe deputat printr-un coridor larg plin de tablouri cu semnături cunoscute (între acestea, bineînţeles, vreo doi Tàpies), până când am ajuns într-un salon mare cât tot apartamentul meu. Mi-a atras atenţia faptul că acolo totul era de culoare albă: pereţii, mobilierul, canapelele, pernele, covoarele, scrumierele, vazele de porţelan, florile... Până şi podoabele din imensul pom de Crăciun aşezat într-un colţ lângă şemineu erau argintii. Dar toate liniile de fugă ale acelui decor de revistă convergeau asupra trupului fără viaţă al Lídiei Font, care, îmbrăcată în roşu, zăcea într-o postură teatrală pe unul dintre covoarele albe, aproape în mijlocul camerei.

Atât rochia pe care o avea pe ea, lungă, elegantă, de sărbătoare, cât şi pantofii cu toc înalt erau de un roşu aprins ca focul. Aminteau de cei pe care îi purta în tabloul reprodus în catalog, pe care ni-l arătase în urmă cu mai multe zile soţul ei. Am privit-o pe ea, l-am privit pe Borja şi, cât mai discret cu putinţă, m-am scărpinat pe nas pentru ca fratele meu să ştie că defuncta era îmbrăcată cu una dintre cele două culori pe care el nu le poate vedea. De fapt, Lídia Font părea aşezată acolo ca să dea o notă de culoare încăperii şi

m-am gândit că şi moartă fiind degaja un aer de distincţie. Avea ochii deschişi şi un rictus oribil de durere pe chip, dar nu se vedeau pete mari de sânge şi nici vreo rană. De pe buze se prelingea, aproape imperceptibil, un firişor de salivă cu sânge.

— Dumnezeule! am şoptit eu simţind că mi se înmoaie picioarele.

— Se pare că moartea a fost aproape instantanee – explică deputatul, de parcă acel detaliu ar fi făcut ca scena să fie mai puţin cumplită. Am observat că deputatul nostru avea o figură crispată, dar ochii îi erau lipsiţi de lacrimi.

Dacă în momentul acela m-aş fi trezit şi m-aş fi pomenit la mine în pat, lângă Montse, pe jumătate îngheţat, pentru că ea îşi însuşeşte întotdeauna plapuma şi mă lasă dezvelit, faptul nu m-ar fi surprins câtuşi de puţin. Există experienţe care, trăite în toiul unei mahmureli, se impregnează cu nebuloasa viselor. Acea enormă încăpere albă, cu zăpada albă căzând afară şi cadavrul Lídiei Font îmbrăcat într-o rochie roşie semăna mai mult cu delirul unui pictor sau al unui regizor de film decât cu o scenă din viaţa reală.

— Ei! Dar ce faceţi?! l-am auzit strigând în spaniolă pe unul dintre poliţişti.

Ţipătul acela m-a făcut să revin la realitate. Rămăsesem uluit privind scena acelei nenorociri şi, nu mi-e uşor să o spun, delectându-mă cu o experienţă pe care presupun că am putea-o numi estetică, motiv pentru care nu acordasem atenţie mişcărilor fratelui meu.

— Individul ăsta a mâncat o bomboană dintr-alea, ce zici de asta...? spuse poliţistul. Auziţi, vă simţiţi bine?

Borja era lângă pian, în celălalt capăt al încăperii şi, după toate aparenţele, tocmai înghiţise o bomboană dintr-o cutie deschisă care se afla pe instrumentul muzical.

— La ce vă referiţi? spuse Borja făcându-se brusc alb la faţă.

Poliţiştii îl priviră câteva clipe, neştiind ce să facă şi, în cele din urmă, unul dintre ei spuse:

— Păi, se pare că nu bomboanele sunt de vină, domnule sergent...

— Ce nu sunt? întrebă Borja cu o voce de-abia perceptibilă.

— Am încurcat-o! Şi acum ce dracu' o să-i spunem judecătorului? urlă poliţistul cu o voce piţigăiată. Că dumneavoastră aţi mâncat dovezile sub ochii noştri? Dumnezeii mamei ei de treabă! (Îmi cer iertare.) Asta mai lipsea...!

— Liniştiţi-vă, domnule sergent...

— Cum naiba să fiu liniştit?! Poliţistul începu să transpire, vizibil nervos. N-ar fi trebuit să lăsăm pe nimeni să intre. Iar dumneata ar fi trebuit să fii mai atent, Capdemuny!

— Casademunt, domnule sergent. Mă numesc Casademunt, îl corectă celălalt cu un marcat accent catalan.

— Sigur vă simţiţi bine? îl întrebă deputatul pe Borja cu o expresie sinceră de îngrijorare.

— Nu ştiu, cred că da... Îmi pare rău, a fost un gest automat. Am o slăbiciune pentru maroanele glasate. Şi vru să lămurească lucrurile, adresându-li-se poliţiştilor: Nu sunt bomboane, sunt altceva... şi brusc Borja înţelese ce se întâmplă. Ce vreţi să spuneţi prin dovezi? Doar nu bănuiţi că aceste dulciuri sunt... stricate?

— Domnii aceştia cred că ar putea fi vorba de o otrăvire... îl lămuri deputatul cu voce joasă.

— Am nevoie de un coniac, spuse Borja cu un aer epuizat, căutând cu privirea sticla de coniac franţuzesc care se afla pe o măsuţă lângă cadavru.

— Nuuuuuuuuuuuu! am strigat toţi odată.

După toate speranţele, cu puţin timp înainte de a cădea fulgerată, Lídia Font îşi turnase un pahar de coniac şi deschisese cutia aceea cu maroane glasate. Lângă cutie, se mai putea vedea hârtia de cadouri în care fusese împachetată şi am observat că atât hârtia, cât şi cutia erau de la renumita cofetărie Foix din cartierul Sarrià. Lipseau doar două maroane glasate. Una o înfulecase Borja, şi pe cealaltă, probabil femeia care zăcea pe jos.

— Şi soţia mea avea o slăbiciune pentru maroanele glasate, explică deputatul. Ca să spun adevărul, era o fanatică a lor. Este singurul lucru de care nu se priva, şi asta, cu toate că ţinea tot timpul dietă. Putea să le mănânce cu amândouă mâinile.

De data aceea, era clar că avusese timp să mănânce doar una singură. Judecătorul tot nu venea (în casa familiei Font, balamucul începuse pe la şapte şi ceva, acum era trecut de zece şi poliţia tot mai încerca să dea de judecătorul de instrucţie). Între timp, cei trei poliţişti care erau în salon, vizibil nervoşi, nu ne slăbeau din ochi.

— De ce nu ne faceţi un rezumat al celor întâmplate? sugeră Borja ca să destindă atmosfera.

Deputatul trase aer în piept şi se pregăti să relateze ce se întâmplase.

— Să tot fi fost şapte şi jumătate şi toată lumea plecase. Am luat masa în familie, firește. Ca în fiecare an, eram mai mulţi: părinţii mei, socrii mei, fratele meu Xavier, soţia lui şi cei trei copii, sora Lídiei şi noi. După ce au plecat, m-am închis în birou ca să dau nişte telefoane. Lídia a rămas răsfoind o revistă, aici, în salon. Făcu o pauză, de parcă ar fi trebuit să-şi recapete aplombul. Fata – se referea la orientala gătită ca de sărbătoare care ne deschisese uşa – era aici şi făcea curăţenie. Se pare că, deodată, Lídia a început să ţipe şi să se zvârcolească de durere şi s-a prăbuşit. Fata a venit

numaidecât să mă anunţe, dar când am ajuns, părea deja moartă. Era cum o vedeţi acum şi nu avea puls. Am chemat imediat o ambulanţă. Am presupus că e vorba de un atac de inimă, spuse el cu capul plecat.

Şi adăugă:

— De fapt, cred că asta s-a întâmplat, dar celor de la ambulanţă nu le-a fost clar şi au anunţat poliţia. După cum v-am spus deja, acestor domni – zise el referindu-se la cei doi agenţi care rămăseseră într-un colţ al încăperii şi care, din când în când, înjurau cu voce tare întârzierea judecătorului de instrucţie – li se pare că e o otrăvire. Din cauza sângelui din gură şi de pe jos.

Lângă locul unde zăcea Lídia Font era, într-adevăr, o mică pată de sânge şi de vomă. De fapt, eu nu ştiam de ce ne spunea omul acela toată povestea şi ce căutam noi în casa aceea. Nu înţelegeam nici de ce poliţia nu ne dădea afară din cameră, dat fiind că noi nu făceam parte din familie şi nici nu locuiam acolo, dar presupun că faptul de a fi o persoană influentă ajută ca funcţionarii să închidă ochii în cazuri ca acesta. Între timp, fratele meu, care părea că îşi revenise din sperietură, îşi recăpătase cumpătul şi se comporta ca un detectiv profesionist. Un detectiv fals, desigur.

— Ştiţi de unde au apărut coniacul şi maroanele glasate? îl întrebă el cu blândeţe.

— Adevărul e că nu ştiu, şi deputatul clătină din cap în semn de negaţie. Presupun că băutura a sosit în vreun coş cu daruri de Crăciun. În perioada asta, primesc o mulţime. Iar maroanele glasate... – şovăi puţin înainte de a răspunde – da, acum îmi amintesc. Lídia mi-a spus că i-au fost trimise cu un bileţel. Îmi amintesc, pentru că nu înţelegea semnătura şi mi l-a arătat.

— Un moment! exclamă poliţistul care îl repezise pe Borja cu câteva clipe mai devreme. Spuneţi că există un bileţel? Unde este?

— Nu ştiu, în biroul Lídiei, presupun, dacă l-a păstrat. Mă duc chiar acum să-i spun fetei să vă conducă să îl căutaţi. Adevărul, adăugă el, e că era o carte poştală înspăimântător de urâtă.

După câteva minute, unul dintre poliţişti se întoarse triumfător cu o carte poştală de Crăciun foarte banală, asemănătoare cu cele pe care ni le trimit în fiecare an unchiul şi mătuşa mea. Cu un adevărat profesionalism, o băgase cu grijă într-o pungă mică de plastic transparent.

— Asta e? întrebă poliţistul.

— Da, cred că da. Dar nici eu nu ştiu cine o semnează... răspunse clientul nostru.

— Şi plicul? întrebă celălalt poliţist, cel care părea mai mare în grad.

— Păi, acum că o spuneţi – cugetă deputatul cu voce tare –, cartea poştală era într-un plic alb, dar nu avea scris decât numele soţiei mele. Presupun că a ajuns în găleata de gunoi.

Poliţistul, care purta mănuşi de chirurg, scoase cartea poştală din pungă şi o examină pe îndelete. Eu şi fratele meu ne-am lungit gâturile ca să aruncăm o privire. Cu o caligrafie tremurândă şi cu pasta albastră a unui pix, cineva scrisese următoarele:

Mulţumesc mult pentru tot. Vă doresc un Crăciun fericit!
Vă îmbrăţişez.

Semnătura, într-adevăr, era indescifrabilă.

— Ştiţi cumva dacă pachetul a venit prin poştă? am întrebat.

— Nu, cred că l-a adus un curier, spuse deputatul. Poate că fata îşi va aminti. Sau poate că nu, pentru că de Crăciun primim atâtea atenţii şi felicitări...

M-am gândit la toate persoanele care probabil că le trimiteau cadouri familiei Font, fie ca să le mulţumească pentru vreo favoare, fie cu speranţa de a primi vreuna mai târziu. De Crăciun, mita e permisă, dacă are forma unui jambon sau a coşului cu daruri de sărbătoare.

— Soţia dumneavoastră n-a fost mirată că un necunoscut îi trimite o cutie cu bomboane? am îndrăznit eu să întreb.

— Sunt maroane glasate, sublinie Borja, ofensat de confuzie.

— Cert este că Lídia primeşte... primea multe bileţele de mulţumire însoţite de flori, cutii de bomboane şi chestii de genul ăsta. Şi adăugă: Toată lumea ştie că era înnebunită după maroanele glasate. Toţi cei care o cunoşteau puţin, desigur. Dată fiind poziţia noastră, multă lume ne cere mici favoruri şi, când putem, firește că...

Îl întrerupse servitoarea, care năvăli în salon foarte agitată.

— Donşoara Núria sus vomită!... spuse ea cu o figură îngrozită şi gesticulând cu tot trupul. Domnul urcă imediat! Ea rău, foarte rău!

— Doamne Dumnezeule! exclamă deputatul.

— Casadepuny, însoţeşte-l! îi ordonă sergentul.

Deputatul şi poliţistul ieşiră în grabă din cameră şi urcară scările. Noi am rămas în salon, păziţi de alţi doi poliţişti care nu ne slăbeau din ochi, mai ales pe Borja. După cinci minute, poliţistul reveni şi ne spuse că, după toate aparenţele, nu se întâmplase nimic, doar o criză de nervi. Puţin după aceea, intră şi Lluís Font, ceva mai liniştit.

— Este foarte răvăşită, dar e bine, explică el, vizibil alarmat. I-am dat o pastilă şi în curând va veni să o ia mătuşa ei. E distrusă, firește... E mai bine să-şi petreacă noaptea în casa unchiului şi a mătuşii ei. Şi adăugă, cu voce joasă: Biata Núria, asta-i mai lipsea...

— Tocmai a sosit domnul judecător, informă puţin nervos unul dintre poliţiştii care făceau de pază în faţa casei.

Judecătorul, un bărbat destul de tânăr (avea cam vreo treizeci de ani, aş zice eu), a intrat cu o figură care exprima neplăcerea. Era clar că îi stricaseră petrecerea. Părea competent, dar lipsit de experienţă şi, când i s-a spus că aceea pare o otrăvire cu un anumit tip de substanţă cu efect instantaneu şi că Borja mâncase o maroană glasată din aceeaşi cutie din care mâncase şi victima, s-a făcut foc şi pară. I-a mustrat pe poliţişti, iar pe noi ne-a dat afară din cameră, ţipând în gura mare. După ce a aruncat o privire, a poruncit să fie ridicat cadavrul. Între timp, poliţia judiciară a cercetat încăperea şi a luat amprente şi probe. Au luat şi cutia cu maroane glasate, precum şi sticla şi paharul de coniac, unde mai rămăseseră două degete de băutură şi o urmă vizibilă de ruj pe margine.

Judecătorul l-a citat pe deputat să se prezinte să dea o declaraţie a doua zi şi i-a recomandat să vină însoţit de un avocat. Nouă ne-a cerut să fim uşor de găsit. De îndată ce judecătorul a dispărut, eu şi Borja am început să ne pregătim de plecare, dar Lluís Font ne-a spus cu voce joasă că doreşte să vorbească în particular cu noi şi ne-a rugat să-l aşteptăm la el în birou.

Între timp, trecuse deja de ora două dimineaţa. În ciuda tărăboiului şi a agitaţiei din cauza celor întâmplate, eu eram mort de somn. În tot acest timp, Borja se prefăcuse că observă pe îndelete locul crimei, aşa cum ne ceruse clientul nostru, dar adevărul e că eu nu mai ştiam ce să fac. Mă uimea aplombul acelui om care, la urma urmelor, tocmai îşi pierduse soţia. Părea că este complet stăpân pe sine şi la curent cu toate. Dacă lui Montse, Dumnezeu să ne păzească, i s-ar fi întâmplat ceva asemănător, presupun că eu aş fi stat distrus într-un colţ, plângând de mama focului şi făcând o criză de nervi. Clientul nostru, în schimb, vădea un sânge-rece care îmi făcea pielea de găină. Mai întâi, am luat în considerare posibilitatea ca deputatul nostru să aibă vreo legătură cu moartea soţiei sale, dar, am cugetat eu după aceea, dacă într-adevăr ar fi asasinat-o el, ar fi fost mult mai logic din partea lui să se prefacă mult mai afectat decât o demonstra acum, ca să nu trezească bănuieli. Când am rămas singuri în birou, i-am adus la cunoştinţă lui Borja deducţiile mele.

— Este o chestiune de educaţie, îmi explică el pe tonul acela pedagogic pe care îl foloseşte ca să mă instruiască în privinţa subtilităţilor universului celor bogaţi. Se consumă pe dinăuntru. Oamenii ăştia ştiu să-şi controleze emoţiile, dar asta nu înseamnă că astfel de lucruri nu îi afectează.

— Omule, dacă se pot controla atât de bine înseamnă că probabil nu sunt atât de afectaţi, am replicat eu.

— Asta e o caracteristică a distincţiei, Eduard, oftă el văzând că nu pream vine să cred. Clasele de sus ale societăţii nu plâng niciodată în public. Acest lucru este considerat ceva de prost gust.

— Aha! am spus fără să reuşesc să înţeleg.

Când poliţiştii au părăsit casa, deputatul a venit la noi şi ne-a oferit ceva de băut. Amintindu-ne de sticla de coniac pe care poliţia o luase ca probă, eu şi Borja am refuzat prudent invitaţia. Nici clientul nostru nu s-a servit cu nimic, bănuiesc că din acelaşi motiv.

— Trebuie să vă cer o favoare, începu el, vizibil nervos. În povestea asta nu mai e nimeni în care să mă pot încrede.

— Vă ascultăm, spuse Borja, serviabil.

— Secretarul meu personal este în vacanţă în Sri Lanka. Va fi plecat până la sfârşitul anului... făcu o pauză şi îşi aprinse o ţigară. Vreau să spun că nu v-aş cere-o dumneavoastră dacă el nu s-ar afla în străinătate.

— Ce vă îngrijorează? Borja îl invită să treacă direct la subiect.

— Tabloul, bineînţeles. Portretul Lídiei pe care îl am la birou este ceea ce mă îngrijorează, mărturisi el. Mai cu seamă pentru că nu ştim ce s-a întâmplat astă-seară. Dacă e adevărat, aşa cum crede poliţia, că Lídia a murit otrăvită... Eu nu ştiu cum decurg lucrurile, dar poate că vor face un control. De fapt, n-am nimic de ascuns, dar dacă vor descoperi tabloul, nu ştiu, poate că s-ar complica totul. Va trebui să dau explicaţii, vreau să spun că nu e vorba de un portret făcut la comandă, ci că l-am descoperit din întâmplare, modelul fiind soţia mea...

— ... nu există factură de cumpărare, se grăbi Borja să sublinieze.

— De fapt, există. Este pe numele unei firme. Nu asta e problema.

— Păi, nu ştiu ce putem face noi, spuse fratele meu. Numai dacă nu cumva...

— Mâine e sărbătoare şi nu cred că poliţia o să se prezinte atât de curând la biroul meu ca să efectueze un control. Făcu o pauză, în vreme ce eu şi Borja încercam să aflăm ce pune la cale. Dacă dumneavoastră aţi putea merge în mod discret mâine-noapte, de exemplu, să înlocuiţi portretul Lídiei cu orice alt tablou şi să mi-l păstraţi câteva zile...

— Să înlocuim portretul? întrebă Borja. Nici eu nu reuşeam să înţeleg.

— Ştiu că ceea ce vă cer este cam ciudat... recunoscu deputatul.

— Şi nu e de-ajuns să-l scoatem de acolo şi cu asta basta? am întrebat eu.

— Secretara a văzut pachetul, dar nu şi conţinutul. Ştie că e vorba de un tablou. Nu ştiu, dacă poliţia ar întreba-o dacă lipseşte ceva, ea, cu bună credinţă, ar putea face o gafă. M-am gândit – făcu el propunerea pe un ton al vocii mai nevinovat sub privirea noastră atentă – că ar fi mai bine să-l înlocuiesc cu alt pachet de aceeaşi mărime... În felul acesta, n-ar trebui să

dau explicaţii. Dacă-mi faceţi această favoare, spuse el rar, vă voi fi veşnic recunoscător.

Vreme de câteva clipe, nici fratele meu, nici eu n-am spus nimic. Borja oftă şi mă privi pe furiş.

— Dar dacă ne descoperă vecinii? obiectă el. Poate că ne vor lua drept hoţi dacă ne văd mergând de sus şi până jos pe scară, cu un obiect mare. Un astfel de pachet nu-l putem ascunde sub palton!

— Vă voi da cheia. Părea că se gândise la toate. În ceea ce îi priveşte pe vecini, nu sunt mulţi în clădire. Majoritatea apartamentelor sunt birouri ca al meu. În timpul nopţii şi în zilele de sărbătoare portarul nu este acolo. Nu există nici camere de supraveghere şi nici dispozitive de securitate. Este o clădire veche, aţi văzut-o. E o treabă de zece minute... spuse el, minimalizând importanţa faptului.

Eram aproape sigur că Lluís ne implora să comitem un delict, ţinând seamă de faptul că în povestea aceea plana bănuiala unui asasinat. Sigur că nu ne cerea să ne descotorosim de arma crimei, nici altceva de genul ăsta, dar era posibil ca atât clientul nostru, cât şi noi la momentul acela să credem că există o legătură între neaşteptata moarte a soţiei sale şi acel portret misterios. Dacă îl făceam să dispară, am pune beţe în roate anchetei poliţiei şi poate că am sfârşi prin a fi acuzaţi de complicitate.

— Problema este de unde să scoatem de azi pe mâine un tablou de aceeaşi mărime, cugetă Borja cu îngrijorare.

Cu alte cuvinte, acceptase deja misiunea. Ar fi trebuit să-mi imaginez.

— Cu siguranţă că vă va veni ceva în minte – şi pe când spunea asta, mă privi pe furiş, deschise unul dintre sertarele biroului şi scoase un plic. Poftim. Pentru cheltuieli.

Situaţia aceea semăna foarte bine cu o mituire sau cu ceva şi mai rău. Sigur că unele lucruri pe care le facem eu şi fratele meu se află uneori la limita legalităţii, dar până acum nu dăduserăm niciodată peste un cadavru. Speram ca Borja să refuze plicul acela, să-i spună adio şi să nu-i mai pese de povestea asta.

În loc să facă acest lucru, fratele meu i-a mulţumit şi, cu o figură gravă, a băgat plicul în buzunar fără să se uite la conţinut. Apoi deputatul îi dădu cheile de la birou şi ne mulţumi din nou pentru favoare.

— Nu o voi uita niciodată. Vă veţi putea bizui mereu pe mine, ne asigură el pe un ton categoric. Şi repetă: Vă voi fi veşnic recunoscător.

Înainte de a părăsi casa, am chemat un taxi prin telefon. Odată aflaţi în maşină, pe întuneric, Borja a numărat bancnotele din plic.

— Zece mii! Sunt zece mii de euro! îmi şopti el la ureche cu glasul tremurând de emoţie.

— Pep – când eram supărat sau deosebit de îngrijorat foloseam adevăratul lui nume –, de data asta o să intrăm într-un mare bucluc. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine...

La orele acelea din zorii zilei, Barcelona era cufundată în întuneric, în liniște și mahmureală. Zăpada acoperise orașul cu un strat alb care îi ascundea ca prin minune natura mediteraneană. Era frig și nu se vedea nici țipenie de om. Dar nu mai ningea și, printre nori, se vedeau câteva stele. Ieșise chiar și luna.

— Totul o să fie bine, spuse el, fără să poată să-și ascundă euforia. Dar, dacă e vreo problemă, îmi asum răspunderea, nu-ți face griji. De fapt, mâine nici nu e nevoie să vii. Pot să o fac eu singur...

— De parcă nu m-ai cunoaște...! comentariul acela bine intenționat îmi sunase prost. Chestia e că nu știu de unde vom face rost de un tablou de mărimea aceea. Mâine e zi de sărbătoare și toate magazinele sunt închise.

— O să-mi vină mie vreo idee. Lasă totul pe seama mea, spuse el pe un ton îngâmfat.

Dar ideea fratelui meu nu a făcut decât să ne complice și mai mult viața.

PARTEA A DOUA

11.

A doua zi, de sărbătoarea Sfântului Ştefan, Borja a sunat să se scuze şi nu a venit la noi la masă. Ca în fiecare an, era invitată şi Lola. La început m-am simţit uşurat, gândindu-mă că în felul acesta vom avea o reuniune mai liniştită, dar era evident că mă înşelam.

— Dar se poate şti de partea cui eşti tu? mă dojeni Montse în bucătărie pe când tăia nuga. Cum naiba îţi dă prin minte să-i spui aşa ceva Lolei, când ştii cât este de susceptibilă?

— Femeie... am început eu să mă justific, fără să ştiu cum să continui.

— Mă duc să văd dacă se simte mai bine! spuse ea luând tava cu nuga. Şi încheie discuţia: Cu siguranţă, Eduard... Voi, bărbaţii, o luaţi întotdeauna razna! N-ai deschis gura deloc în timpul mesei şi te-ai găsit la urmă să faci un comentariu tâmpit...!

De fapt, eu îi spusesem Lolei doar să ţină seamă de faptul că dragostea şi sexul sunt două lucruri diferite, ceea ce nu cred că ar fi o descoperire pentru care ar trebui să mi se atribuie Premiul Nobel, nicio grosolănie şi cu atât mai puţin o obrăznicie faţă de Lola, aşa cum mi-a reproşat Montse mai târziu. Poate că într-adevăr ar fi trebuit să evit comentariul, dar eram la mijlocul mesei, vorbeau de trei ore despre genul de activitate cu care ne ocupam eu şi Borja, despre asasinarea Lídiei Font (despre care se dăduse deja ştirea la televiziune) şi, mai ales, despre Borja şi Merche: că de ce n-a venit la masă, că dacă se putea considera că i-a tras clapa, că ce părere am eu despre relaţia lor (adică, dacă două partide de sex însemnau o relaţie...), că dacă, în afară de Merche, asociatul meu mai ieşea şi cu alte femei, etcetera, etcetera. Mă săturasem ca soţia şi cumnata mea să mă supună unui interogatoriu de gradul trei cu privire la Borja şi dacă într-adevăr suferea de o indigestie sau era vorba doar de o scuză pentru ceea ce se întâmplase cu Lola, de parcă ele două nu ar fi ştiut. Se pare că dezvoltaseră teoria potrivit căreia dacă ţi-o tragi o dată este sex, dar dacă se repetă, înseamnă că este ceva mai mult.

Toate astea în faţa fetelor, care erau numai urechi, şi a lui Arnau care, din fericire, nu înţelegea nimic. Şi o ţineau aşa, întruna, de la sosirea Lolei. Deşi colţunaşii erau foarte buni, pentru că Montse a mea îi face minunaţi, conversaţia despre Borja le-a stricat savoarea. În loc de o duzină, ca de

obicei, în ziua aceea nu am putut mânca decât şapte. Cu toată povestea asta şi tevatura care se iscase în noaptea dinainte, nu eram chiar foarte bine dispus. Poate tocmai de aceea i-am aruncat Lolei în faţă ceea ce ştie toată lumea: că un act sexual nu este un inel de logodnă, ceea ce a făcut-o să se ridice de la masă şi să se ducă să plângă la baie.

— Mirosisem eu deja că tu ştii ceva...! îmi reproşă cumnata mea printre suspine pe când ieşea din sufragerie.

E adevărat că în ziua aceea Lola era mai susceptibilă decât de obicei, dar sunt convins că la starea ei contribuiseră şi cele trei pahare pline ochi de vermut pe care le băuse înainte de masă şi sticla de vin alb pe care o dăduse gata ea singură la aperitiv.

După acele lacrimi de crocodil, soţia mea a încercat să o amuze pe sora ei spunându-i bârfe de la Centru şi instruind-o cu privire la nu ştiu ce noi tehnici orientale de masaj pe care le învăţa nu ştiu unde. Montse îi promisese că la cafea îi va ghici în I Ching, iar Lola era nerăbdătoare. Gemenele, care dădeau semne că începuseră să se sature şi ele de dramoletele mătuşii lor, au ciugulit din nuga şi au anunţat că se retrag în camera lor să asculte muzică. Era ceea ce aveam şi eu chef să fac, să dispar de pe scenă şi să mă duc să mă întind puţin, dar ştiam că, dacă mă evaporam în plină criză, Montse mi-o va lua în nume de rău.

Sărbătoarea de Sfântul Ştefan este cea mai proastă dintre toate, pentru că vine după excesele cinei din noaptea de Ajun şi după masa de prânz din prima zi de Crăciun, iar eu aveam iar capul greu şi pântecele era pe punctul de a-mi exploda. M-am aşezat pe canapea prefăcându-mă că răsfoiesc suplimentul vechi al unui ziar, în timp ce ele stăteau la taclale şi beau dintr-una dintre acele licori numite digestive de care pot abuza doamnele la petrecerile în familie. Până la urmă, în ciuda eforturilor mele de a mă menţine treaz, am adormit, auzind clinchetul monedelor şi glasul soţiei mele citind acele predicţii absurde pe tonul reverenţios al unei preotese pătrunse de inspiraţie. M-am întrebat întotdeauna cum este cu putinţă ca Montse a mea, care a urmat nişte studii mai mult sau mai puţin ştiinţifice şi a luat chiar şi note bune, poate să creadă că poziţia în care cad trei monede este susceptibilă de a prezice viitorul unei persoane şi a-i oferi sfaturi înţelepte în privinţa conduitei pe care să o urmeze.

— Pentru că tu nu înţelegi lucrurile astea, îmi răspunde ea de fiecare dată când ridic vreo obiecţie. Voi, bărbaţii, sunteţi prea raţionali. Ce-i drept, în cele din urmă vă omorâţi în războaie şi ne distrugeţi planeta cu stupida voastră superioritate masculină de origine occidentală. Înţelepciunea Orientului – adaugă ea convinsă – este mult mai subtilă. Şi mult mai veche. Mai avem multe de învăţat!

În general, când Montse se lansează în acest gen de expuneri filosofice riguroase, eu prefer să tac. Uneori am încercat să o fac să înţeleagă că principalul sfetnic al stăpânului planetei este Dumnezeul biblic, nu Aristotel, ceea ce nu este prea raţional, trebuie să recunoaştem. Că, din câte ştiu eu, doamnele Thatcher[39], Botella[40] sau Imelda Marcos[41], ca să dau un exemplu, sunt neveste, în vreme ce lui Dalai Lama[42] nu-i cunosc încă niciuna. Îi argumentez că duşmănia dintre chinezi şi japonezi, care au încetat să se mai omoare între ei nu de multă vreme, este la fel de veche ca şi venerabilele lor filosofii şi că, în ceea ce priveşte chakrele[43], se întâmplă exact acelaşi lucru ca şi cu Duhul Sfânt: nu le-a văzut nimeni. În cele din urmă, ca să închei, îi amintesc că Orientul este minunat dacă cineva a avut norocul să nu se fi născut femeie sau paria, dar când îi spun asta, mă acuză că sunt un nostalgic imperialist şi până la urmă îmi întoarce spatele foarte ofensată când ne băgăm în pat.

În fond, sunt convins că Montse ştie toate astea, dar, ca un bun epigon al mişcării hippy, are nevoie să se agaţe de tot acest noian de superstiţii parfumate cu tămâie ca să se convingă că lumea mai poate fi un loc bun unde să trăieşti. Eu sunt mult mai pesimist, pentru că nu cred că problema se reduce la un mănunchi de înţelepţi orientali şi de perverşi occidentali. După părerea mea, problema este că nemernici există pretutindeni, şi încă în cantităţi industriale, şi că ăştia sunt cei care strică totul.

— Eduard, trezeşte-te. Eu şi Lola mergem la cinema, spuse Montse dându-mi un ghiont în umăr.

Fetele conveniseră să meargă să se joace acasă la nişte prietene (mai degrabă ca să vorbească despre băieţi, ceea ce le interesa la vârsta lor), iar Arnau dormea.

— La cinematograful Verdi rulează un film al lui Oliver Stone[44] în versiune originală. Măcar să ne distrăm şi noi puţin! spuse ea. Mi se părea că şi Montse începea să fie sătulă de singurul subiect de conversaţie: Borja.

---

39 Margaret Thatcher (1925-2013), fost prim-ministru al Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord în anii 1979-1990.

40 Ana Botella, politician spaniol, membră a Partidului Popular, în perioada în care se petrece acţiunea cărţii, viceprimar al Madridului, actualmente primar, căsătorită cu José María Aznar, fost preşedinte al Guvernului spaniol în anii 1996-2004.

41 Imelda Marcos (n.1929), om politic filipinez, văduvă a fostului preşedinte al Republicii Filipine în anii 1965-1986, rămasă celebră pentru impresionanta ei colecţie de pantofi.

42 Dalai Lama, conducător tibetan în exil (funcţie la care a renunţat în 2011) şi lider spiritual al budismului tibetan, laureat al Premiului Nobel pentru Pace în anul 1989.

43 Conform hinduismului, cele şapte centre de energie situate în trupul omenesc.

44 Regizor şi scenarist american (n.1946), laureat a trei Premii Oscar pentru filmele Expresul de la miezul nopţii (pentru cea mai bună adaptare cinematografică), Platoon şi Născut pe 4 iulie (cel mai bun regizor, pentru ultimele două).

— Rulează şi un film franţuzesc care a câştigat nu ştiu câte premii... sugeră Lola, căreia din când în când îi place să facă pe intelectuala.

— Nici vorbă de drame! Montse clătină din cap. Azi e rândul filmului de aventuri cu un tip mişto[45]. Şi, după aceea, o să mergem la Salambó să bem un păhărel, anunţă ea. Nu trebuie să ieşi, nu-i aşa? mă întrebă ea pe un ton care nu admitea refuzul de a face pe bona lui Arnau.

— Păi... nu, bineînţeles că nu... presupun că nu...

Am presupus – greşeală crasă – că se vor întoarce devreme. Nu voiam să-i spun lui Montse, mai ales de faţă cu Lola, că la un moment dat trebuia să mă întâlnesc cu Borja ca să îndeplinim misiunea încredinţată de către clientul nostru. Riscam o nouă avalanşă de întrebări şi de reproşuri. În momentul acela, nu ştiam că filmul pe care mergeau să-l vadă dura în jur de trei ore şi că faimosul păhărel de la barul Salambó se va prelungi până la miezul nopţii.

Puţin după ora şase, cu Montse şi Lola plecate de acasă, Arnau s-a trezit. I-am dat gustarea de seară pe care Montse o lăsase pregătită, ne-am uitat puţin la televizor şi ne-am distrat jucându-ne, făcând şi dărâmând castele. Pe la nouă, Borja a sunat la telefon.

— Lola e acolo? întrebă el prudent.

— Nu, e cu Montse la cinema.

— Păi, atunci trec pe la tine, apoi adăugă: Eduard, mi-a venit o idee genială.

De obicei, ideile geniale ale fratelui meu mă sperie puţin, dar trebuie să recunosc că de data asta a fost jos pălăria! După vreo douăzeci de minute, Borja se prezentă cu un sul mare de hârtie de ambalaj, nişte cutii goale şi mai multe suluri de hârtie pentru cadouri. Era o hârtie foarte bătătoare la ochi, cu mii de elemente colorate de Crăciun pe un fond roşu.

— Îţi explic imediat, anunţă el satisfăcut.

După toate aparenţele, îşi petrecuse ziua gândindu-se la problema vecinilor, mai bine zis cum să facă pentru a nu fi descoperiţi *in fraganti* cu tabloul pe care trebuia să-l sustragem, urcând şi coborând pe scara clădirii în care deputatul îşi avea biroul. Poate că nu or exista mulţi locatari în clădirea aceea, după cum ne-a spus clientul nostru, dar puteam avea o problemă dacă vreunul dintre ei ne prindea transportând un pachet de dimensiuni considerabile chiar de Sfântul Ştefan, noaptea. Un pachet care, prin caracteristicile sale, ar fi fost greu de ascuns că era un tablou, oricât de bine ar fi fost învelit. Exista posibilitatea ca vecinii să creadă că au intrat hoţii şi să cheme poliţia.

---

[45] Poate fi vorba de filmul Alexandru cel Mare cu actorul Colin Farrell în rolul titular, produs în anul 2004.

— Eduard, am găsit soluţia! exclamă el cu solemnitatea cuiva care tocmai a descoperit teoria relativităţii. M-am gândit că, fiind perioada Crăciunului şi oamenii mergând din casă în casă, n-ar fi chiar atât de ciudat ca două persoane bine îmbrăcate să urce sau să coboare scara...

— Presupun că nu. Dar problema este tabloul. E un pachet mult prea mare ca să-l ascundem, am subliniat eu.

— Exact. Aşa că nu îl vom ascunde, ci dimpotrivă, spuse el zâmbind. Îl vom expune fără complexe.

Nu ştiam unde avea de gând să ajungă şi l-am privit cu scepticism.

— Hai să vedem. Unde ai ascunde tu un schelet de elefant? spuse el, ridicând din sprâncene.

— Nu te pot urmări.

— Păi, este foarte clar. Avem nevoie de o grădină zoologică, spuse el pe un ton categoric. Uite, de aceea am adus aceste cutii şi această hârtie de cadouri. E grozav, nu-i aşa?

Ideea lui era următoarea: mai întâi, vom înveli tabloul cu care vom înlocui portretul Lídiei Font în hârtie de ambalaj şi, după aceea, în hârtie de cadouri. În prealabil, vom fi umplut pachetul cu cutii goale ca să-i dăm un volum mai mare şi să-i ascundem aspectul. Odată ajunşi în birou, vom dezveli hârtia de cadouri, vom scoate cutiile şi vom face aceeaşi operaţiune cu portretul Lídiei Font, adică, îl vom înveli în hârtie de cadouri şi vom pune la loc cutiile, ca să pară că am transportat tot timpul acelaşi pachet.

— În zilele astea de sărbătoare, dacă ceva nu e deloc suspect este să transporţi un cadou de Crăciun, spuse el, umflându-se în pene.

Am găsit că ideea era nimerită şi m-a enervat faptul că nu mi-a dat mie prin cap.

— Dar ne lipseşte tabloul, am obiectat eu, văzând că Borja nu adusese cu el niciunul. De unde trebuie să-l luăm? Pentru că dacă n-avem un tablou ca să facem schimbul, să-mi spui mie...

— Ba da... Există un tablou care are mai mult sau mai puţin aceleaşi dimensiuni.

— Păi atunci, de cum se întoarce Montse, putem merge să-l luăm.

— De fapt, nu va fi nevoie. Este chiar aici, spuse Borja de parcă ar fi fost evident.

— Chiar aici? Chiar aici, *unde*?

După mutra pe care o făcea Borja, am înţeles că se gândea la vreunul din tablourile pe care le aveam atârnate pe pereţii casei. Nu mă înşelam.

— Peisajul pe care îl aveţi pe culoar, în colţ. Ăla s-ar potrivi.

Pe coridorul casei avem mai multe tablouri, dar am ştiut numaidecât la care anume se referea fratele meu. În ungherul cel mai puţin vizibil, unde eu

şi Montse am convenit că ar fi mai ascuns, se afla o pictură în ulei înspăimântător de urâtă pe care ne-o dăruise soacră-mea în urmă cu vreo două Crăciunuri. Fără doar şi poate, era un tablou oribil. Voia să fie un peisaj, dar de fapt era o pastişă în culori ţipătoare, realizată în cel mai pur stil şcolăresc. Însă Borja avea dreptate. Avea aproximativ aceeaşi mărime.

— Nici nu se discută! am protestat eu. Tabloul ăsta ni l-a dăruit soacră-mea! Şi, în plus, este înspăimântător... Am observat că pe Borja nu părea să-l preocupe câtuşi de puţin acel amănunt. Am adăugat: Şi ce se presupune că ar trebui să-i spun lui Montse când o să vadă locul gol pe perete?

— Nu ştiu... O să ne dea ceva prin minte. Îmi pare rău, bătrâne – se justifică el, luându-şi una dintre înfăţişările sale angelice –, dar niciunul dintre cele pe care le am la mine acasă nu s-ar potrivi, îţi jur...

Nu, m-am gândit eu, mai ales că probabil sunt ale lui Merche, ca tot ce există în apartament.

— Hai, omule... insistă el. Va fi doar pentru vreo două zile. După aceea, îl vom aduce înapoi la locul lui. Făcu o pauză, în vreme ce eu încercam să mă hotărăsc. Gândeşte-te la ce ne-a spus deputatul: „Vă voi fi veşnic recunoscător". *Veşnic*, Eduard. Asta poate însemna multe parale.

— Montse o să mă omoare! am suspinat eu.

Nu ştiu cum m-am lăsat îmbrobodit, dar cert este că am dat jos tabloul şi amândoi, împreună, l-am învelit aşa cum a propus Borja. După ce am aşezat şi cutiile, era şi mai voluminos, dar e adevărat că nu mai părea un tablou. Poate că o să reuşim până la urmă.

Între timp, se făcuse ora zece, dar Montse tot nu apărea. Eu bănuiam că, după film, ea şi sora ei puteau petrece ore întregi la Salambó, pălăvrăgind întruna, mai ales dacă la mijloc era şi băutură.

— Păi, şi mai bine, îl luăm şi pe Arnau cu noi, propuse Borja fără să clipească. Dacă doi bărbaţi cu un pachet mare în chip de cadou nu par suspecţi, doi bărbaţi, un pachet mare în chip de cadou şi un copil mic sunt şi mai puţin suspecţi.

— Dar doarme...! am obiectat eu nu prea convins. De fapt, nu aveam altă soluţie.

— Nu va dura mai mult de o oră. Ne vom întoarce înaintea lui Montse, o să vezi.

Nu că mi-ar fi făcut mare plăcere să-l implic pe fiul meu cel mic într-o poveste ca aceea, dar, la urma urmelor, era vorba doar să mergem să lăsăm un pachet şi să luăm altul, şi se părea că nu aveam alternativă, în afară de cazul în care Borja s-ar ocupa singur de treabă. Dacă am lua un taxi (pentru că în Smart, toţi, inclusiv tabloul, nu încăpeam), poate că am zăbovi chiar şi mai puţin. Probabil că nici măcar nu va fi nevoie să-i povestesc lui Montse că

l-am luat cu noi pe Arnau. Era aşa de adormit, că probabil fiul meu va crede că totul a fost un vis.

— Atunci, să mergem! am spus eu în cele din urmă.

Borja a chemat un taxi prin telefon, în vreme ce eu îi puneam copilului paltonul, fularul şi căciula.

— Hai, copilaş. Mergem să facem o plimbare.

— Mi-e somn, tati. Vreau să dorm, spuse Arnau frecându-se la ochi. Vreau la mami...

— Mergem acum să o căutăm pe mama, am spus eu ca să-l conving. Hai, fii copil cuminte.

Din fericire, taxiul nu a întârziat. Nu era prea aglomeraţie pe străzi şi în zece minute ne-am postat în faţa biroului lui Lluís Font.

— Vreau pipi... a anunţat Arnau de cum s-a dat jos din taxi. Cu siguranţă că era din cauza frigului.

— Acum, mergem acum să faci pipi, aşteaptă puţin. Copilul părea să se fi trezit de-a binelea.

Am deschis poarta de la intrare şi am urcat cu ascensorul până la etajul trei, apartamentul din dreapta, fără niciun incident şi fără să dăm peste vreun locatar. Totul mergea ca pe roate. Am intrat în birou folosind cheia pe care ne-o dăduse deputatul şi, în timp ce Borja despacheta şi împacheta tablourile, eu l-am dus pe Arnau la baie.

— Acum nu-mi vine, spuse el frecându-se din nou la ochi.

M-am înarmat cu răbdare şi am deschis robinetul, cum mă învăţase Montse. Uşa de la toaletă era deschisă şi puteam auzi zgomotul pe care îl făcea Borja cu pachetele.

— Trebuie să mă spăl pe mâini, spuse Arnau după ce termină.

— Lasă, că avem treabă şi trebuie să-l ajutăm pe Borja. O să te speli acasă, am spus eu scoţându-l din baie.

Şi atunci, de îndată ce am închis uşa în urma noastră, ne-am speriat de moarte. S-a auzit un zgomot asurzitor, de parcă în clădire ar fi explodat ceva, pardoseala s-a zguduit şi am rămas pe întuneric. Am auzit un ţipăt de femeie, chiar acolo, lângă noi, şi l-am protejat instinctiv pe Arnau cu trupul meu şi amândoi ne-am aruncat la pământ. Nu ştiam dacă era vorba de un cutremur sau de o explozie. După câteva secunde, am observat că nu mirosea nici a fum, nici a ars, ceea ce m-a liniştit puţin. Dar fiind întuneric, nu se vedea absolut nimic.

— Ajutor! am auzit o femeie strigând cu un glas întretăiat.

— Dar ce mama dracului se întâmplă? Borja venea spre noi pe bâjbâite, dirijat de lumina de la bricheta lui. Arnau începuse să plângă.

— Aoleu... Aoleu...! Ajutor! ţipetele veneau din baia apartamentului în care ne aflam.

Am deschis uşa cum am putut. Înăuntrul camerei de baie era o femeie goală, înconjurată de praf şi de moloz. Tavanul era acum o gaură mare şi cineva privea înspăimântat de sus. La etajul de deasupra nu se stinsese lumina.

— Vai de măiculiţa mea...! Sílvia, iubito, eşti bine? l-am auzit întrebând pe un tânăr cu accent cubanez.

— Aoleu...! Ha, ha, ha...! Aoleu! Vai de mine...! Femeia a mai zis ceva ce n-am înţeles. După ce că era rănită, părea şi beată.

Nu era vorba nici de o bombă, nici de vreo explozie de gaze sau de un cutremur, aşa cum m-am gândit în primul moment. Era mult mai simplu. Camera de baie de la etajul superior se prăbuşise pe când femeia aceea făcea duş, iar siguranţele (sau ce-or fi fost alea) se arseseră. La urma urmelor, m-am gândit eu atunci, poate că era adevărat că în noaptea aceea Dumnezeu nu se distra jucând zaruri, pentru că dezastrul se produsese doar cu câteva secunde după ce eu şi Arnau ieşiserăm din baie. Am avut noroc, pentru că tavanul, cada de baie şi femeia fuseseră cât pe-aci să cadă peste noi. Pe de altă parte, era deja o coincidenţă că tavanul acela a trebuit să se prăbuşească exact în momentul în care eu şi Borja duceam la îndeplinire o misiune cu un caracter oarecum infracţional.

— Ar trebui să chemaţi o ambulanţă, am strigat eu către cubanezul de la etajul de sus. Am impresia că femeia asta e rănită. Alo! Sunteţi acolo?

Nu a răspuns nimeni. După câteva secunde, am auzit o uşă trântindu-se şi nişte paşi alergând pe scară. Fără să stea prea mult pe gânduri, cubanezul hotărâse să-şi ia picioarele la spinare.

Femeia părea leşinată şi Borja hotărî că trebuie să o scoatem de acolo şi să încercăm să facem lumină. Camera de baie a deputatului era plină de apă şi de moloz şi ne temeam să nu se producă un scurtcircuit şi femeia să ardă chiar acolo.

Am lăsat-o pe necunoscută în vestibul şi am făcut lumină. Îşi recăpătase cunoştinţa, dar delira. Fiindcă era goală şi udă, am învelit-o cum am putut mai bine cu paltoanele noastre. După toate aparenţele, îşi rupsese doar un picior şi nu se vedeau urme de sânge, cu excepţia câtorva zgârieturi. În momentul acela, s-a auzit soneria şi au început să apară vecinii. Unii erau în halat şi papuci şi toţi erau vizibil speriaţi. Borja a anunţat că merge în birou să sune la 061.

— Bine, dar dumneavoastră cine sunteţi? Pentru că nu locuiţi aici... spuse pe un ton ameninţător o femeie de vreo şaizeci de ani înfăşurată într-un

capot de culoare turcoaz, măsura cincizeci şi doi. Vă informez că sunt – se prezentă ea foarte ceremonios – preşedinta asociaţiei de locatari.

I-am explicat că noi suntem nişte colaboratori ai deputatului şi că ne-a trimis la birou ca să luăm nişte hârtii de care şeful nostru avea nevoie urgentă. Majoritatea locatarilor au făcut o mutră neîncrezătoare.

— Şi copilul ăsta? Sărăcuţul de el... Nu vedeţi că e foarte speriat? Arnau nu mai plângea, dar făcuse pe el de frică.

— Este fiul meu, am explicat. A insistat să vină cu noi să facem o plimbare.

— Vreau la mami! Vreau la mami...! scânci Arnau.

— Ar fi mai bine să chemăm poliţia, spuse strâmbând din nas femeia în capot turcoaz. Aici se întâmplă ceva ciudat.

Ceilalţi vecini se arătară de acord şi preşedinta ieşi din birou, presupun ca să caute un telefon. Cuvântul acela, „poliţia", a fost ca un pumn în stomac care mi-a declanşat imaginaţia. Ne-am şi văzut, pe Borja şi pe mine, ieşind din clădirea aceea cu cătuşe la mâini şi acuzaţi de un delict grav. M-am închipuit la închisoarea Model, violat de deţinuţi, maltratat de funcţionari şi abandonat de Montse, şi m-a luat cu leşin. În ultimele două zile ameţisem de două ori. Începeam să semăn cu o femeie însărcinată.

— Sunteţi sigur că este... nevoie? am reuşit eu să spun. Mai bine să chemăm o ambulanţă... Se pare că a fost un accident. Tavanul, care s-a prăbuşit... am încercat eu să explic.

— Nu! Poliţia nu...! spuse femeia rănită.

— Cu atât mai mult trebuie să chemăm poliţia! – zise alt locatar, un bărbat de vreo cincizeci de ani în halat şi pijama pe care îl ţinea de braţ o femeie a cărei cămaşă de noapte se vedea pe sub palton şi care dădea din cap, în semn de aprobare.

— Tocmai am chemat-o. Vine acum, anunţă Borja cu tot calmul din lume. Ieşise din cabinetul deputatului şi se arăta cât se poate de liniştit. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit. Am chemat şi o ambulanţă, firește.

Faptul îi descumpăni pe locatari şi o făcu pe femeia în capot turcoaz să revină cu coada între picioare. Dar era clar că niciunul dintre cei prezenţi nu avea nici cea mai mică intenţie de a pleca până nu venea poliţia. M-am gândit că fratele meu îşi pierduse minţile, pentru că trebuia, cu siguranţă, să dăm multe explicaţii.

Până la urmă, vestea păru că îi liniştește pe locatari. Femeia rănită, la rândul ei, spunea lucruri de neînţeles: râdea şi se văita în acelaşi timp. Arnau plângea, iar eu mă rugam să mă trezesc departe de locul acela. Fratele meu, în schimb, nu arăta nici cel mai mic semn de îngrijorare. Într-o manieră

firească, etalându-şi farmecul şi buna creştere, Borja reuşi să fie stăpân pe situaţie.

— Doamna asta nu este locatară pe această scară! explică o femeie care purta un trening roz şi era foarte fardată. De fapt, apartamentul de sus e gol. Acolo nu locuieşte nimeni.

— Nu-i adevărat! negă femeia rănită, care ba delira, ba îşi recăpăta luciditatea. Este apartamentul unui prieten... Au, piciorul! Ce nenorocire!

— Vă spun că nu, că acolo nu locuieşte nimeni, repetă femeia în trening. Atât apartamentul acela, cât şi cel de vizavi sunt goale. Adică, să ne spui ce făceai dumneata acolo...

Femeia rănită încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu pe podea, zvârcolindu-se de durere. Borja dădu fuga să o ajute, în vreme ce ea făcea un gest imperativ, cerând ca nimeni să nu o atingă.

— Dar cine naiba vă credeţi? N-am de ce să vă dau explicaţii...! spuse ea foarte supărată.

— Nu, o să le dai poliţiei, spuse cu dispreţ femeia în capot turcoaz care, cu siguranţă, bănuia că era vorba de o femeie de stradă care se strecurase într-un apartament nelocuit. Şi voi la fel, lămuri ea, referindu-se la noi pe un ton ameninţător.

Eu am înghiţit în sec, dar Borja mi-a atras atenţia din priviri că trebuie să-mi păstrez calmul. După vreo cinci minute, care mi s-au părut o eternitate, au sosit cei de la ambulanţă şi două maşini ale patrulei urbane. Borja se prezentă şi le explică, în câteva cuvinte, ce se întâmplase. Le spuse că lucrăm pentru deputatul Lluís Font şi că veniserăm la biroul acestuia din partea lui ca să luăm nişte documente, că pot să verifice şi ei direct, la telefon. Le arătă şi cheile pe care ni le împrumutase deputatul şi cartea de vizită cu numerele lui de telefon.

— Lluís Font? Vă referiţi la politician? spuse mirat unul din poliţişti.

— Chiar el, recunoscu Borja.

— N-a fost ucisă ieri soţia lui? întrebă colegul primului poliţist, un băiat destul de tânăr cu înfăţişare mai curând de profesor decât de poliţist.

— Ba da, o nenorocire... răspunse fratele meu. Dar ceea ce s-a întâmplat aici nu are nicio legătură cu moartea Lídiei Font. A fost un accident. Cu siguranţă, a fost vorba de o scurgere în apartamentul de sus, s-a format o pungă de apă şi, până la urmă, a cedat tavanul... Făcu o pauză. Şi acum, dacă ne scuzaţi, noi va trebui să plecăm...

— Nu atât de repede. Domnule agent – spuse cu glas de general din alte vremuri femeia în capot turcoaz, fără să ştie căruia din cei doi poliţişti să i se adreseze, sunt preşedinta asociaţiei de locatari şi vă asigur că acolo sus nu

locuieşte nimeni. Apartamentul acela este gol de ani de zile. Şi adăugă: Nu ştim cine este această doamnă. Şi nici aceşti domni!

— Atunci va trebui să aşteptaţi un moment până când vom lămuri toate astea...! spuse oftând poliţistul care părea să fie şeful.

Între timp, asistenţii medicali încercau să se ocupe de femeia rănită, ceea ce nu era deloc uşor, pentru că se afla în continuare sub efectul a ceva ce nu se datora numai acelei căzături violente. Au învelit-o în nişte pături, i-au luat tensiunea şi au anunţat că sunt gata să o ducă la un spital. Femeia nu făcea altceva decât să se vaite şi să scoată cuvinte incoerente.

— Bine, şi dumneavoastră ce spuneţi? o întrebă direct unul din poliţişti.

— Nu spun nimic decât în prezenţa avocatului meu, şopti cu dispreţ femeia rănită.

— Liniştiţi-vă, doamnă, nimeni nu vă acuză de nimic. Cum vă numiţi? Unde aveţi documentele de identitate? Sus?

— În poşetă.

— Mai e cineva în apartamentul de sus?

— Eh... mă rog... Femeia şovăi puţin. Nu, nimeni. Nu e nimeni. Şi repetă: Vreau să vorbesc cu avocatul meu. E dreptul meu.

— Bine, bine, spuse poliţistul. Îl veţi putea suna de la spital, dacă veţi mai considera necesar. Dar măcar spuneţi-ne numele dumneavoastră. Oricum îl vom afla până la urmă, pentru că trebuie să-l trecem în raport.

Femeia se strâmbă şi scoase un râgâit. Tremura de frig şi era descompusă la faţă. Pe de altă parte, poliţia nu numai că nu reuşise să-i dea afară pe vecini, dar prezenţa lor i-a atras şi pe alţii şi acum formau cu toţii un cor şi şuşoteau în jurul nostru. Unii profitau ca să-şi bage nasul peste tot, într-un mod nu tocmai discret, şi am putut vedea cum femeia în trening roz ascundea liniştită în buzunar o scrumieră scumpă de cristal. Unul din poliţişti, care începuse să-şi piardă răbdarea, o întrebă din nou pe necunoscută cum o cheamă.

— Mă numesc Sílvia. Sílvia Vilalta, spuse ea în cele din urmă. Sunt cumnata deputatului Lluís Font. Puteţi verifica. Şi adăugă, cu un oftat de oboseală: El este avocatul meu.

12.

Pe fratele meu şi pe mine, neaşteptata dezvăluire ne-a lăsat fără cuvinte. Eu şi Borja ne-am privit unul pe celălalt, neînţelegând nimic, în vreme ce asistenţii medicali duceau pe scări în jos o femeie care, fiind şi beată, şi

ofensată, afirma că este cumnata clientului nostru. După cum se putea deduce din numele ei de familie, era sora vitregă a femeii care se presupunea că fusese asasinată cu o zi înainte. În vreme ce noi ne reveneam din surpriză, unul din poliţişti încerca fără succes să ia legătura la telefon cu deputatul la insistenţele vecinilor, care ne luaseră, evident, drept nişte hoţi. Din nefericire, atât telefonul fix, cât şi cel mobil sunau încontinuu ocupat. Mă şi vedeam petrecând noaptea la comisariat sau, şi mai rău, într-o celulă.

— Ce părere aveţi dacă ne-am duce până acasă la domnul Font cu maşina de patrulare? spuse amabil unul din poliţişti. Dacă el confirmă versiunea dumneavoastră, pentru noi subiectul se încheie aici. Dacă trebuie să mergem la comisariat, aţi putea petrece acolo multe ore. Şi cum văd că sunteţi însoţiţi de un copil mic...

Faptul de a fi bine îmbrăcaţi şi cu Arnau în braţe era în favoarea noastră. Am observat că, spre deosebire de vecini, poliţiştii păreau să creadă povestea pe care le-o spusese Borja. Dar femeia în capot turcoaz se arăta contrariată şi cerea să mergem cu toţii la comisariat. Agenţii nu o luară în seamă.

— Nu ştiţi cât vă sunt de recunoscător, spuse Borja. Presupun că după toate cele întâmplate, telefonul deputatului sună întruna ocupat. Condoleanţe şi toate cele. Ca să nu mai vorbim de jurnalişti...

— Da, sigur sunt bucuroşi. Cei de la cronica neagră au deja material pentru câteva săptămâni... Iar noi, o mare bătaie de cap!

Poliţistul acela care arăta bine şi era foarte bine crescut, deşi puţin saşiu, nu părea să fie un mare iubitor al breslei jurnaliştilor.

— Poate că înainte am putea lăsa copilul acasă, am propus eu. Este mort de somn...

O sunasem pe Montse ca să nu se sperie când o să ajungă acasă şi o să descopere că este pustie, dar nu răspundea.

Cu siguranţă, ea şi sora ei se înflăcăraseră după ce au ieşit de la cinematograf şi uitaseră să deschidă din nou telefonul. Ştiam că, dacă Montse se va întoarce târziu în noapte şi nu ne va găsi, se va alarma crezând că i s-a întâmplat ceva lui Arnau şi va începe să sune la spitale şi să răscolească cerul şi pământul. Am făcut o ultimă încercare şi, de data asta, Montse a răspuns la telefon. Tocmai ajunsese acasă şi părea cam cherchelită.

— Nu-ţi face griji. Am ieşit la o plimbare cu Borja şi cu copilul şi s-a făcut cam târziu. (...) Nu, nu se întâmplă nimic. (...) Stai liniştită, vorbesc serios. (...) Arnau este bine. Chiar acum venim acasă.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era unsprezece şi un sfert. I-am pus paltonul lui Arnau, care nu mai plângea, dar nu înceta să se frece la ochi, şi ne-am dus la lift însoţiţi de poliţişti.

— Ah! Aproape că era să uităm documentele pe care am venit să le căutăm! Şi cadoul pentru fete...! exclamă Borja cu tot sângele-rece din lume când tocmai intram în ascensor.

— Ce cadou? Şi eu vreau un cadou... spuse Arnau căscând.

Borja făcu stânga-mprejur şi se întoarse în apartament. Luă unul dintre dosarele care erau împrăştiate prin birou şi pachetul învelit în hârtie de cadouri.

— Uite-l aici! spuse el agitând raportul ca să-l vadă poliţistul şi luând în cealaltă mână pachetul voluminos care conţinea tabloul. Cu coada ochiului, am văzut că era vorba de un raport referitor la impactul zemurilor de bălegar în ţinutul Garrotxa. Putem pleca.

Am urcat în maşina de patrulare, cu Arnau pe jumătate adormit în braţele mele, şi le-am dat adresa de la mine de acasă. Nici nu voiam să mă gândesc la comentariile pe care le va isca printre vecinii mei faptul de a ne vedea coborând la ora aceea dintr-o maşină a poliţiei, urmată de alta care venea în spate. Agenţii au avut amabilitatea să nu folosească nici luminile, nici sirenele, dar, chiar şi aşa, când maşina s-a oprit în faţa porţii, am observat că perdelele de la etajul patru, apartamentul din dreapta, s-au întredeschis ca să spioneze. În apartamentul acela locuieşte preşedinta asociaţiei de proprietari – o femeie nemăritată, nevrotică şi băgăcioasă – şi automat mi-am amintit de colega ei, cea în capot turcoaz. A doua zi, cartierul avea să fiarbă de comentarii.

Unul din poliţişti a zis că trebuie să mă însoţească până sus şi că Borja trebuie să rămână în maşină. Arnau adormise, iar eu îl duceam în braţe. Încă o dată, Borja îşi încercă norocul.

— Auzi, nu e nevoie să cărăm cadoul pentru fete dintr-o parte într-alta. Dacă tot urci, lasă-l acasă, spuse el.

— Are dreptate. Nu vă faceţi griji, dumneavoastră ocupaţi-vă de copil, că eu o să duc pachetul, spuse amabil unul din poliţişti.

Am încercat să-mi înghit saliva, dar aveam gura uscată. Ştiam că sus mă aşteaptă ce e mai rău. Când Montse avea să mă vadă venind escortat de acel poliţist corpolent şi cu Arnau adormit în braţele mele, se va alarma, şi pe bună dreptate. De cum am deschis uşa, am asigurat-o că nu are de ce să-şi facă griji, că băieţelul adormise, dar se simţea bine. Apoi, i-am spus că eu şi Borja trebuie să mergem acasă la deputat ca să-i ducem nişte documente. Avusese loc o neînţelegere şi de aceea ne însoţea poliţia. Montse nu spuse nimic, dar părea destul de supărată.

— Staţi liniştită, doamnă. Trebuie să facem o verificare – confirmă poliţistul, aruncându-mi un colac de salvare.

— Şi ăsta? Se poate şti ce este? întrebă Montse cu voce joasă când poliţistul lăsă pe jos pachetul învelit în hârtie de cadouri.

— Este de la Borja, un cadou pentru fete. L-am adus sus ca să nu trebuiască să-l plimbăm de colo-colo... Hai, du-l pe Arnau în pat, că eu o să mă întorc numaidecât. Voi fi îndărăt în mai puţin de o oră.

Preferam să nu mă gândesc la scandalul şi la interogatoriul care mă aşteptau la întoarcere. Eu şi poliţistul am coborât scara cât mai discret cu putinţă, dar înainte de a ajunge la poartă ne-a prins din urmă preşedinta. Era în capot şi pijama şi gâfâia.

— S-a întâmplat ceva? ţipă coana Rotweiler (aşa îi zicem noi, locatarii, pe la spate). Era evident că dorea cu ardoare ca răspunsul să fie da.

— Nimic, doamnă. Nu s-a întâmplat nimic, o întrerupse poliţistul. Noapte bună.

Pe drumul până acasă la deputat, Borja s-a străduit să facă pe simpaticul şi să glumească cu poliţiştii, dar eu am rămas tăcut. Mă gândeam la faptul că doamna aceea, cumnata clientului nostru, şi-o trăgea cu un tânăr cubanez exact într-un apartament situat deasupra celui în care cumnatul ei îşi avea biroul, nici mai mult, nici mai puţin decât a doua zi după ce sora ei (de fapt sora ei vitregă, după cum ne povestise Mariona) o mierlise în împrejurări misterioase. Eram îngrijorat şi pentru că pe Borja nu îl cheamă Borja, ci Pep, pentru firma care nu există şi pentru acel portret al Lídiei Font pe care un poliţist mă ajutase să-l urc până la mine acasă.

— În sfârşit, am ajuns! anunţă Borja când maşina intră pe strada unde locuia deputatul.

Ne-a deschis poarta aceeaşi fată în casă de naţionalitate orientală, care purta acum o uniformă gri-deschis, mai discretă. A tresărit puţin văzând că poliţia sună din nou la poarta acelei case.

— Domn vine imediat. Vorbeşte telefon, spuse ea cu o figură speriată şi voce tremurândă.

Ne-a poftit să intrăm în vestibul şi a dispărut pe culoar. Deputatul a intrat după o clipă, cu mobilul încă la ureche. Îşi lua la revedere de la interlocutor şi îi mulţumea pentru condoleanţe. După ce a închis, ne-a invitat într-un salonaş mai primitor şi mult mai colorat decât salonul imens în care cu o zi înainte căzuse fulgerată soţia lui. Era decorat cu mobilier în stil colonial şi împodobit cu perne şi perdele imprimate cu motive florale. Exista o colivie cu un papagal, o pisică somnoroasă pe covor şi o mulţime de ghivece cu plante tropicale. Lluís Font ne-a poftit să luăm loc şi ne-a întrebat dacă dorim ceva de băut, dar cu toţii am refuzat invitaţia.

După ce s-a scuzat pentru ora nepotrivită şi i-a prezentat condoleanţe pentru pierderea soţiei sale, unul din poliţişti l-a întrebat dacă ne cunoaşte

şi dacă e adevărat că lucrăm pentru el. Cu o expresie de uimire, Lluís Font răspunse că da, că suntem consilierii săi politici şi vru să ştie ce rost au toate acele întrebări la ora aceea din noapte. Dar sunt sigur că, în ciuda expresiei sale netulburate, deputatul mirosea ce se întâmplase: fuseserăm prinşi în biroul lui în noaptea de Sfântul Ştefan, cu un pachet voluminos sub braţ şi cineva dăduse alarma.

— Este doar o precauţie, îl lămuri poliţistul. Aceşti domni erau în biroul dumneavoastră, dar vecinii spun că nu îi cunosc. Am încercat să vorbim cu dumneavoastră la telefon, dar era tot timpul ocupat... se justifică el. Desigur că domnii aceştia n-au aspect de hoţi, zâmbi el încercând să atenueze încordarea, de aceea am venit până aici.

— Eu însumi le-am dat ieri cheile de la birou şi le-am cerut să meargă să caute... un lucru de care aveam urgentă nevoie, spuse clientul nostru puţin cam nervos. Din cauza celor întâmplate mi-era cam greu să mă duc eu însumi. Vedeţi şi dumneavoastră că telefonul nu a încetat să sune...

— Aveţi aici documentaţia, spuse Borja înmânându-i dosarul pe care îl luase de pe masa de scris a acestuia. Şi adăugă, ca să-l liniştească: Totul e în ordine.

Eu m-am rugat ca niciunul din poliţişti să nu se întrebe cum putea fi atât de important un raport despre impactul zemurilor de bălegar în ţinutul Garrotxa chiar a doua zi după ce Lluís Font îşi pierduse soţia şi, pe deasupra, în toiul sărbătorilor de Crăciun. Dar era evident că poliţiştii aveau altă întrebare în minte. Odată lămurit faptul că nu eram nişte hoţi, poliţistul tânăr şi saşiu se grăbi să explice că se produsese o confuzie în urma prăbuşirii tavanului din camera sa de baie în vreme ce o femeie, care afirma că este cumnata sa, făcea duş. Victima, explică el, era rănită, biroul era plin de moloz şi a fost nevoie să vină chiar şi pompierii. Pe scară, adăugă el, se încinsese un adevărat tărăboi.

Deputatul rămase năucit. Am observat că strângea din dinţi, pentru că muşchii feţei i se încordaseră.

— Vecinii ne-au garantat că nu locuieşte nimeni în apartamentul de deasupra şi erau îngrijoraţi. Fireşte că dacă doamna care a avut accidentul este cumnata dumneavoastră, trebuie să existe o explicaţie... spuse prudent poliţistul.

— Este rănită? Unde se află acum? întrebă deputatul cu o figură sincer îngrijorată.

— Aşadar, doamna este cumnata dumneavoastră... deduse celălalt poliţist care până atunci nu deschisese gura. Vorbea în spaniolă şi era mai în vârstă şi mult mai corpolent decât colegul său. Avea o chelie dintre cele care pricinuiesc complexe şi care se încearcă a fi ascunse.

— Bănuiesc că da, că ea trebuie să fie. Lluís Font făcu o pauză înainte de a continua: Cumnata mea are cheile de la apartament. Dar unde este acum? insistă el. E bine?

— Cu siguranţă că a fost dusă la clinică. Se pare că şi-a rupt un picior, dar nu este grav. A fost mai mult o sperietură! spuse el, minimalizând întâmplarea.

În ciuda tonului său afabil, am început să bănuiesc că acelui poliţist, care părea să aibă mult mai multă experienţă decât colegul său, toată treaba îi mirosea a lucru necurat.

— Bine, bine... continuă poliţistul saşiu. Nu vi se pare totul puţin cam ciudat?

Lluís Font a luat o ţigară şi ne-a oferit şi nouă câte una. Cred că voia să câştige timp. Poliţiştii au refuzat invitaţia, cu toate că am observat că erau fumători pentru că aveau degetele pătate de nicotină. Eu şi Borja ne-am aprins câte una.

— De fapt, e foarte simplu. Deputatul adoptă din nou atitudinea persoanelor importante. Apartamentul acela este proprietatea unei societăţi care se numeşte Diagonal-Consulting. Eu sunt acţionarul principal. Administratorul se numeşte Pablo Mazos şi este, de asemenea, secretarul meu personal. Adevărul e că nu folosim apartamentul de sus, dar de mai multă vreme ne gândim să unim cele două apartamente, cel de sus şi biroul meu, şi să le transformăm într-un duplex, ca să câştigăm spaţiu. Între timp – continuă el să explice fumând încet ţigara, cum fac bogătaşii –, deşi apartamentul de sus necesită reparaţii, cumnata mea are o cheie. Din când în când, se închide acolo ca să se izoleze şi să nu fie deranjată. Cred, încercă el să zâmbească, că scrie un roman sau ceva de genul acesta.

— Înţeleg. Bine. Presupun că o puteţi dovedi, spuse poliţistul saşiu într-un mod puţin cam dur. Nu-mi miroase a bine, mai ales în aceste împrejurări, dar asta ne e meseria...

— Am actele la birou. Vreţi să mergem *chiar acum*? se oferi deputatul pe un ton care invita clar la respingerea ideii. E cam târziu...

— Sub nicio formă, domnule deputat! exclamă şi mai hotărât poliţistul pe jumătate chel. Mâine vom trece pe acolo, la o oră care să vă convină, ne arătaţi documentele şi treaba e încheiată. Apoi ridicându-se de pe scaun, îi spuse colegului său: Hai, vino, să mergem, că e târziu! Ne pare foarte rău că v-am deranjat.

— Dacă doriţi, putem să vă conducem acasă cu maşina de patrulare, se oferi amabil celălalt poliţist. După atâtea gafe, tânărul încerca să o dreagă.

— Ştiu că este cam târziu, replică Lluís Font adresându-ni-se, dar dacă tot aţi venit până aici, aş vrea să vă aduc la cunoştinţă vreo două chestiuni. Este în legătură cu asta... – aruncă o privire peste dosar – cu zemurile de bălegar.

Eu şi Borja ne-am privit pe furiş. Nerăbdător, m-am uitat şi eu la ceas.

— Pot să rămân doar eu... Eduard e aşteptat de ceva vreme acasă, spuse Borja.

Probabil că fratele meu îşi imagina deja prin ce clipe grele trecea Montse. Adevărul e că dacă mă prezentam din nou în zori de zi, scandalul avea să fie de proporţii.

— Desigur, desigur! Dumneavoastră puteţi pleca – îngădui deputatul. Nu e nevoie să rămâneţi amândoi. Iar dumneavoastră – le spuse el celor doi poliţişti vă mulţumesc pentru tot. Ce satisfacţie să vezi cât de bine funcţionează structurile poliţieneşti! Acum vorbea politicianul. Bineînţeles că, dacă noi am fi la putere – adăugă el cu un zâmbet –, procentul din buget rezervat pentru poliţie ar fi mult mai mare...

— Bine, atunci o să vă votăm, să vedem dacă până la urmă o să ne măriţi salariile... spuse poliţistul saşiu nu foarte convins. Pentru că dumneavoastră uitaţi mereu să ne majoraţi salariul, nu-i aşa?

— Hai, Ruiz, spuse celălalt poliţist puţin cam nervos. Domnii aceştia au avut deja destulă răbdare cu noi. Iertaţi-ne de deranj, bine? se scuză el din nou. Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt uneori vecinii...

— Nu-i nimic. V-aţi făcut datoria. Aţi fost foarte amabili să-i conduceţi pe domnii aceştia până la mine acasă.

— Aţi mai spus asta. Noapte bună. Şi ne pare foarte rău pentru soţia dumneavoastră. Dacă putem fi cu ceva de folos...

— Mulţumesc mult, repetă deputatul. Să aveţi o noapte liniştită.

L-am lăsat pe Borja singur cu clientul nostru şi am plecat cu poliţiştii. Maşina de patrulare m-a condus înapoi acasă, în vreme ce eu rumegam explicaţia pe care aveam să i-o dau lui Montse care, cu siguranţă, mă aştepta trează. În momentul acela mă simţeam obosit, dar mai liniştit, deoarece totul se încheiase cu bine. Când am ajuns, am văzut că se întredeschideau din nou perdelele de la etajul patru, apartamentul din dreapta (precum şi cele din sufrageria casei mele) şi am urcat pregătit pentru ce era mai rău. Spre surprinderea mea, de cum am deschis uşa, Montse mi-a sărit de gât, m-a sărutat şi m-a întrebat cu ochii în lacrimi dacă sunt bine. Credea că am fost arestat.

— Dar ce idei îţi trec prin minte! Bineînţeles că nu! Şi i-am explicat povestea cu documentaţia pe care a trebuit să mergem să o luăm şi cu femeia care a căzut prin tavan.

— Şi ăsta? Montse desfăcuse pachetul. Nu e un cadou pentru fete, nu-i aşa? Şi apropo, tabloul de la mama nu mai este. A dispărut.

A trebuit să improvizez că era o problemă cu factura de la tabloul acela, care este foarte valoros, şi că până se aranjează lucrurile, a trebuit să-l substituim cu pictura în ulei de la mama ei. Era foarte posibil ca, datorită împrejurărilor, poliţia să facă o percheziţie acasă la deputat, motiv pentru care ne ceruse să păstrăm portretul acela câteva zile. Fiind un om politic cunoscut, putea fi acuzat că a cumpărat tabloul la negru şi criticat în ziare.

— Şi este exact ceea ce a făcut, bineînţeles...! bombăni Montse scandalizată. Nu înţeleg de ce tu şi Borja trebuie să vă implicaţi în aşa ceva...

— Femeie, este o favoare. Îi acordăm consultanţă şi în chestiuni de afaceri... Moartea soţiei lui a fost o coincidenţă.

— Mâine vreau să scoţi tabloul ăsta din casă, spuse ea pe un ton categoric. Să-l păstreze Borja, sau oricine altcineva, dar nu-l vreau aici. Vom avea probleme.

Am asigurat-o că îl voi scoate din casă a doua zi, la prima oră, şi am convins-o să ne culcăm fără alte discuţii. Ba cu una, ba cu alta, ne-a prins aproape ora două dimineaţa. Arnau dormea în patul lui, gemenele nu erau acasă, iar eu eram mort de oboseală. Cu toate astea, odată ajunşi în pat, a mai trecut ceva timp până să adormim. Simţind contactul cu pielea călduţă a lui Montse, am descoperit că nu eram chiar atât de obosit cum credeam. În definitiv, şi în ciuda numeroaselor sperieturi, noaptea nu se încheiase încă.

13.

A doua zi de dimineaţă, înainte ca Montse să se trezească, am învelit din nou tabloul în hârtie de ambalaj. Se pare că Montse nu observase că era vorba de portretul femeii asasinate, şi era mai bine aşa. Am coborât să cumpăr melcişori de la patiserie, ca să o îmbunez cu micul ei dejun favorit, şi am pregătit cafeaua. După alergătura din noaptea trecută, Arnau dormea tun şi, în vreme ce Montse făcea duş, l-am sunat pe Borja la telefon. Încă dormea.

— Bătrâne, nu pot ţine tabloul în casă. Îmi pare rău, Montse nu vrea să-l aibă aici sub nicio formă.

— De acord, spuse el cu glas somnoros. Adu-mi-l acasă.

Înainte de a închide, mi-a explicat că se dusese la culcare în zori pentru că a avut o îndelungată şi interesantă conversaţie cu deputatul. Adevărul e că începeam să fiu intrigat şi i-am spus că peste o oră voi fi acolo.

Montse nu trebuia să meargă la Centru foarte dimineaţă, aşa că fetele vor ajunge la timp ca să se ocupe de Arnau. Cum încercam încă să îi câştig iertarea, i-am spus că mă voi întoarce devreme şi mă voi ocupa de pregătirea mesei de prânz. Ea nu va ajunge până la trei, va ciuguli ceva rapid şi se va întoarce în goana mare la serviciu. În zilele acelea de sărbătoare era tot timpul pe grabă.

Când am ajuns eu la apartamentul lui, fratele meu făcuse deja duş, era îmbrăcat şi bărbierit, dar se vedea că nu prea dormise. Am ascuns tabloul sub pat, încrezători fiind că lui Merche nu-i va trece prin minte să adulmece pe acolo. În orice caz, se pare că Merche nu făcea astfel de lucruri. Şi dacă îl descoperea, cum era bine învelit, Borja putea să-i spună că este vorba de una dintre afacerile sale.

— Frăţioare, am impresia că individul ăsta ne-a băgat la apă, începu să-mi spună Borja.

— Nu mă speria.

— Treaba este mai complicată decât credeam.

— Mă rog, poate că încă avem timp. Uite, putem lua tabloul ăla afurisit, i-l dăm înapoi şi îi spunem că treaba noastră s-a terminat, am sugerat eu. Soţia lui este moartă, nu-i aşa? Păi, acum, cu siguranţă că nu mai are niciun amant.

— Nu-i atât de simplu. Vrei o cafea?

Şi pe când pregătea o cafetieră la bucătărie, începu să-mi redea cu lux de amănunte conversaţia pe care o avusese cu clientul nostru. În primul rând, autopsia confirmase că a fost vorba de o otrăvire, iar medicii legişti vor mai zăbovi câteva zile până să identifice tipul de substanţă care îi provocase moartea. Dar mai era ceva.

— Ei bine, Sílvia aia şi deputatul sunt amanţi de aproape un an, îşi dădu el drumul la gură.

— Nu mai spune!

— A rămas încremenit când i-am spus că în apartamentul de sus era şi un cubanez în pielea goală, cu vreo douăzeci de ani mai tânăr decât cumnata lui, care s-a făcut nevăzut cât ai zice peşte, continuă el să-mi povestească, în timp ce lua o înghiţitură de cafea.

— Ca să vezi şi să nu crezi... Şi tipul, chipurile, suferea că soţia lui era încurcată cu un pictor! am spus eu scandalizat. Cea care se culca însă cu altul era amanta lui.

— Ei bine, da. Iar noi o urmăream pe nevastă-sa, în vreme ce el şi-o trăgea cu cumnata. Sigur că eu bănuiam ceva... spuse el dându-şi aere de detectiv.

După toate aparenţele, când cei doi au rămas singuri, Borja a hotărât să-i arunce într-o doară informaţia şi deputatul i-a mărturisit până la urmă bine

cunoscuta poveste: căsnicia lui nu mergea bine de mai mulţi ani, bla bla bla, şi avusese ghinionul de a se îndrăgosti de cumnata lui. Dată fiind poziţia sa, divorţul era ceva de neconceput, pe lângă faptul că era o soluţie puţin practică. Aşa-zisa Sílvia era, de fapt, sora vitregă a Lídiei, fiica din prima căsătorie a tatălui ei cu femeia care şi-a frânt gâtul schiind la Cortina. Spre deosebire de Lídia, sora ei era o femeie afectuoasă şi înţelegătoare, îi spusese deputatul, dintre cele care ştiu să asculte şi cu care îşi putea descărca năduful (cu siguranţă, trăgându-i-o din când în când, m-am gândit eu în sinea mea). Pe de altă parte, Sílvia Vilalta era o femeie destul de atrăgătoare, deşi nu se asemăna deloc cu sora ei. Era divorţată şi nu avea copii. După părerea lui Borja, Lluís Font vorbea despre ea ca şi cum ar fi fost sincer îndrăgostit, iar descoperirea faptului că amanta lui se culca cu un gigolo mieros fusese o lovitură grea. Se părea că nu-i venea să creadă.

Cât despre apartamentul pe care locatarii îl crezuseră nelocuit, de fapt, cum le explicase deja deputatul poliţiştilor în noaptea dinainte, el era proprietarul. Găsise o soluţie destul de discretă ca să se poată vedea cu amanta lui fără ca mişcările sale să trezească bănuieli. Fără ştirea soţiei sale şi prin acea societate denumită Diagonal-Consulting, cumpărase apartamentul, astfel că totul se făcuse cu cea mai mare discreţie. Singura lor precauţie era aceea de a avea grijă să nu-i surprindă vecinii urcând sau coborând împreună porţiunea de scară care despărţea biroul de cuibuşorul lor de nebunii, dar, din fericire, era vorba de o mansardă, iar vizavi nu exista altceva decât una dintre acele firme-fantomă care servesc doar ca adresă fiscală. Până atunci, lucrurile funcţionaseră destul de bine.

— Fir-ar a naibii de treabă, ce încurcătură! am spus eu îngrijorat. Bineînţeles că dacă ăştia doi sunt amanţi, atunci aveau un motiv foarte bun să se descotorosească de defunctă. Amândoi sau fiecare în parte.

— Presupun că este ceea ce va deduce şi poliţia dacă va afla. El jură că n-a fost el. Iar eu îl cred.

— Păi, aşa cum stau lucrurile, eu nu ştiu ce să mai cred! am zis ridicând din umeri. Poate că s-a gândit că dacă o omoară în felul ăsta atât de complicat, cu nişte dulciuri sau un coniac otrăvit trimise de un necunoscut, nu vor fi prinşi...

— N-are prea multă logică, clătină el din cap. De ce să ne implice şi pe noi în această poveste a portretului? Şi dacă maroanele glasate ajungeau să fie mâncate de fiica lui? Sau dacă servitoarea sau altcineva ar fi tras o duşcă de coniac?

— În orice caz, nu ştim încă ce a ucis-o. Tu ai mâncat una dintr-alea şi n-ai păţit nimic... Aşa că trebuie să fie vorba despre coniac.

— Presupun. Dar cred că dacă deputatul nostru ar fi vrut să o trimită pe soţia sa pe lumea cealaltă, ar fi ales o metodă mai puţin spectaculoasă decât să pună otravă într-o sticlă de Courvoisier. Cum ar fi, de exemplu, un accident domestic, începu Borja să facă speculaţii.

— Da, măcar ar fi evitat publicitatea, am admis eu.

— De două zile, ziarele nu vorbesc despre altceva şi nu cred că un asasinat tulbure îi favorizează prea mult cariera politică. Pe de altă parte, otrava implică premeditare, adică cine i-a făcut de petrecanie s-a gândit bine înainte de a face pasul. Eduard – oftă el şi îşi miji ochii –, nu ne aflăm în faţa unei crime pasionale.

— Elementar, dragul meu Sherlock, am glumit eu, pentru că până atunci nu-l văzusem interpretând rolul acela. Şi ai vreo idee despre ce anume s-a putut întâmpla?

— Aşa-zisa Sílvia a fost prezentă la cina de Crăciun. Poate că are vreo legătură cu otrava, sugeră el. Poate că nu se mulţumea să fie pe planul al doilea şi s-a gândit că modul cel mai rapid era să-l facă pe cumnatul său să devină văduv.

— Este o posibilitate.

Dar mai era ceva.

Din sertarul noptierei, Borja scoase un plic plin cu bancnote de o sută şi de cinci sute de euro. După cum mi-a spus, erau douăsprezece mii.

— Vrea să investigăm în continuare. Discret, fireşte. Spune că are un om de legătură în poliţie care ne va informa cum se desfăşoară ancheta şi ne va furniza cópii ale rapoartelor. Se pare că este vorba de nepotul unui prieten.

— Cu alte cuvinte, are pretenţia ca noi să spionăm ce descoperă poliţia! am spus eu scandalizat. Cu siguranţă, ca să-şi poată acoperi spatele!

— Presupun. Mă rog – fratele meu deveni grav –, dacă până la urmă se dovedeşte că este vinovat, vom descoperi şi noi.

„Şi tot noi îl vom acoperi?" m-am întrebat eu, fără să îndrăznesc să formulez întrebarea cu voce tare. Şi atunci, care va fi preţul? Cât de doldora trebuie să fie plicul în astfel de cazuri?

— Pep, una este să faci pe curierul bogătaşilor şi altceva, foarte diferit, să tăinuieşti un asasinat. Şi, în plus, îţi amintesc că noi nu suntem detectivi.

— El ştie asta. Ascultă, îţi dau cuvântul meu că, dacă descoperim că a ucis-o pe nevastă-sa, vom merge la poliţie. Dar eu cred că e nevinovat. Cei care pot apela la avocaţi nu obişnuiesc să recurgă la violenţă.

— Doar dacă nu cumva divorţul îi costă prea mult, am subliniat eu. Şi nu mă refer doar la bani.

Douăsprezece mii de euro era o sumă ispititoare, ca să nu mai vorbesc despre cele douăzeci de mii pe care ni-i dăduse deja în mai puţin de trei

săptămâni. Pe de altă parte, ceea ce ne cerea Lluís Font poate că era la limita legalităţii, dar, până în momentul acela, ca să fiu sincer, nu exista nimic care să-mi provoace grave mustrări de conştiinţă. Totuşi, una este să ascundem portretul în ulei al soţiei sale ca să evităm scandalul într-o poveste de încornorare sau să ne întâlnim pe ascuns cu un poliţist care să ne spună cum merge investigaţia, şi altceva, foarte diferit, să închidem ochii dacă se dovedea până la urmă că acel client al nostru era un asasin cu sânge-rece.

Eu ştiam (sau aşa voiam să cred) că nu voi depăşi niciodată această graniţă, oricât de mulţi bani ne-ar oferi acel tip. Pe de altă parte, aveam promisiunea lui Borja. Am acceptat, aşadar, propunerea fratelui meu de a face în continuare investigaţii la cererea deputatului. Dar nu aveam nici cea mai vagă idee de unde să începem.

— Vom merge la Paris să-l vedem pe Pau Ferrer, hotărî Borja. Dacă el şi Lídia erau amanţi, poate că este implicat sau ne poate dezvălui numele vreunui duşman al defunctei. Poate că ea însăşi bănuia pe cineva care voia să o scoată din circulaţie, poate chiar şi pe soţul ei.

— Da, are sens, am încuviinţat.

În aceste împrejurări, am hotărât că îl vom întreba deschis pe pictor dacă o cunoaşte pe Lídia Font şi ce fel de relaţii întreţineau. Eram convinşi că o conversaţie cu autorul tabloului care provocase atâta agitaţie ne va lămuri în multe privinţe.

Îi promisesem lui Montse că o să pregătesc masa, aşa că am stabilit cu Borja să ne vedem după-amiază. Va trebui să trecem pe la o agenţie de voiaj ca să cumpărăm biletele de avion şi să facem rezervări la un hotel. Nu-mi place prea mult să călătoresc cu avionul, dar ştiam că Borja nu va accepta sub nicio formă să meargă cu trenul.

Când i-am spus lui Montse că eu şi Borja trebuie să mergem la Paris pentru vreo două zile, s-a înfuriat din nou. Iar s-a adus în discuţie asasinatul, tabloul şi poliţia, şi totul a început să ia înfăţişarea unei grave crize matrimoniale.

— Ştii? am spus ca să încerc să schimb vorba. Cred că lui Borja îi place cu adevărat de sora ta.

Parcă aş fi rostit nişte vorbe magice. Imediat a încetat cu mutrele şi cu reproşurile şi, brusc, conversaţia s-a concentrat asupra relaţiei dintre fratele meu geamăn şi preaiubita mea cumnată. Pe femei romantismul le dă gata întotdeauna, cel puţin pe unele dintre ele, iar Montse a muşcat numaidecât momeala. Bineînţeles că prin acel comentariu oportun îi cream false speranţe Lolei şi o problemă lui Borja, dar m-am gândit că ar fi mai bine să le abat atenţia vreme de vreo două zile de la tablou şi de la asasinarea Lídiei Font la aşa-zisa *affaire* cu Borja.

— Nu mai spune, mi se părea mie că Borja cam umblă după Lola... spuse Montse emoţionată. Crezi că o să-i aducă vreun cadou de la Paris? Dar tu? O să-mi aduci ceva? întrebă ea cu un glas mieros.

— Tu ce crezi?

Adevărul e că nu mă gândisem, dar era clar că la Paris va trebui să găsesc timp ca să cumpăr câteva cadouri, ceea ce nu e chiar atât de simplu precum pare. Înainte, când călătoreai în străinătate, era uşor să găseşti o mică atenţie cu care să ieşi basma curată. Acum, în schimb, poţi să cumperi ceva cu tot entuziasmul din lume, să îl cari cu geamantanul de colo până colo şi să descoperi după aceea că afurisitul ăla de cadou se găseşte de vânzare la un preţ mai bun într-unul dintre marile centre comerciale de lângă casa ta. Din fericire, mergeam cu Borja, care adoră să colinde magazinele.

Biletele, cumpărate de azi pe mâine, ne-au costat ochii din cap. Dar graţie generozităţii deputatului, banii nu mai erau o problemă. Am rezervat două camere la un mic hotel din zona Operei, profitând de o ofertă. Parisul este imens şi e mai bine să cauţi un loc în centru, ca să eviţi să cheltui o avere cu taxiurile. Cum avionul pleca la prima oră, eu şi Borja ne-am dus fiecare la casa lui. Trebuia să ne facem bagajele, iar eu voiam să mă culc devreme. Din ziua de Crăciun rămăsesem în urmă cu somnul. În seara aceea, fratele meu stabilise să ia cina cu Merche, pe care nu o mai văzuse de câteva zile şi l-am sfătuit să-şi închidă telefonul mobil.

— Poate te sună Lola... am spus eu fără să dau importanţă faptului.

Nu am îndrăznit să-i menţionez comentariul pe care îl făcusem de faţă cu Montse. Era o prostie, dar ştiam că Borja, după ce se va supăra puţin, va sfârşi prin a-şi lua sarcina în serios. Şi eu aveam nevoie de o grădină zoologică unde să ascund scheletul mare cât un elefant care creştea câteodată.

14.

— *Mésépamafótsivúnesavépabian'xpliqué, mesie*![46] spuse taximetristul cu o viteză ameţitoare ca răspuns la cel de-al treilea comentariu al lui Borja privind traseul pe care îl urmam.

Am luat taxiul din *Gare du Nord* şi am făcut un circuit improvizat prin locurile istorice din Paris. Un traseu pentru care ar fi trebuit să plătim cel

[46] Mais c'est pas ma faute si vous ne savez pas bien expliquer, monsieur! în limba franceză, în original – Dar nu e vina mea dacă nu ştiţi să explicaţi bine, domnule!

mult cincisprezece euro ne-a costat până la urmă cincizeci. Văzând că aveam bagaje şi că adresa era a unui hotel, taximetristul a dedus în mod corect că suntem străini. Deşi fratele meu vorbea perfect limba franceză, ne-a făcut turul de rigoare prin tot oraşul şi s-a mai şi supărat foarte tare când Borja, care cunoaşte foarte bine Parisul, i-a atras atenţia, cum nu se poate mai politicos, că trecusem de trei ori prin faţa aceleiaşi *église*[47]. Sigur că şmecheria taximetriştilor este ceva la care trebuie să te aştepţi când călătoreşti la Paris, conform explicaţiilor fratelui meu. Nu trebuie să faci din ţânţar armăsar şi nici să-ţi sfâşii hainele de pe tine din acest motiv.

I-am spus întotdeauna lui Montse că nu am fost niciodată la Paris. Este una dintre acele minciuni prosteşti pe care le spui o dată şi pe care, după aceea, trebuie să le ţii minte şi să le susţii toată viaţa ca să nu te faci de râs sau să fii catalogat drept mincinos. Chestia e că, într-o seară, după ce începuserăm să ieşim împreună, după ce am făcut dragoste în apartamentul pe care îl aveam pe atunci închiriat în cartierul Sants, Montse m-a întrebat dacă eu cunosc Parisul. Ea tocmai îmi mărturisise că nu a fost niciodată acolo şi că îşi făcea mereu iluzii gândindu-se că într-o bună zi vom descoperi împreună acel oraş mitic. Văzând atâta duioşie, nu am avut curajul să-i spun adevărul.

— Nu, nu, nici eu n-am fost niciodată la Paris, am spus eu cu voce joasă, mângâindu-i părul. Aşteptam să te cunosc pe tine.

Acea minciunică spusă în glumă era mai curând o galanterie, dar consecinţa m-a urmărit până în ziua de azi. Adevărul e că aveam douăzeci de ani când am fost la Paris pentru prima dată, cu un fel de iubită pe care o chema Olga şi cu care am avut o relaţie de şase luni. Privind acum lucrurile de la distanţă, fata aceea era ca o capră şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că idila nu a mers mai departe, dar trebuie să mărturisesc că pe vremea aceea eram îndrăgostit de ea ca un nebun.

Când relaţia noastră se afla în punctul său culminant, ne-am dus împreună la Paris cu ocazia zilei Tuturor Sfinţilor[48], cu unul dintre acele trenuri înspăimântătoare care plecau din Estación de Francia[49] şi care făceau o grămadă de ore până la destinaţie. Au fost nişte zile de neuitat, de ce să mint. Era toamnă şi, la Paris, copacii îşi mişcau frunzele aurii, care cădeau şi se aşezau pe trotuare, alcătuind un covor improvizat care scârţâia uşor sub paşii noştri. Un cer de carte poştală ilustrată, în culori nemaivăzute, încadra unele dintre cele mai emblematice edificii ale bătrânei Europe, în vreme ce eu şi Olga, buimăciţi de emoţii, traversam podurile de peste fluviul

[47] În limba franceză în original, biserică.
[48] Sărbătorită la catolici pe data de 1 noiembrie.
[49] În limba spaniolă în original, Gara Franţei. (n. red.).

care văzuse cu siguranţă de-a lungul istoriei cele mai multe sinucideri de îndrăgostiţi. Din călătoria aceea de mai mult de patru zile îmi amintesc şi de un mic hotel, ieftin şi neîncălzit, şi o revărsare pasională de hormoni tineri care făcea ca geamurile de la ferestre să se aburească, împiedicând clarul de lună să se filtreze prin ele.

Cert e că mă simţeam vinovat de acea şedere la Paris cu o fată care nu era Montse. Intensitatea amintirii îmi provoca o oarecare proastă dispoziţie, de parcă i-aş fi fost infidel soţiei mele, chit că aventura aceea avusese loc cu câţiva ani înainte ca eu şi Montse să ne fi cunoscut. Adevărul e că Parisul, la douăzeci de anişori, m-a fermecat tot atât de mult ca şi Olga. Era a doua ieşire a mea în străinătate (înainte fusesem în Italia cu nişte prieteni, dar nu era acelaşi lucru) şi scurta mea şedere în capitala templu al libertăţii, al hedonismului şi al gândirii profunde mi-a creat, după ce m-am întors la Barcelona, sentimentul că trăiesc într-o capitală de provincie mică şi plictisitoare. Nu trecuseră mulţi ani de la moartea lui Franco[50] şi de la primele alegeri democratice[51], iar Parisul reprezenta în ochii mei şi ai celor din generaţia mea magia pe care dictatura ne-o răpise.

În mod ciudat, avionul nostru a plecat şi a ajuns exact la timp şi, pe la mijlocul dimineţii, eu şi Borja eram deja la hotel. Ne-am desfăcut bagajele, ne-am schimbat de haine şi ne-am dus să vizităm galeria unde, cu mai mult de o lună în urmă, Pau Ferrer expusese tabloul achiziţionat ulterior de clientul nostru. Borja m-a obligat să-mi pun costumul de la Armani şi cravata pe care mi-o dăruise Mariona Castany şi mi-a împrumutat unul dintre paltoanele lui – mai exact, unul de culoare neagră – ca să-mi completez ţinuta. Trebuia să trec drept un colecţionar spaniol care nu vorbeşte franceza. Asupra acestui punct, fratele meu îmi dăduse instrucţiuni foarte precise despre cum trebuia să acţionez.

— În vreme ce eu o să stau de vorbă cu responsabilul galeriei şi încerc să-i smulg adresa lui Pau Ferrer – îmi spuse Borja – tu o să priveşti totul cu aerul că ai fi interesat să cumperi. După ce găseşti tabloul cel mai scump dintre cele expuse, te apropii de mine şi îmi spui că vrei să te întorci a doua zi cu soţia ta. Să nu zâmbeşti, să arăţi de parcă ai suferi de ulcer la stomac şi, din când în când, să te uiţi la ceas. Restul, zâmbi el, lasă-l în seama mea.

Galeria se afla aproape de grădina Luxemburg, aşa că am luat un taxi. De data asta, fără bagaje şi cu franceza impecabilă a lui Borja, taximetristul ne-a dus fără să dea ocoluri. Era un local modern într-un edificiu vechi, plin de tablouri realizate într-un stil mai degrabă abstract, la nişte preţuri care îţi

[50] 1975.
[51] La data de 15 iunie 1977.

luau piuitul. Mai întâi ne-a primit o fată foarte politicoasă, de origine antiliană, şi apoi cel care trebuia să fie proprietarul sau responsabilul galeriei, un francez de vârstă mijlocie, deşirat, efeminat şi extraordinar de parfumat, dar foarte amabil. Eu am făcut tot ce îmi indicase Borja. Pe când îmi jucam rolul de cumpărător nehotărât, am încercat fără succes să descifrez ceea ce bărbatul din prăvălie îi explica în franceză fratelui meu.

— Ei bine? l-am întrebat plin de speranţe pe Borja când am ieşit. Ce ţi-a spus? Ai adresa?

— Bătrâne, avem ghinion, clătină el din cap în semn de negaţie. Acum o săptămână, Pau Ferrer a făcut apoplexie şi este în comă într-un spital.

— Fir-ar să fie de treabă! Ce coincidenţă, nu-i aşa? Să vedem dacă nu cumva o fi fost şi el otrăvit...

— Nu cred. Se pare că nu se îngrijea prea mult, mi-a spus el. Nu mi-a dat numele spitalului, nici adresa de acasă, dar am obţinut numărul de telefon al agentului său. Este o femeie.

— Mă rog, tot e ceva. Poate că ea ne va ajuta.

— Nu-ţi face prea multe iluzii. După toate aparenţele, nu este în Paris, e în străinătate şi nu se va întoarce până la sfârşitul anului.

O călătorie zadarnică, m-am gândit eu, pentru că nu puteam rămâne atâtea zile la Paris. Va trebui să ne întoarcem cu mâinile goale şi poate să revenim altădată.

— Ne-a mai rămas încă o carte de jucat, spuse fratele meu pe un ton mai degrabă misterios. Să mergem să mâncăm ceva.

Borja părea îngândurat şi am observat că nu avea prea mult chef de vorbă. Îl cunosc bine şi ştiam că pune ceva la cale. Am intrat într-o cafenea şi am cerut două *croque-monsieur*[52] şi două beri. Pe când înfulecam acea masă frugală, Borja m-a lămurit cu privire la asul pe care îl avea în mânecă.

— Cunosc pe cineva la Paris, spuse el în cele din urmă. Aş fi preferat să nu fiu nevoit să recurg la persoana aceea, dar dacă tot am venit până aici... Fireşte că s-ar putea să fie şi ea plecată în vacanţă. Sunt zile proaste...

— Nu pierdem nimic dacă încercăm, l-am îmbărbătat eu.

— Mai întâi am nevoie de un coniac.

Fără prea multe amănunte, mi-a spus că persoana la care se gândea să recurgă era o femeie care, după cum am putut să deduc, îi zdrobise inima cu mulţi ani în urmă. Povestea era tipică şi banală, dintre cele care pot servi ca scenariu pentru un film profund şi plictisitor sau pentru o melodramă lacrimogenă de la Hollywood. De la reîntâlnirea noastră, Borja aproape că

[52] În limba franceză în original, denumire a unui sendviş gratinat, cu şuncă şi brânză, servit în bistrourile din Franţa.

nu îmi povestise nimic din viaţa lui, în afară de câteva istorioare disparate şi întotdeauna amuzante pe care nu-mi venea niciodată să le cred. Miroseam eu că nu fusese totul un drum presărat cu trandafiri, deoarece, aşa cum zice Montse, când cineva nu vrea să vorbească despre trecutul său, ori are ceva de ascuns, ori există vreo rană dureroasă care nu s-a cicatrizat încă.

Ea era studentă la Arte fără un franc în buzunar şi voia să ajungă pictoriţă. Borja muncea ca ospătar într-o cafenea şi trăiau amândoi din salariul şi din bacşişurile pe care le câştiga el. Locuiau într-una dintre acele cămăruţe minuscule care erau faima Parisului, fără încălzire şi cabine de toaletă, şi vreme de doi ani, Borja i-a fost un fel de mecena, ca să-l numesc într-un fel, pe când ea picta şi se pregătea să ajungă o mare artistă. Se pare că pe vremea aceea şi fratele meu voia să devină scriitor (se vede că suntem gemeni!) şi pretindea că scrie un roman. Dar între munca lui ca băiat de cafenea şi devotamentul pe care i-l închina ei, nu a ajuns niciodată să scrie ceva de Doamne-ajută.

Cert este că fata, care după părerea lui Borja era splendidă, a cunoscut un proprietar de galerie de artă cu treizeci de ani mai bătrân decât ea şi de treizeci de milioane de ori mai bogat decât el. S-a măritat cu galeristul şi a uitat de Borja, care vreme de încă cel puţin doi ani nu a făcut altceva decât să-şi târâie după el depresia şi beţiile prin barurile din Paris, fără să scrie un rând. În cele din urmă, fratele meu a plecat de la Paris cu coada între picioare, iar fata, care se numea Camille, s-a lăsat de pictură ca să se dedice trup şi suflet afacerii prospere a impozantului său soţ. După cum mi-a spus Borja, cei doi însurăţei erau proprietarii uneia dintre cele mai renumite galerii de artă contemporană din Paris.

— Sunt vreo cincisprezece ani de când n-am mai văzut-o, spuse el după ce comandă al doilea coniac. Dar chiar şi aşa, încă mi se mai pune un nod în stomac.

— Încă simţi ceva pentru ea... am insinuat eu timid.

— Ceea ce simt[53] este că am fost un imbecil timp de cinci ani, spuse el supărat. Dar după cum stă treaba, tot ce-mi trece prin minte este să merg să o văd.

L-am întrebat dacă vrea să meargă singur, dar a spus că nu, că preferă să mergem amândoi. Locul nu era prea departe şi am ajuns acolo într-o plimbare, deşi burniţa şi era destul de frig. Protejaţi de umbrelele noastre, am ajuns la acel templu parizian al artei, când au început să cadă fulgi minusculi de zăpadă.

[53] Joc de cuvinte: sentir (în spaniolă, în original) – a simţi, a regreta (n. red.).

— Dumnezeule, Pep, nu te-aş fi rrrecunoscut, spuse uimită Camille cu o expresie de surpriză. Vrrreau să spun că...

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse Borja pe când îi dădea trei sărutur, cu un zâmbet larg care ştiam că nu e sincer.

Eu nu o cunoscusem pe Camille când a fost iubita fratelui meu, dar, ştiindu-i gusturile, era evident că anii nu o favorizaseră pe franţuzoaica aceea. Era o femeie mică de statură şi extraordinar de slabă, numai piele şi oase, ca să fiu mai exact. Avea părul scurt, vopsit în culori diferite şi o faţă brăzdată de mii de riduri minuscule. Era foarte machiată, de parcă ar fi fost la o petrecere, şi purta o rochie cu imprimeu, destul de ridicolă. Avea nişte cercei mari şi inele pe toate degetele. Brusc, mi-am dat seama că înfăţişarea ei extravagantă mi-o amintea pe Lola şi am început să înţeleg unele lucruri.

— Bănuiesc că eşti uimită să mă vezi după atâta timp... începu Borja să-i spună, puţin neliniştit.

— Să zicem că nu mă aşteptam, recunoscu ea moartă de curiozitate şi cu un zâmbet larg.

— Eşti nemaipomenită. Cu-adevărat, minţi Borja.

— Sunt mai bătrrrână. La naiba, Pep, dar tu ce faci la Parrris? întrebă ea privindu-l de sus în jos. Eşti de multă vrrreme aici?

— Tocmai am ajuns, cum s-ar zice. Auzi, prietenul meu are nevoie de o favoare şi cum e Crăciunul şi atâta lume este plecată, n-am avut la cine să apelez... Camille îmi aruncă un zâmbet, iar Borja făcu prezentările: Camille, ţi-l prezint pe Eduard... Eduard Masdéu.

Cum pentru femeia aceea el cu siguranţă că era Pep Martínez, hotărî să-mi schimbe mie numele. Şi adăugă:

— Este colecţionar.

— *Enchantée*[54], spuse ea întinzându-mi mâna.

— Îmi pare bine să vă cunosc, am răspuns eu.

— Chestia este – Borja intră direct în subiect – că prietenul meu dorea să ia legătura cu un pictor care este foarte renumit aici, la Paris. E vorba despre Pau Ferrer, dar am aflat că este în comă într-un spital.

— Oh, da, sărrrăcuţul de el! Se parrre că de data asta nu e nicio sperrranţă, clătină ea din cap. Este al doilea atac pe carrre-l suferrră... După toate aparrrenţele, spuse ea pe un ton confidenţial, arrre nasul distrrrus, pe dinăuntrrru...

— Problema este că agentul lui e plecat din Paris şi nu se va întoarce până după sărbători, îi explică Borja.

— Şi?

---

[54] În limba franceză în original, încântată.

— El este autorul unui tablou pe care prietenul meu l-a cumpărat de curând, portretul unei femei. Dorea să afle mai multe lucruri despre modelul portretizat şi speram să putem sta de vorbă cu el. Dar, dat fiind că este atât de bolnav, iar agentul său lipseşte... Mi-a trecut prin minte, nu ştiu, că poate tu cunoşti modelul sau ştii de cineva care poate îl cunoaşte. Borja îi arătă fotografia tabloului care apărea în catalog. Asta este.

— Acesta e tabloul pe carrre l-aţi cumpărrrat? mă întrebă ea. Îl cunosc. Aţi făcut o investiţie bună.

Dar, deodată, izbucni în râs şi spuse:

— Darrr, nu ştiţi? Nu ştiţi cum pictează Pau aceste porrrtrrrete?

Eu şi Borja ne-am privit cu o expresie descumpănită.

— Pau fotogrrrafiază perrrsoanele fărrră ca ele să-şi dea seama şi apoi utilizează fotogrrrafiile ca bază pentru porrrtrrretele sale. Zice că marrrea lui pasiune este să picteze perrrsoane, darrr că cei carrre comandă unui pictorrr să le picteze un porrrtrrret în ulei sunt nişte vanitoşi carrre nu merrrită strrrădania arrrtistului. De altfel, Pau considerrră că modelele de atelierrr sunt prrrea arrrtificiale. Se parrre că – adăugă ea amuzată –, odată, *le roi*[55] însuşi i-a comandat un porrrtrrret, iarrr el a rrrefuzat.

— Se vede că nu-i este frică de nimic, am spus eu.

— Darrr aici, la Parrris, toată lumea ştie asta. Manierrra în carrre lucrrrează Pau Ferrrrerr.

— Păi, se pare că nu şi la Barcelona, sublinie Borja.

— Cu sigurrranţă că această femeie este complet necunoscută pentru Pau. Probabil că i-a făcut o poză pe când dorrrmea. Îmi parrre rrrău, spuse Camille. Nu vă pot ajuta.

Povestea avea haz. Din atâtea femei câte există pe lume, Pau Ferrer a trebuit să picteze portretul unei femei pe care nu o cunoştea, al cărei soţ era colecţionar de artă şi om politic la Barcelona şi care se temea pentru reputaţia sa.

— Spui că face fotografii... rosti Borja, căruia îi venise o idee. Crezi că ar fi posibil să luăm legătura cu soţia lui sau cu vreunul dintre prietenii sau prietenele sale, să vedem dacă putem să punem mâna pe vreuna? De fapt, treaba este mai importantă decât pare.

Presupun că Borja voia să obţină vreo dovadă materială ca să i-o ducă lui Lluís Font. Camille părea intrigată.

— Nu ştiu cu ce te ocupi... darrr, mă rrrog, adevărrrul e că una dintrrre prrrietenele lui Pau Ferrrrerr este prrrietenă cu mine. Crrred că acum un an au rrrupt legăturrra, darrr au rrrămas prrrieteni. Nu ştiu dacă ea vă va putea

[55] În limba franceză în original, regele.

ajuta – şi pe o hârtie foarte elegantă, de culoare gri-perlă, notă un nume şi un număr de telefon. O cheamă Cécile Blanchart. Spuneţi-i că o sunaţi din parrrtea mea.

— Nu ştii cât îţi sunt de recunoscător, spuse Borja.

Camille îi adresă un zâmbet larg. Cu o mână începu să se joace cu unul din coliere, iar cu cealaltă îşi mângâia insistent părul de pe ceafă.

— Prrresupun că, după toţi aceşti ani, nu o să pleci aşa cum ai venit, nu-i aşa, Pep? Trrrebuie să ne întâlnim la cină. Trrrebuie să-mi povesteşti multe lucrrrurrri... De-ai şti cum te-ai schimbat! Eşti un adevărrrat gentleman!

— Îmi merg bine afacerile. Nu mă pot plânge, spuse fratele meu cu un aer satisfacut. Ce mai face Fabien?

După zâmbetul fratelui meu, prefăcut într-o grimasă, am dedus că numitul Fabien trebuia să fie soţul lui Camille.

— Oh! Acum, aprrroape că nu vine niciodată pe la galerrrie. Arrre o sănătate cam delicată – şi adăugă pe un ton pe jumătate seducător, pe jumătate mieros: M-ai ierrrtat, nu-i aşa?

— Femeie, nu era nimic de iertat. Eram tineri... răspunse Borja cu condescendenţă.

— Ne vedem astă-seară la cină? Ca doi vechi prrrieteni.

— Vai, ce păcat! Azi am o altă întâlnire.

— Dar mâine? insistă Camille.

— De acord, acceptă Borja. Vom lua cina mâine. La opt, în acelaşi loc. Îţi aminteşti?

— Of! Darrr n-am mai fost pe acolo de o mie de ani... Poate că nici nu mai există...

— Nu s-a schimbat nimic, afirmă Borja. O să rezerv o masă. La opt fix.

Umblând prin lume cu fratele meu, am învăţat să nu-l contrazic niciodată în public, pentru că sfârşesc întotdeauna prin a călca în străchini. Dar, de îndată ce am ieşit din galerie, i-am amintit că zborul nostru de întoarcere la Barcelona pleacă la aceeaşi oră cu întâlnirea lui pentru cină.

— Tocmai de aceea, răspunse el cu un zâmbet prefăcut care punea punct conversaţiei.

Am luat un taxi ca să ne întoarcem la hotel. Se întunecase şi, cu toate că nu ploua, bătea un vânt rece. În plus, era urgent să vorbim cu prietena lui Camille ca să încercăm să ne punem de acord pentru o întâlnire cu ea cât mai curând cu putinţă. De fapt, nu era chiar atât de grav dacă până la urmă nu obţineam nicio fotografie, pentru că explicaţia dată de Camille părea destul de convingătoare şi cu siguranţă că vom putea să ne documentăm în altă parte. Bineînţeles că acel catalog de artă pe care ni-l procurase Lluís Font nu furniza informaţia aceea, dar este cunoscut faptul că în acest gen de

texte găseşti orice, în afară de informaţii utile. Majoritatea par scrise într-un moment culminant de *delirium tremens,* dar presupun că şi criticii de artă au dreptul să-şi câştige existenţa.

În vreme ce Borja o suna pe prietena lui Pau Ferrer şi stabilea cu ea o întâlnire pentru a doua zi, eu am profitat să vorbesc cu Montse, care părea destul de ocupată. În seara aceea, Borja hotărî că meritam un festin adevărat şi m-a dus la unul dintre acele restaurante la care turiştii nu merg niciodată. Am mâncat şi am băut ca nişte sparţi. Nici vorbă de porcăriile alea experimentale, ci bucătărie franţuzească tradiţională şi, pentru o bună bucată de timp, am reuşit să ne relaxăm. S-au golit două sticle de vin de Bordeaux şi nişte feluri de mâncare cu nişte nume atât de complicate, încât singurul lucru pe care pot să mi-l amintesc este că la aperitive era *foie*[56] pregătit în patru feluri diferite şi că după aceea Borja a comandat peşte, iar eu un anumit fel de carne cu un sos de culoare vineţie, cu adevărat delicios.

— Bine, păi noi am terminat! am spus eu pe când mă hotărâm dacă să înmoi sau nu pâine în sosul acela. Oricum ai privi lucrurile, Pau Ferrer n-are nimic de-a face cu misteriosul asasinat al Lídiei Font. Nici măcar nu o cunoştea.

— Păi, se pare că nu.

— Cu alte cuvinte, în ceea ce ne priveşte, aici se încheie munca noastră, am insistat eu.

— Nu eşti curios să ştii ce s-a întâmplat în realitate? Borja începu să mă îngrijoreze.

— Te referi la a afla cine a trimis-o pe lumea cealaltă?

— Mă rog, n-o să negi că toate astea seamănă prea mult cu romanele acelea pe care le citeam când eram mici. Şi, în plus, i-am promis deputatului că vom sta de vorbă cu poliţistul acela.

— Pe scurt, cazul nu se încheie aici! am acceptat eu resemnat.

După desert – nişte nemaipomenite tarte de casă, a mea cu ciocolată amăruie, a lui Borja, una denumită *tatin*[57] de mere –, am aprins o ţigară şi am comandat câte un coniac. Cu siguranţă, eram ultima generaţie care se mai putea delecta cu o cină ca aceea, pentru că în curând în restaurante nu se va mai putea fuma şi mai mult ca sigur, până la urmă se va interzice şi alcoolul. Asta, dacă nu cumva hotărau să interzică şi zahărul şi grăsimile, şi dacă feministele nu ne condamnau pe toţi să devenim abstinenţi, catolici şi vegetarieni.

---

[56] În limba franceză în original, ficat.

[57] În limba franceză în original, după numele surorilor Stéphanie şi Caroline Tatin care au creat-o, din greşeală, în anul 1898.

— Şi mâine îi tragi clapa lui Camille... i-am aruncat eu în faţă în cele din urmă.

— Omule, mi-a oferit ocazia pe tavă. Măcar atât să îi datorez.

— Poate că nici n-o să vină.

— Poate. Dar dacă vine, ceea ce cred că va face, va trebui să ia cina singură.

Şi cu acel ton confidenţial pe care îl foloseşte doar când este şi alcool la mijloc, adăugă:

— Mi-am petrecut multe ore aşteptând-o în localul acela. Era restaurantul nostru preferat. Când aveam bani, desigur, ceea ce nu se întâmpla foarte des.

— Şi de aceea ţi-ai schimbat numele în Borja? am îndrăznit eu să-l întreb. Era pentru prima dată când aduceam vorba în mod deschis despre schimbarea lui de identitate.

— S-a făcut târziu. Ar trebui să ne întoarcem la hotel – şi cu un zâmbet de-abia schiţat, consideră discuţia încheiată.

Am mers în plimbare până la hotelul nostru, în ciuda frigului şi a norilor ameninţători de deasupra noastră. Eram obosit, dar din pricina alcoolului şi a cafelei, mi-a trebuit ceva timp până să adorm. În noaptea aceea am visat-o pe Olga, dar şi pe Camille, şi a doua zi m-am trezit mort de somn şi cu gura năclăită. Borja, în schimb, coborâse la micul dejun înaintea mea. Era fresh.

După cum stabilisem, la ora unsprezece fix ne-am prezentat acasă la Cécile Blanchart. Să tot fi avut aproximativ aceeaşi vârstă ca Pau Ferrer şi părea foarte afectată de boala acestuia. Era o femeie interesantă care locuia într-o casă întunecată plină de cărţi, de tablouri şi de pisici. Cu păr lung şi ondulat, vopsit în culoarea dovleacului, purta un fel de tunică albastră şi o mulţime de coliere. Avea ochi albaştri, foarte vioi, fuma pipă, iar vocea era gravă şi caldă. Ne-a invitat la un ceai şi s-a arătat foarte amabilă.

Cécile Blanchart ne-a confirmat tot ce ne povestise Camille despre metodele de lucru ale lui Pau Ferrer. Am încercat să o facem să înţeleagă că era foarte important să obţinem una dintre fotografiile pe care prietenul său i-o făcuse Lídiei Font. I-am spus adevărul, fără să dăm nume: că modelul murise şi că soţul ei, care descoperise pictura din întâmplare, credea că cei doi erau amanţi. Povestea a amuzat-o şi a făcut-o să râdă.

— Îmi amintesc când Pau a pictat tabloul... spuse ea foarte rar, într-o franceză care se înţelegea destul de bine. Pe vremea aceea, acum vreo doi ani, ne vedeam foarte des...

Se pare că existau mai multe fotografii ale doamnei Font şi Cécile a promis să încerce să găsească vreuna şi să ne-o trimită prin poştă. Deşi nu mai erau amanţi, după cum ne-a spus ea fără nicio urmă de pudoare, încă

mai păstra cheile de la atelierul lui din Paris. Îşi mai amintea, de asemenea, că femeia din fotografie dormea.

— Dar Pau a hotărât să o picteze ca şi cum ar fi fost trează, nu ştiu de ce – spuse ea pe când ne conducea la uşă. Am văzut că se străduia să-şi reţină lacrimile.

I-am mulţumit şi ne-am luat la revedere de la ea, dorindu-i însănătoşire grabnică prietenului ei. Înainte de a ne întoarce la hotel, am profitat să cumpărăm daruri pentru Montse, Merche, Lola şi copii. Cum era vreme bună, am hotărât să dăm o raită şi să ne bucurăm câteva ore de oraş.

Până atunci, reîntâlnirea cu Parisul tinereţii mele fusese o experienţă dureros de dezamăgitoare. Nicio clipă nu reuşisem să retrăiesc vreuna dintre emoţiile cu care m-a impresionat oraşul când l-am vizitat pentru prima dată. Nici vederea Senei, nici catedrala Notre-Dame, nici măcar grădina Luxemburg care cu douăzeci de ani în urmă a fost una dintre scenele acelei poveşti pasionale de dragoste juvenilă cu Olga; niciunul dintre locurile acelea emblematice nu izbutise să trezească în mine aceleaşi senzaţii de atunci. Mă îngrozea gândul că, dacă într-o zi aveam să revin cu Montse, va trebui să simulez o emoţie pe care nu mai eram în stare să o simt, ca să nu mă trădez şi să o pot face fericită pe soţia mea, iar perspectiva aceea mă făcea să mă simt pustiit şi mizerabil. Nu i-am spus nimic lui Borja, dar Parisul nu îmi mai părea a fi Paris. Vedeam doar o enormă metropolă plină de maşini şi de oameni alergând dintr-o parte într-alta, impunătoare, dar despuiată de acea magie irepetabilă care mă impresionase atât de mult în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Eu şi Borja ne plimbam în tăcere, încărcaţi cu pungile de cadouri, când fratele meu îşi dădu seama că i se desfăcuse şiretul la un pantof.

— Fir-ar să fie! Hai să ne aşezăm un moment, propuse el.

Eram aproape de Sena şi ne-am îndreptat spre una dintre băncile care erau pe mal, între vechile tarabe ale buchiniştilor. În timp ce Borja îşi lega şiretul, am lăsat pungile jos şi am profitat să mă odihnesc puţin. Mergeam de aproape două ore şi începeau să mă doară picioarele.

Pe neaşteptate, începu să sufle un vânt afurisit şi cerul se acoperi de nori şi se făcu negru. Din mulţimea de nori grei care se strânseseră deasupra capetelor noastre începură să cadă picături furioase de ploaie care atingeau mărimea unei nuci când se loveau de pământ. Neaşteptata furtună schimbă mirosul oraşului, care se umplu de parfumul frunzelor îngălbenite, al apei de ploaie şi al celei din fluviu. Am închis ochii pentru câteva clipe şi atunci, de parcă Cel de Sus mi-ar fi auzit gândurile, ca prin minune, Parisul deveni locul magic care fusese cândva. Stând acolo jos, în vreme ce Borja se grăbea să-şi lege şiretul de la pantof şi înjura şuvoiul de ploaie care cădea peste noi, am

resimţit din nou acea emoţie tulburătoare de la douăzeci de ani. Pentru câteva clipe, mi s-a părut că între acea primă călătorie şi cea actuală nu ar fi trecut timpul. În sfârşit, Parisul era din nou Paris.

— Pari fermecat! strigă Borja, în încercarea de a se face auzit în mijlocul acelei vijelii. Hai, grăbeşte-te. Ce aversă îngrozitoare!

Eu rămăsesem nemişcat sub ploaie, savurând acea parte din mine care dispăruse cu trecerea anilor şi pe care, dintr-odată, tocmai o recuperasem. Ştiam că e o senzaţie trecătoare care va dispărea până la urmă şi că, oricât de mult aş mai rămâne pe banca aceea de lângă Sena, nu voi izbuti să o reţin mai mult decât durase vigoarea acelei ploi torenţiale. Cu inima strânsă, m-am ridicat şi l-am urmat pe Borja, care fugea mâncând pământul către o staţie de taxiuri. Urcându-mă în maşină, ud leoarcă şi tulburat, dar fericit, mi-am luat adio de la Paris, de la cei douăzeci de ani ai mei şi de la amintirea fetei care făcuse ca acele zile din tinereţe să merite să fi fost trăite.

15.

— Am întârziat... – spuse Borja, în timp ce căutam loc de parcare în zona albastră[58] ca să lăsăm Smartul, ceea ce nu era uşor la ora acea.

Stabilisem cu clientul nostru să ne vedem la biroul lui de pe Avenida Diagonal. Întâlnirea era pentru ora douăsprezece şi Borja avea dreptate. Întârziaserăm. Parcările din împrejurimi aveau afişat cartonaşul roşu cu inscripţia „complet” şi ne învârteam de douăzeci de minute. Ca în orice zi de 30 decembrie, centrul oraşului era un furnicar haotic. Era vineri şi toată lumea părea să fi năvălit pe străzi ca să facă ultimele cumpărături. De altfel, şi vremea invita la shopping, pentru că soarele strălucea în toată splendoarea, făcând aproape inutilă purtarea paltonului. În zona aceea plină de magazine, femei de toate vârstele căutau cu disperare o rochie de gală ca să fie frumoase în noaptea de revelion.

— Şi să zicem mulţumesc că avionul a ajuns la timp! am spus eu înfuriat. Nu ştiu de ce nu puteam să ne întâlnim după-amiază... Montse s-a supărat destul de tare când i-am spus că nu pot trece pe acasă. Nu e obişnuită să rămână singură, ştii bine, am încercat eu să-l fac pe Borja să înţeleagă. Şi, în plus, de trei zile se luptă singură cu copiii...

— Nu-ţi face griji. Lola i-o fi ţinut companie.

---

[58] Locuri de parcare din anumite zone ale oraşului, marcate în culoare albastră, pentru care se plăteşte taxă la nişte aparate speciale numite parcometre.

— Lasă. Bine. Chiar asta-i problema!

Tocmai acela era unul dintre lucrurile care mă îngrijorau. Montse şi Lola petrecând trei zile de dimineaţă până seara, cu singurul subiect: Borja. Cu siguranţă că puseseră ceva la cale şi că la întoarcerea mea vor încerca să mă implice. Eram preocupat şi de efectele comentariului pe care i-l făcusem lui Montse înainte de a pleca la Paris, cum că lui Borja îi plăcea într-adevăr de Lola. Speram doar ca Montse, după mai multe confidenţe şi tot atâtea pahare de vin, să nu-i fi spus nimic din povestea cu tabloul. Cu siguranţă că draga mea cumnată şi-a dat seama că peisajul de la mama lor dispăruse de pe coridorul casei noastre.

— Bătrâne, deputatul era grăbit să stea de vorbă cu noi, ştii bine, spuse Borja ca să se justifice. Vrea să ne vadă în persoană.

— În regulă, dar noi venim de la Paris...

Zborul pe care trebuia să-l fi luat la opt seara, la aceeaşi oră la care Borja stabilise să ia cina cu vechea lui iubită cu gândul să o lase cu ochii în soare în amintirea vremurilor de odinioară, a fost suspendat, nu am aflat niciodată motivul. Am aşteptat ore întregi în avion fără să primim nici cea mai mică explicaţie de ce naiba nu decolăm, până când, în sfârşit, fiind trecut de miezul nopţii, s-a anunţat prin difuzoare că din cauza unor probleme tehnice nu vom putea zbura până a doua zi. A fost o măgărie în toată regula, dar teama de un atentat a făcut ca nimeni să nu protesteze. Am fost debarcaţi din avion şi duşi la un hotel situat în mod strategic lângă aeroport. Din cauza zgomotului avioanelor, a orei târzii şi a grijii că trebuie să ne trezim la şase ca să nu pierdem avionul, aproape că nu am putut închide un ochi toată noaptea. Adevărul e că a doua zi de dimineaţă eram frânt de oboseală.

În seara anterioară, înainte de a pleca la aeroport, îl sunaserăm pe deputat ca să-l informăm despre rezultatele bune ale investigaţiilor noastre. Dar de îndată ce a auzit vocea lui Borja, clientul nostru i-a spus pe un ton mai degrabă sec că „nu la telefon", că ne aşteaptă a doua zi la biroul lui, cât mai repede cu putinţă. După părerea lui Borja, glasul lui Lluís Font suna ca al unui om neliniştit. Fratele meu a încercat să-i spună că totul fusese o neînţelegere şi că putea să nu-şi mai facă griji în privinţa portretului, dar Lluís Font l-a întrerupt cu o bruscheţe care ne-a surprins şi despre care am presupus că se datora bănuielii că are telefonul ascultat. Pe un ton sever şi imperativ, ne-a convocat în biroul său la nouă fix, a doua zi.

După ce avionul ne jucase festa şi zborul nostru fusese anulat, am vorbit din nou cu el, aproape în zori, ca să amânăm întâlnirea, dar el a insistat să mergem la biroul său de îndată ce vom ajunge pe aeroportul Prat. În dimineaţa aceea, avionul nostru decolase la ora nouă şi, de fapt, tocmai ajunseserăm la Barcelona. De-abia am avut timp să trecem pe acasă la Borja

ca să lăsăm valizele şi cadourile. Fără să ne mai schimbăm, am luat Smartul şi ne-am îndreptat spre Avenida Diagonal.

— Pep, am impresia că lucrurile se complică. Azi, subiectul asasinatului a apărut din nou în toate ziarele.

— Dar nu spun mare lucru. Cum judecătorul a decretat secretul instrucţiei preliminare...

— Poate că au descoperit ceva ce ziarele nu au publicat. Deputatului nu-i lipsesc relaţiile la judecătorii, aşa că e foarte probabil să existe noutăţi, am sugerat eu în vreme ce încercam să parcăm maşina.

În cele din urmă, am găsit un loc liber unde să lăsăm Smartul, dar până una, alta, am ajuns cu o jumătate de oră întârziere. Secretara nu era şi însuşi Lluís Font ne-a deschis uşa. Am fost surprinşi să constatăm că bărbatul care ne-a primit în ziua aceea nu mai era acelaşi politician sigur pe sine care ne angajase cu câteva săptămâni înainte să o urmărim pe soţia lui, nici văduvul senin pe care îl văzuserăm răspunzând cu aplomb la întrebările poliţiei în timp ce soţia lui zăcea moartă într-o postură teatrală pe covorul alb din salonul casei sale.

În primul rând, costumul îi era mare, de parcă el însuşi ar fi intrat la apă şi arăta rău. Avea cearcăne şi o faţă obosită şi nu mai părea un om puternic, ci mai degrabă înspăimântat. A ascultat în tăcere, cu o expresie serioasă, explicaţiile noastre, dar în ciuda veştilor bune, nu s-a schimbat la faţă. Pe chipul lui rămase în continuare instalată îngrijorarea cu care ne primise la sosire.

Explicaţiile lui Borja, în loc să-l liniştească, i-au accentuat îngrijorarea. Am văzut că privirea lui avea aceeaşi expresie rătăcită pe care o are şi Montse când ia un valium, cu toate că era ceva în plus ce valiumul – sau ce-o fi luat – nu putea ascunde. De data asta, privirea omului pe care îl aveam în faţa noastră era, aşa cum bănuise Borja vorbind cu el la telefon, a unui om speriat.

Fratele meu a făcut o minuţioasă relatare a activităţilor noastre la Paris (în afară, desigur, de povestea cu vechea lui iubită) şi a deznodământului fericit al cercetărilor noastre. Ca detectivi, ne descurcam binişor.

— Pe scurt, pictorul a fotografiat-o pe Lídia fără ca ea să-şi dea seama, spuse clientul nostru vizibil descumpănit.

— Se pare că s-a întâmplat într-un tren, acum vreo doi ani, zise Borja. Probabil că ea a adormit şi pictorul a profitat ca să o fotografieze. Apoi, a pictat portretul. Cécile Blanchart, prietena pictorului, ne-a promis că va încerca să facă rost de una dintre fotografiile pe care le-a realizat, iar eu o cred pe cuvânt. La Paris, printre cunoscători, toată lumea ştie cum lucrează Pau Ferrer.

— Este o explicaţie prea simplă şi surprinzătoare ca să nu fie adevărată, am adăugat eu. A fost chiar un ghinion că pictorul a suferit o apoplexie acum câteva zile...

— Bănuiesc că dacă nu scapă cu viaţă, valoarea tablourilor sale va creşte, observă Borja, căruia nu-i scăpase acest amănunt.

Deputatul ridică din umeri, dându-ne de înţeles că, în momentul acela, acea fericită întâmplare nu îl preocupa câtuşi de puţin. Părea dezamăgit. Cu un aer obosit, se sprijini de spătarul scaunului şi şopti cu o voce amărâtă:

— Cu alte cuvinte, Pau Ferrer n-a avut nimic de-a face cu moartea Lídiei...

— Presupun că nu, spuse Borja, care era tot atât de descumpănit ca şi mine de atitudinea clientului nostru.

— De fapt, povestea cu fotografia ar explica totul, admise el. Lídia nu călătorea niciodată cu trenul, de aceea îmi amintesc că odată, când a fost la Paris (pentru chestiuni legate de munca ei, zicea ea), a făcut drumul de întoarcere cu TALGO[59]. Era o grevă... a controlorilor de zbor sau a piloţilor, nu-mi mai amintesc. Cert este că eram invitaţi la o cină de gală cu regele şi principele în cartierul Pedralbes, cu preşedintele Generalitat, cu primarul, cu alţi câţiva deputaţi şi cu preşedintele uneia dintre acele ţări noi... Lídia nu voia să piardă recepţia, bineînţeles. Cheltuise o avere cu rochia şi de altfel – scoase un oftat care semăna mai curând a lehamite – ei îi plăceau chestiile astea. Aşa că a hotărât să vină de la Paris cu trenul.

— Păi, dacă până şi dumneavoastră vă amintiţi... spuse Borja.

— Pe Lídia a ţinut-o proasta dispoziţie câteva zile. Şi-a petrecut toată seara plângându-se că avea cearcăne şi că era obosită. Aproape că l-a înnebunit de cap pe rege cu povestea călătoriei sale. Firesc, cum el este atât de sociabil...

— Cum nu se poate mai sociabil! confirmă Borja ca să se dea bine pe lângă deputat.

— Păi, atunci înseamnă că totul se potriveşte, am spus eu într-o încercare de a evita ca discuţia să degenereze într-un panegiric despre virtuţile monarhiei. Ca bun republican ce sunt, m-aş fi enervat.

— Nu tot. Lluís Font clătină din cap şi îşi plecă privirea. Părea obosit şi transpira. Infirmierii de pe ambulanţă au avut dreptate. Cineva a otrăvit-o pe Lídia.

Aprinse altă ţigară şi se ridică încet în picioare. Era încordat şi se simţea stânjenit, dar atitudinea lui nu părea să se datoreze faptului că ar fi fost distrus din cauza pierderii.

---

[59] Acronim al denumirii în spaniolă Tren Articulado Ligero Goicoechea Oriol / Tren Articulat Uşor [proiectat de Alejandro] Goicoechea [şi fabricat de José Luis] Oriol, prototip spaniol al trenului de mare viteză, care atinge până la 350 km pe oră.

— Mie nu-mi venea să cred, dar analizele au confirmat faptul, spuse el rar. Au fost maroanele glasate. Unele erau otrăvite. Dumneavoastră, spuse el adresându-i-se lui Borja, aţi avut mare noroc.

— Nici nu ştiu cum de mi-a trecut prin cap, în acele împrejurări. Presupun că din pricina tensiunii din momentul acela...

Am văzut că Borja se îmbujora uşor, o culoare pe care el nu o poate vedea. Faptul că a mâncat bomboane sau ce or fi fost alea, având în faţa ochilor cadavrul doamnei Font, fusese o gafă enormă. Era de dorit ca lăcomia lui să nu ne aducă necazuri din partea poliţiei sau a judecătorului de instrucţie.

— Mai este ceva, zise deputatul. E mai bine să vă spun, rosti el şi trase îndelung din ţigară. N-am vrut să vă lămuresc la telefon. În momentul de faţă, nu este o modalitate de comunicare sigură. Aşadar – spuse el foarte serios, ţintuindu-ne cu privirea –, dacă vă trece cumva prin minte când plecaţi de aici să vă duceţi să vindeţi presei toată povestea, vă asigur că...

Borja se ridică brusc de pe scaun ca împins de un resort. Părea foarte jignit.

— Atunci, ar fi mai bine să vă lăsăm să vă descurcaţi singur mai departe. Nu ştiu ce fel de persoane aţi crezut că suntem! spuse el, prefăcându-se indignat.

Eu l-am imitat şi m-am ridicat de pe scaun, dar ceva mai puţin mânios. Văzându-ne reacţia, deputatul se corectă numaidecât şi îşi îmblânzi tonul vocii. În mod clar nu era în situaţia de a ameninţa pe nimeni.

— Nu voiam să vă jignesc. Vă cer scuze, domnule Masdéu. Şi dumneavoastră, domnule... Mă rog. Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău că m-am îndoit de dumneavoastră, dar sunt cu nervii la pământ. Jurnaliştii nu încetează să mă urmărească. Chiar ieri au prezentat un reportaj despre moartea Lídiei la una dintre emisiunile transmise la televizor dimineaţa şi pe care le vede atâta lume. Au încercat chiar să-i ia un interviu lui Ianbin, fata în casă...

— Este o ruşine! exclamă Borja aşezându-se din nou. Bineînţeles că nu toată lumea este la fel... Am presupus că fratele meu se referea la noi.

— Nu, nu. Sigur că nu... recunoscu deputatul. Mie încă nu-mi venea să cred că lui Borja nu-i trecuse aşa ceva prin cap.

La televiziune, de ani de zile, erau la modă programele care se ocupau de bârfe şi de defăimări. Cancanurile şi zvonurile care înainte rămâneau la nivelul barului, al pieţei, al biroului sau al scării de bloc au devenit principala noastră sursă de distracţie. S-a isprăvit cu cititul romanelor, cu croşetatul sau cu mersul la întruniri politice pentru a protesta sau a revendica ceva. În ziua de azi, este la modă să petreci ore întregi cumpărând produse de la reduceri în marile centre comerciale, să te uiţi la fotbal la orice

oră şi să mergi la culcare în zorii zilei după ce ai văzut la televizor o mulţime de scandaluri, legate în general de fuste şi de sex. Dar, desigur, în ciuda accesului categoriei paria la faima trecătoare a aşa-ziselor *reality-show,* scandalurile care îi au drept protagonişti pe cei bogaţi şi puternici continuă să trezească multă patimă şi interes, mai cu seamă atunci când la mijloc este o crimă.

— Spuneaţi că mai e ceva... am zis eu ca să rup tăcerea apăsătoare care se instalase după ce deputatul ne-a făcut părtaşi la preocuparea lui pentru integritatea noastră. Adevărul e că eram curios să aflu ce anume îl tulburase atât de mult în ultimele zile.

Înainte ca deputatul să poată răspunde, s-a auzit soneria. Clientul nostru a avut o tresărire, iar eu şi Borja ne-am dat seama că inima părea să-i iasă din piept. S-a făcut alb la faţă, a închis câteva clipe ochii, de parcă ar fi vrut să dispară şi, în cele din urmă, s-a ridicat de pe scaun şoptind că nu aşteaptă pe nimeni. A repetat asta de cel puţin trei ori, de parcă acea litanie improvizată i-ar fi putut alunga temerile.

Erau cei de la poliţia judiciară. Doi bărbaţi şi o femeie în civil, tineri, îngrijiţi şi amabili. Niciunul dintre ei nu părea poliţist şi nici nu avea aspectul grosolan şi atotputernic al poliţailor de pe vremuri. Când s-au legitimat, deputatul a tresărit de spaimă. Aveau ordin din partea judecătorului să facă o percheziţie.

— Aceasta este procedura obişnuită în astfel de cazuri, spuse unul dintre poliţişti, foarte simpatic şi cu un puternic accent de Lleida.

— Vom avea grijă să nu vă deranjăm prea mult. Doar un moment, veţi vedea, spuse femeia cu un zâmbet care încerca să fie liniştitor, în vreme ce arunca o privire rapidă de jur împrejur.

Cel de-al treilea agent, un tânăr cam sfrijit şi cu nişte ochelari cu lentile destul de groase pentru un poliţist, rămăsese într-un colţ, fără să deschidă gura. Cred că nici măcar nu a catadicsit să ne privească. Lluís Font ne prezentă din nou ca fiind consilierii săi şi se resemnă să i se întoarcă biroul cu susul în jos. Nu avea încotro. Constatând că era vorba de o percheziţie, păru uşurat, ca şi cum ar fi putut să fie ceva şi mai rău.

Poliţiştii îşi scoaseră paltoanele, îşi puseră nişte mănuşi albe şi subţiri, precum cele pe care le poartă coaforii şi chirurgii, şi începură să controleze încăperea cu mare delicateţe, lăsând lucrurile la locul lor. Noi trei am rămas tăcuţi, neputând evita să privim din când în când, pe furiş, pachetul care se afla în spatele uşii.

S-au uitat prin toate sertarele şi au controlat fiecare hârtie. Poliţistului cu accent de Lleida îi atrase atenţia pachetul învelit în hârtie de ambalaj. Era în acelaşi loc unde îl lăsase Borja în noaptea în care cumnata deputatului se

prăbuşise în mod spectaculos de la etajul de sus. Cu toate că nu era obligat, poliţistul îi ceru permisiunea înainte de a-l despacheta cu mare grijă.

— Şi ăsta? întrebă el când dădu peste oribila viziune a celor mai îndoielnice aptitudini artistice ale soacră-mii.

Lluís Font înghiţi în sec. Nu pricepea nimic. După ce văzusem ce avea atârnat pe pereţii casei sale, am presupus că nu-i va trece prin minte nicio explicaţie care să justifice posesia unei monstruozităţi precum aceea. Văzut la lumina zilei, tabloul era chiar şi mai prost de cum mi-l aminteam eu. Borja, ca întotdeauna, a fost singurul care şi-a păstrat sângele-rece şi a salvat situaţia.

— Ah, dar este tabloul pe care vi l-a dăruit acea simpatizantă la sfârşitul unui miting! spuse pe un ton firesc, adresându-i-se deputatului. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gândit să-l agăţaţi aici. Poate că ar fi bine să-i schimbaţi rama. Adevărul e că nu se potriveşte prea bine cu mobilierul...

— Da... Nu... Eu...

— Semnătura este a unui sau a unei oarecare „J. Mir", observă poliţistul. Numele îmi este cunoscut. Tu ce părere ai? spuse el, adresându-se colegei sale.

Femeia poliţist veni lângă el ca să privească tabloul de aproape. Poate că mi se păruse mie, dar aş jura că atunci când a trecut pe lângă Borja, s-a apropiat de el mai mult decât ar fi fost cazul şi i-a adresat un zâmbet care depăşea simpla politeţe. Femeia era nu numai cochetă, dar şi destul de tânără.

— Ia te uită ce cadouri vi se fac dumneavoastră! exclamă ea după ce se uită atent la tablou. Joaquim Mir[60] este unul dintre cei mai importanţi pictori ai modernismului catalan. Dacă e autentic, acest tablou valorează o mică avere.

Toţi trei am rămas înlemniţi. O fi fost ea poliţistă, dar fata aceea nu era în toate minţile.

— Dar ce spuneţi?! Este un tablou oribil! am sărit eu cu gura.

Nu le puteam spune că „J. Mir" erau iniţialele soacrei mele, Joana Mir, care, după câte ştiam eu, nici măcar nu era rudă cu celebrul pictor. Cu siguranţă că, într-o bună zi, când îi voi povesti lui Montse toată istoria asta confuză, se va prăpădi de râs, m-am gândit eu în momentul acela. Tabloul pe care îl aveam atârnat pe culoarul casei îi plăcea şi ei la fel de puţin ca şi mie.

---

60 Joaquim Mir i Trinxet (1873-1940), pictor spaniol de origine catalană, considerat cel mai mare exponent al postmodernismului spaniol, renovator al genului peisagistic din prima jumătate a secolului XX.

— Dacă este un Mir, nu poate fi oribil, spuse femeia poliţist pe un ton sentenţios. De altfel, în privinţa gusturilor, totul este relativ, adăugă pe un ton foarte serios.

Nimeni nu a contrazis-o. Toţi şase ne-am concentrat din nou asupra tabloului. Era un fel de peisaj cu munţi, copaci şi case de ţară. Pe un cer albastru de carte poştală ilustrată din anii cincizeci pluteau nişte nori fără urmă de graţie. În prim-plan, se puteau vedea (chipurile!) tufe de flori de diferite forme şi culori, toate din nişte specii imposibil de recunoscut.

În timp ce femeia poliţist apropia tabloul de fereastră şi îl privea cu o faţă de expertă, colegul ei ne-a explicat că fata aceea, care nu părea să aibă mai mult de 25-26 de ani, era licenţiată în istoria artei. Dat fiind că eu ştiam pe dinafară tabloul soacră-mii, am observat-o pe ea.

Nu era frumoasă în mod special, dar avea ceva. Deşi era îmbrăcată discret, hainele de pe ea erau cu o măsură mai mică şi îi scoteau în evidenţă formele generoase care cu siguranţă trebuiau să-i urmărească pe mai toţi colegii ei în timpul nopţilor de gardă. Poliţistul cu accent de Lleida ne-a spus că el este antropolog, în vreme ce colegul lui, care examina în continuare cu minuţiozitate teancurile de dosare de pe masa de scris, este matematician. De când venise, acesta nu scosese niciun sunet.

— Dacă n-aveţi niciun document care să ateste că acest tablou este al dumneavoastră în mod legal, va trebui să-l luăm cu noi, spuse femeia poliţist după ce şovăise puţin. Nimeni nu poate avea un Mir azvârlit într-un colţ, aşa tam-nesam! Şi adăugă: Şi, de altfel, de curând au fost nişte probleme cu unele tablouri de Joaquim Mir.

— E adevărat, confirmă colegul ei.

— Asta mai lipsea! Deputatul ne aruncă o privire pe jumătate disperată, pe jumătate mânioasă. Ascultaţi, spuse el adresându-i-se femeii poliţist, eu habar nu aveam...

Nu am mai putut şi am sărit şi eu cu gura:

— Dar acest tablou a fost pictat de...

Borja mă întrerupse sec:

— Da, Eduard, ştim deja! zise el. Poate că doamna aceea amabilă, care i-a dăruit tabloul domnului Font, nu ştia ce posedă – spuse el ridicând din sprâncene şi holbând ochii.

— Dar...!

— Bătrâne, arta n-a fost niciodată punctul tău forte, şi nici elefanţii, îmi aruncă el pe un ton care voia să spună să închid numaidecât gura. Cred că cel mai bine ar fi ca aceşti domni să ia tabloul şi să investigheze ce au de investigat, nu-i aşa? spuse el cerând asentimentul clientului nostru. Cu siguranţă că în curând se va lămuri totul.

— Ne puteţi da numele doamnei care v-a dăruit tabloul? întrebă femeia poliţist în timp ce scotea din geantă un creion şi un carneţel.

— Păi... de fapt... nu-l ştiu, mărturisi deputatul. E multă lume pe care nu o cunosc şi care vine la mitinguri să mă salute. Uneori, îmi oferă câte un mic dar, o atenţie... improviză el.

— Desigur... Bine, în aceste împrejurări, va trebui să luăm tabloul. Va trebui să facem unele verificări...

— Cum doriţi. Dar vă înşelaţi... Lluís Font nu părea foarte convins.

Poliţiştii au plecat cu tabloul sub braţ, dar nu au luat niciun alt document. Dacă Lluís Font mai avea vreun schelet de elefant la el în birou, poliţiştii aceia nu îl găsiseră. Borja a fost foarte isteţ, dar, firește, el are mult mai multă experienţă decât mine în ascunderea scheletelor de pachiderme.

Când am rămas din nou singuri cu clientul nostru, care, desigur, era pe punctul de a-şi pierde cumpătul, i-am explicat cum am putut, fiind şi eu tulburat, că tabloul în cauză a fost pictat de soacră-mea, care întâmplător se numeşte Joana Mir. Presupun că deputatul credea că am profitat de situaţie şi că utilizaserăm biroul lui ca să ascundem un tablou fals sau furat. Nu ştiu dacă explicaţia mea l-a convins prea mult.

— Adevărul e că nici mie nu mi s-a părut un Mir, admise el în cele din urmă. Dar dacă fata aia crede că este aşa ceva... spuse el cu o expresie îngrijorată.

— Staţi liniştit, spuse Borja. Niciun expert nu va confirma că este vorba de un Mir, pentru că nu este. Şi adăugă, scandalizat: Ca să vedeţi cum stau lucrurile la universitate...! Să nu ştii să deosebeşti un Mir...!

— Da, nu ştiu ce anume învaţă tinerii în ziua de azi la universitate... am spus eu. Lluís Font ne privea fără să clipească şi nu zicea nimic. Iar absolvenţii de universitate sfârşesc prin a face pe poliţiştii...!

Borja profită ca să-l linguşească pe deputat.

— Nu ne merge bine. Ţara asta nu merge bine. Atâta autonomie şi atâtea tâmpenii...!

Dar Lluís Font nu avea chef să fie linguşit, ceea ce voia să facă fratele meu. Era evident că avea alte lucruri în cap şi că nu se gândea să se angreneze cu Borja într-o discuţie despre statul model.

— Şi despre ce anume doreaţi să ne vorbiţi? am spus eu ca să schimb subiectul.

— Nu ştiu dumneavoastră ce părere aveţi, dar eu am nevoie de un whisky. Şi înainte să putem deschide gura, deputatul s-a ridicat de pe scaun şi ne-a invitat, doar din priviri, să facem acelaşi lucru.

16.

Ne-a condus până la un bar mic, elegant şi scump. Ne-am aşezat la o măsuţă, într-un colţ, iar fratele meu şi deputatul au comandat câte un whisky. La ora aceea şi cu oboseala călătoriei pe care o simţeam, am preferat să optez pentru bere şi am cerut un pahar înalt. Dar în localul acela se servea doar bere de import la sticlă şi chelnerul s-a uitat urât la mine.

— Poliţia a găsit ceva la mine acasă – îşi dădu în sfârşit Lluís Font drumul la gură după o lungă sorbitură de băutură scoţiană care tocmai îi fusese servită.

Eu şi Borja eram numai urechi. Deputatul continuă:

— Este – făcu o pauză – un subiect delicat.

Mă întrebam ce anume nu fusese delicat în toată povestea aceea.

— Ceva care are vreo legătură cu asasinarea soţiei dumneavoastră? întrebă Borja. Vreo pistă?

— E posibil.

Din precauţie, am aruncat o privire de jur împrejur şi am constatat că niciunul dintre cei prezenţi nu părea să fie interesat de noi. Persoanele elegante care ne înconjurau erau prea ocupate cu ele însele şi cu respectivele lor conversaţii. Toată lumea vorbea încet, în şoaptă. Erau unii care vorbeau la mobil, dar nu cu voce tare, şi alţii care încercau să o agaţe pe femeia aşezată la măsuţa de lângă ei. În alt colţ, un grup de patru bărbaţi discutau discret despre afaceri, în timp ce la masa de alături patru femei împopoţonate îi criticau, ceva mai puţin discret, pe soţii lor. Chelnerii aveau urechile antrenate să nu audă conversaţiile sau, cel puţin, să se prefacă. Localul mirosea a alcool de bună calitate, a tutun galben şi a diferite ape de colonie scumpe.

Lluís Font se hotărî să ne povestească pe scurt ceea ce nu apăruse în ziare.

— Poliţia, începu el, a descoperit că Lídia păstra în casă nişte dosare despre anumite persoane, cu informaţii, ca să zic aşa, compromiţătoare... Făcu altă pauză şi îşi aprinse o ţigară. Eu nu ştiam nimic, vă jur. Dacă aş fi ştiut, aş fi făcut ceva înainte ca poliţia să le găsească.

— Adică – lui Borja nu-i tresări niciun muşchi de pe faţă la auzul acelei noi dezvăluiri – există persoane care ar fi putut avea destule motive să o lichideze pe soţia dumneavoastră.

— Exact. Asta este ceea ce crede poliţia, spuse el cu capul plecat.

— Şi ce a făcut poliţia cu acele dosare? continuă Borja.

— Le-au luat cu ei şi le studiază.

Ne-a explicat că soţia lui păstra rapoartele într-unul dintre sertarele de la masa ei de scris. Politia l-a forţat şi i-a examinat conţinutul. În afară de bani lichizi şi de documentaţia referitoare la activitatea ei, au găsit nişte dosare care s-au dovedit a fi cum nu se poate mai suspecte.

— Deduc, spuse Borja cu acel aer de detectiv pe care se obişnuise să-l adopte, că ceea ce conţineau în principal acele rapoarte erau nişte afaceri murdare.

— Mai mult sau mai puţin... Deputatul oftă. Mai precis, erau trei dosare. Nu existau nume, doar iniţiale şi nici nu conţineau multe amănunte. Am recunoscut iniţialele de pe două dosare, dar nu ştiu ale cui pot fi cele de pe al treilea. Şi asta, cu toate că îmi frământ creierii de zile întregi, mărturisi el.

— Ale cui sunt iniţialele pe care le-aţi recunoscut? am întrebat eu. Poate că ne vor oferi vreo pistă.

— Unele corespund cu Nieves Dalmau, femeia pe care aţi văzut-o probabil la Sándor. Este soţia lui Enrique Dalmau. Apoi adăugă, în caz că nu eram la curent: Secretariatul general al partidului din Catalonia îi va reveni unuia din noi doi. El este celălalt candidat cu care trebuie să-mi măsor forţele. El este mai de dreapta decât mine şi adevărul e că în anumite sectoare ale partidului, mai ales în afara Cataloniei, este mult mai popular. Dar, desigur, nu acolo va trebui el să fie votat...

— Şi celelalte dosare?

— Unul dintre ele purta iniţialele „S.M." Raportul era foarte scurt şi zicea doar că nu se găsise nimic. Nu apărea nicio adresă şi niciun număr de telefon. Nimic care să poată servi pentru identificare, la fel ca şi celelalte. Nu ştiu despre cine poate fi vorba.

— Poate că este bărbatul pe care l-am văzut la barul Zürich, am observat eu prin asociaţie de idei. Într-adevăr, părea că soţia dumneavoastră, odihnească-se în pace, i-ar fi aruncat bietului om o găleată cu apă rece în cap, am spus eu blând, amintindu-mi ce văzusem în ziua aceea.

— Da, dar raportul zicea că nu se găsise nimic. Adică nu prea se potriveşte, replică deputatul.

— Nu, desigur, a trebuit eu să admit. Şi cel de-al treilea dosar? Spuneţi că aţi recunoscut iniţialele.

Lluís Font rămase tăcut şi îşi aplecă privirea. Am observat, de asemenea, cum strângea din dinţi.

— Era despre dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă Borja cu voce joasă.

— Da, se limită el să recunoască, laconic.

Borja mă privi şi se îndreptă satisfăcut în scaun. Nimerise drept la ţintă. Lluís Font îşi termină whisky-ul şi îşi coborî şi mai mult glasul.

— Chestia e că Lídia ştia că eu şi sora ei... dar nu îşi termină fraza.

— Măi să fie! am exclamat eu căutând să nu-mi scape nicio „mama mă-sii” sau vreo „a dracului” într-un local fin ca acela.

— Asta complică totul, se limită Borja să spună. Presupun că acum poliţia v-a inclus pe lista ei de suspecţi.

— Presupuneţi corect. Mă gândesc că ei cred că am cele mai multe motive, zise el oftând.

Am rămas tăcuţi toţi trei şi Borja profită ca să ceară alt rând de băutură, pe când încercam să aşezăm acea informaţie nouă în puzzle-ul în care se transformase cazul acela. Chelnerul a greşit şi, în loc să-mi aducă altă bere, m-a servit cu un whisky. Probabil că se vedea că am nevoie de aşa ceva.

— Înţeleg că trebuie să-l excludem pe „S.M.”, fie bărbat, fie femeie, dat fiind faptul că este curat.

— Ascultaţi-mă, nu eu am omorât-o pe soţia mea! şopti deputatul vizibil zdruncinat. Nici măcar nu ştiam că ea bănuia că eu şi Sílvia... Vă dau cuvântul meu.

Eu nu ştiam ce să cred.

— De fapt, otrăvirea este o metodă foarte feminină, sublinie Borja. Probabil că poliţia ştie asta.

Cum nu citeşte ziarele, fratele meu nu ştie că printre ruşi revenise la modă otrăvirea persoanelor.

— Problema este... că eu o cunosc pe Nieves Dalmau! mărturisi deputatul. Îmi vine greu să cred că această femeie este îndeajuns de inteligentă pentru aşa ceva. Un astfel de lucru trebuie planificat şi, în plus, ar fi trebuit să dispună de cel puţin un complice, deoarece persoana care a adus pachetul acasă era bărbat şi nu aparţinea de nicio firmă de mesagerie. Ianbin, fata în casă, este sigură de asta. Şi cu certitudine că nu era nici Enrique, soţul ei, pentru că i-ar fi fost cam dificil să se deghizeze în motociclist. Enrique are aproape o sută de kilograme!

— Poate că a angajat pe cineva să facă treaba. Un profesionist, am sugerat eu.

Borja clătină din cap în semn de negaţie.

— Ştim – replică fratele meu făcând pe cunoscătorul – că doamna Font n-avea escortă. Un profesionist i-ar fi tras un glonţ în plină stradă sau i-ar fi pus o bombă în maşină. N-ar fi riscat să aducă personal o cutie cu maroane glasate de la una dintre cele mai renumite cofetării din Barcelona cu mai multe castane otrăvite şi cu câteva rânduri scrise de mână pe o ilustrată de Crăciun cât se poate de ridicolă.

— Nu, într-adevăr... a trebuit eu să recunosc. Era evident că Borja începea să facă deducţii destul de bune.

Lluís Font avea dreptate. Povestea era delicată şi cu fiecare zi care trecea se complica şi mai mult. Ceea ce începuse ca o nevinovată bănuială de încornorare devenea o crimă încălcită pentru poliţie şi suculentă pentru presă şi putea distruge cariera politică a clientului nostru. După cum mergeau lucrurile, nu ne mai lipsea decât să-l vedem pe Alfred Hitchcock aşezat la bar sau în spatele tejghelei, preparând un cocteil.

— Sunt foarte îngrijorat, mărturisi deputatul transpirat. Dacă poliţia se încăpăţânează să creadă că eu am avut vreo legătură... Trebuie să mă ajutaţi.

— Ce vreţi să facem? întrebă Borja serviabil.

— Vreau să mergeţi să vorbiţi cu omul meu de legătură. El vă va informa cum merg cercetările şi ce anume o fi putut descoperi poliţia. Mi-a promis-o. Îmi datorează această favoare.

Din buzunarul sacoului scoase o bucată de hârtie pe care notă un nume şi un număr de telefon. Borja o vârî în buzunar.

— Chiar azi îl vom suna, să vedem când ne putem întâlni cu el.

— Încă ceva: luni o vom înmormânta pe Lídia, spuse schimbând tonul vocii. În sfârşit, judecătorul a dat permisiunea pentru oficierea funeraliilor. Aş vrea să veniţi şi să fiţi atenţi, în caz că veţi vedea ceva ciudat. Poate că asasinul va asista la ceremonie.

— Contaţi pe noi, spuse Borja. Unde va avea loc?

— La biserica din cartierul Sarrià, la ora cinci după-amiază. Şi adăugă pe un ton care părea sincer: Vă jur că eu n-am avut nicio legătură cu moartea Lídiei. Recunosc că nu eram un cuplu tocmai fericit, dar aveam o viaţă şi nişte interese în comun...

— Poate că poliţia va crede că un divorţ n-ar fi fost prea benefic pentru cariera dumneavoastră politică... zise fratele meu jucând în mod subtil rolul de avocat al diavolului.

— Dacă Lídia era mâhnită pentru că ştia că eu... Vreau să spun că lucrurile s-ar fi aranjat altfel. Noi – se referea, fără îndoială, la cei din clasa lor socială – nu divorţăm aşa, tam-nesam. Familia este sfântă.

„Sfântă, dar încornorată", m-am gândit în sinea mea. Nu că aş fi vreun moralist, dar măcar evit comedia de a merge duminica la liturghie şi de a mă da în spectacol fluturând steguleţe în catedrală când vine papa.

— În orice caz, nu înţeleg cum de v-a trecut prin minte să ne angajaţi pe noi ca să cercetăm dacă soţia dumneavoastră vă pune coarne, date fiind circumstanţele, am îndrăznit eu să-i atrag atenţia.

— M-am gândit că, dacă într-o bună zi, Lídia avea să afle că între mine şi sora ei... adică... vreau să spun...

— V-aţi gândit că ar fi de folos să aveţi un as în mânecă, nu-i aşa? spuse Borja, încercând să facă în aşa fel încât comentariul să nu pară ironic.

— Omule, spus aşa, pare foarte nemilos... Uneori, când cineva are o anumită poziţie socială, lucrurile sunt mai complicate... spuse el căutând complicitatea fratelui meu.

Vorbind despre poziţii, mie îmi amorţise piciorul şi începea să-mi amorţească fundul. Era trecut de ora trei şi de ceva vreme stomacul meu cerea de mâncare. Nici nu voiam să mă gândesc la scandalul pe care mi-l va face Montse când voi ajunge acasă aproape cu o zi mai târziu decât îi făgăduisem. Din fericire, în momentul acela, deputatul consideră încheiată reuniunea şi ceru nota de plată. La ora aceea, în bar aproape că nu mai era ţipenie de om.

Odată ajunşi în stradă, clientul nostru insistă din nou să vorbim cât mai curând cu omul său de legătură şi să-l informăm cum merge investigaţia. Fie că a ucis-o pe soţia lui, fie că nu, era evident că acest client al nostru nu voia în niciun chip să joace zaruri.

17.

A doua zi, fiindcă era sâmbătă, iar noi eram încă morţi de oboseală, eu şi Borja am hotărât să ne luăm o zi liberă. De altfel, era noaptea de revelion, iar Montse mă tot anunţa de câteva zile că o vom sărbători acasă cu o cină specială. O invitase pe mama ei, care adormea întotdeauna înainte de a mânca boabele de strugure[61], pe sora ei şi încă două cupluri de vârsta noastră, prieteni mai mult cu ea decât cu mine. În ziua aceea, după o mică siestă de refacere, mi-am petrecut restul după-amiezii ajutând-o la treburile casei ca să o fac să mă ierte. Din fericire, cadoul pe care i-l adusesem de la Paris – un şal de mătase foarte frumos, de culoare mov, pe care m-a ajutat Borja să-l aleg – şi promisiunea că în curând ne vom duce amândoi ca să petrecem un sfârşit de săptămână lung şi romantic au ajutat-o să-i treacă mai repede supărarea.

— Mi se pare că ai greşit la numărătoare, i-am spus eu lui Montse când punea masa. E o farfurie în plus.

— O să vezi că nu – şi zâmbetul ei m-a făcut să mă tem de ce era mai rău.

Borja, bineînţeles. Îl invitase Lola. Cu siguranţă, Merche va sărbători noaptea aceea cu soţul ei, aşa cum se cuvenea, aşadar, Borja era liber. Pe de o parte, eram bucuros că pot petrece revelionul cu fratele meu la mine

[61] Tradiţie spaniolă, extinsă şi în alte ţări latino-americane, precum şi în Italia, de a mânca douăsprezece boabe de strugure, câte una la fiecare bătaie a ceasului la ora 12 din ultima noapte a anului.

acasă, dar, pe de alta, mă temeam de consecinţe. Borja nu ştia, dar Lola avea speranţe reînnoite în privinţa sentimentelor pe care le trezea în fratele meu.

Seara, la ora nouă şi jumătate fix, au apărut amândoi, foarte eleganţi. Borja era puţin încordat şi avea un buchet de flori pentru Montse, iar Lola era puţin agitată, dar zâmbea cu gura până la urechi. În noaptea aceea era mai puţin machiată decât de obicei şi arăta chiar frumoasă.

— Măcar scoate-ţi papucii şi pune-ţi pantofii... mi-a şoptit Montse, care se aranjase şi ea pentru ocazie, pe când ne duceam la bucătărie să pregătim băuturile.

Mi-am dat jos pantalonii din catifea reiată şi cămaşa în carouri şi mi-am pus ceva mai elegant – dar, desigur, uitând de cravată – ca să îi fac lui Montse pe plac. Cina a fost foarte bună şi adevărul e că ne-am simţit destul de bine. Datorită şampaniei care şi-a îndeplinit rolul, am reuşit să uit povestea încâlcită în care eram amestecaţi eu şi fratele meu, şi asta, în ciuda faptului că îl aveam tot timpul în faţa mea stând lângă Lola. După ce ne-am înecat cu boabele de struguri urmărind bătăile ceasului de pe canalul TV3, ne-am exprimat cu toţii bunele intenţii pentru noul an: eu, să mă las de fumat; Montse (care, zice ea, nu fumează) să aibă mai multă răbdare şi să privească lucrurile cu mai multă filosofie; Borja, să citească ziarele din când în când şi să se informeze cu privire la ceea ce se întâmplă în lume, iar Lola a promis că în anul acela se va hotărî să arunce la gunoi toate troacele pe care le ţine în casă (nu ştiu dacă Borja şi-a dat seama, dar eu am înţeles că era un mod de a insinua că urma să facă loc pentru venirea unor troace noi).

Ne-am bucurat, aşadar, de o noapte liniştită, şi singurul moment de tensiune s-a produs atunci când, la douăsprezece şi patru minute, a sunat mobilul fratelui meu, iar el s-a ridicat şi s-a dus discret în vestibul ca să răspundă la telefon. Lola a încercat să pară indiferentă, iar Montse s-a uitat urât la mine, de parcă ar fi fost vina mea. Borja s-a întors după două minute şi a explicat, pe un ton firesc, că era mătuşa lui din Santander, care îl suna întotdeauna ca să-l felicite de Anul Nou. Nici Lola, nici Montse, nici eu nu l-am crezut, dar a fost drăguţ din partea lui să născocească scuza aceea pentru ca Lola să se simtă mai puţin ofensată. Apelul inoportun al lui Merche a fost dat uitării când Borja a luat-o pe după talie şi i-a spus ceva la ureche, făcând-o să zâmbească.

Pe la unu şi jumătate, Lola şi Borja au dispărut. Nici prietenii lui Montse nu au întârziat să plece. Soacră-mea a rămas să doarmă la noi, cum face de obicei când vine să ia cina în casa noastră, şi, imediat, eu şi Montse ne-am dus la culcare. Am căzut în pat ca un bolovan şi a doua zi, când m-am trezit, era trecut de douăsprezece. Montse a avut delicateţea de a mă lăsa să dorm.

Toată ziua nu am ştiut nimic despre Borja şi Lola, nici despre deputat. Părea o zi normală, prima după o lună plină de surprize. Am ascultat binecunoscutele valsuri din concertul de Anul Nou la televizor – eu, luând micul dejun, Montse şi soacră-mea, călcând şi împăturind rufele – şi, cu puţin timp înainte de ora două, ne-am pus paltoanele ca să ieşim să mâncăm (datorită generoaselor câştiguri pe care le obţinusem de la Lluís Font, în anul acela ne-am putut permite). Apoi, după-amiază, gemenele, care sunt deja destul de măricele, s-au dus la nişte prietene, iar noi am condus-o pe soacră-mea acasă la ea şi am mers cu Arnau la cinema să vadă un film de desene animate. La întoarcere, Arnau a adormit imediat, iar eu şi Montse am putut rămâne puţin singuri, lungiţi pe canapea, făcând planuri pentru vacanţa din Săptămâna Mare, acum, când părea că lucrurile mergeau puţin mai bine şi că nu ni se mai strângeau facturi neachitate.

Doar un singur incident a tulburat puţin liniştea acelei zile de Anul Nou. Cu puţin timp înainte de a pleca să luăm masa, a venit din nou vorba despre tabloul de pe culoar (cu o zi înainte, îi explicaserăm soacrei mele că se stricase rama şi că am dat-o la reparat). Cred că Joana nu ne-a crezut şi am auzit-o bombănind când trecea pe lângă peretele gol în drum spre bucătărie. Ca să spun ceva, mi s-a năzărit să-i povestesc coincidenţa iniţialelor ei, J. Mir, cu ale renumitului pictor catalan. Ar fi fost mai bine să nu deschid gura.

— Bineînţeles că ştiam! spuse ea, ridicând glasul, oarecum ofensată. De ce crezi că semnez tablourile în felul ăsta?

— La ce vă referiţi? am întrebat, neştiind unde voia să ajungă.

— Dragul meu, păi la faptul că îi imit semnătura lui Joaquim Mir, bineînţeles! zise ea, ca şi cum ar fi fost ceva evident.

Cred că inima mea a fost pe punctul de a înceta să mai bată. Nu ştiu dacă m-am făcut alb la faţă sau dacă m-am înroşit, dar am rămas tăcut o vreme, încercând să mă prefac că nu am auzit ceea ce auzisem. Nu voiam să înfrunt consecinţele insinuărilor pe care le făcea soacră-mea, dar până la urmă mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o:

— Ce vreţi să spuneţi prin asta, că „îi imitaţi semnătura”? Doar nu insinuaţi că...

— Mă rog, spuse ea ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, nu ştiam cum să semnez, cu pensula... Şi cum iniţialele coincid, iar tabloul pe care vi l-am dăruit l-am copiat după unul de-al lui...

— Ce, tabloul? am exclamat eu.

— Dar v-am povestit deja... protestă ea. Nu ascultaţi niciodată ce spun...

— Păi, mai spuneţi-mi o dată, vă rog, am zis încercând să-mi păstrez calmul.

Soacră-mea a oftat şi m-a privit de parcă nu aş fi fost întreg la minte.

— Cândva, am fost la muzeul din Montserrat cu cei de la academie – se referea la atelierul de pictură din cartierul ei, unde se duce de două ori pe săptămână de când a rămas văduvă – şi am cumpărat o ilustrată... Fireşte că ilustrata era foarte mică şi am copiat-o mai mult sau mai puţin, mai adăugând câte ceva, dar semnătura am luat-o de pe un afiş mare care există la academie. Dar înainte am exersat puţin pentru că doream să-mi iasă bine, spuse ea mândră.

„Asta mai lipsea", m-am gândit, pe când îmi imaginam scena: să trebuiască să-i explic onorabilului Lluís Font toată încurcătura aceea.

Dar, în ciuda sperieturii iniţiale, în momentul acela nu am dat prea mare importanţă mărturisirii soacrei mele. M-am gândit că orice expert în artă îşi va da seama că ceea ce pictase soacră-mea Joana nu era un Mir, oricât de bine i-ar fi imitat semnătura. Era cât se poate de ridicol, era o adevărată aiureală. Cum nu puteam să fac nimic în privinţa asta, am hotărât să dau uitării acea dezvăluire extravagantă şi să sărbătoresc ziua de Anul Nou ca o persoană normală, adică ghiftuindu-mă într-un restaurant bun împreună cu soţia, soacra şi copiii mei. A doua zi, urma să merg la înmormântarea unei necunoscute, ceea ce nu mă entuziasma, iar marţi, trebuia să ne întâlnim pe ascuns cu un *mosso d'esquadra*[62] din însărcinarea unui important om politic, care poate că îi făcuse de petrecanie nevesti-sii şi căruia îi fusese confiscat un tablou cu semnătura falsificată a unui pictor celebru. După mărturisirea soacrei mele, pentru câteva clipe, am tânjit după viaţa lipsită de complicaţii pe care o duceam înainte, când eram un plictisit funcţionar de bancă, până când am privit-o pe Montse, care fredona în vreme ce se aranja ca să ieşim, şi mi-am dat seama că trecuseră mulţi ani de când nu o mai văzusem atât de bucuroasă şi de frumoasă, cu coada care îi ajungea până în talie, cu fustele ei lungi şi cu primele riduri, pe care, din fericire, le etala fără complexe. I-am cerut Joanei să se ocupe un moment de Arnau, am intrat în dormitor şi am tras perdelele. Înainte ca Montse să-şi tragă ciorapii, am încuiat încet uşa cu cheia, i i-am luat din mână fără să-i las timp să protesteze şi am acoperit-o cu sărutări.

[62] În catalană în original, angajat al Poliţiei Guvernului Autonom al Cataloniei, cu alte cuvinte poliţist catalan.

18.

„Bogaţii au noroc până şi de vreme”, îmi amintesc că m-am gândit eu pe când luam micul dejun şi cercetam cum era ziua privind prin fereastra din sufragerie.

Dimineaţa funeraliilor Lídiei Font anunţa o zi înnorată, dar cerul, de un cenuşiu nedefinit, nu ameninţa cu furtună. Din când în când burniţa puţin, de-ajuns pentru a obliga lumea să-şi ia umbrelele, deşi nu atât de tare încât să deranjeze coafura cuiva. Cu alte cuvinte, ziua era tristă, dar liniştită, o vreme potrivită pentru o înmormântare, mi se pare mie. Vreau să spun că o zi cu soare strălucitor nu este tocmai cadrul cel mai bun pentru o ceremonie de felul ăsta, pe când un cer negru de furtună poate transforma o înmormântare într-o solemnitate mult mai macabră decât este de obicei. Îmi amintesc că în ziua când l-am îngropat pe socrul meu, odihnească-se în pace, nu numai că ploua cu găleata, dar pe deasupra mai şi tuna, fulgera şi bătea un vânt năprasnic care a transformat procesiunea până la cimitirul de pe dealul Montjuïc într-o excursie suprarealistă de maşini la mâna a doua mişcându-se într-un decor sinistru. În schimb, în ziua când am înmormântat-o pe mătuşa Julia, eram în luna august şi strălucea un soare arzător, iar ceremonia a fost foarte lipsită de fast pentru că, de îndată ce s-a încheiat, am dat fuga cu toţii la barul cel mai apropiat să bem ceva răcoritor ca să nu ne deshidratăm şi am sfârşit prin a ne ospăta cu vermut, măsline, fructe de mare şi cartofi copţi. De aceea, consider că o vreme de iarnă este mult mai potrivită cu imaginea solemnă a umbrelelor negre înălţate deasupra costumelor de culoare închisă, dar fără ca o ploaie violentă să-i oblige pe oameni să alerge dintr-o parte într-alta, iar groparii care duc coşciugul să fie nevoiţi să se grăbească să-l bage în maşina funerară sub o perdea de apă, toată lumea temându-se ca sicriul să nu alunece şi să se rostogolească pe jos (ceea ce s-a întâmplat de mai multe ori).

Slujba era la cinci fix, ora toreadorilor. Am mâncat acasă cu Montse şi cu copiii şi, pe la patru, fratele meu a trecut să mă ia. De data asta, nu conducea Smartul. I s-a părut că nu era cea mai potrivită maşină pentru a merge la o înmormântare şi am luat un taxi. La patru şi jumătate, piaţa era deja ticsită de lume care, adăpostită sub umbrele, aştepta să se deschidă porţile templului.

Am ţinut cont de sfatul lui Borja şi mi-am pus cravata neagră. Costumul era cel dintotdeauna, un Armani gri-închis care, după cât de mult îl purtasem în zilele acelea, trebuia să-l duc la curăţătorie, şi încălţam pentru prima dată alţi pantofi. Şi fratele meu purta un costum închis la culoare, o

cămaşă albă şi o cravată neagră, de parcă ar fi fost o rudă a defunctei. Cămaşa mea, de culoare albastru-deschis, era destul de discretă şi am constatat că nu distona prea mult cu îmbrăcămintea celorlalţi, foarte sobră, dar nu atât de exagerată ca a lui Borja. Cu toate acestea, am observat câteva rochii negre exagerat de elegante sub vizoanele întredeschise pe care le etalau unele doamne pline de bijuterii.

Fiindcă era luni şi zi de sărbătoare, la ora aceea aproape că nu era trafic. Eu şi fratele meu aveam umbrelele deschise, nu atât ca să ne protejăm de burniţa fină, cât să ne ferim de privirile curioase ale persoanelor din jurul nostru. La acest gen de funeralii, în care este implicat un personaj public sau cunoscut, una dintre activităţile oamenilor este aceea de a vedea şi de a comenta cine a venit şi cine nu. Despărţirea finală încă oferă în anumite cercuri valoarea adevăratei importanţe pe care o avea defunctul sau de care se bucură apropiaţii acestuia.

Firește că aceea era o zi proastă pentru că picase chiar în toiul vacanţei, dar sunt sigur că mulţi oameni au pornit cu maşina din staţiunea de schi spre Barcelona ca să asiste la funeraliile Lídiei Font. Clientul nostru era un om destul de important pentru ca prezenţa anumitor persoane să fie obligatorie. Cu toate acestea, atât preşedintele Generalitat, cât şi primarul, precum şi însuşi preşedintele partidului naţional de care aparţinea deputatul s-au scuzat, invocând pretextul că nu doresc să corupă cu prezenţa lor instituţională caracterul familial al ceremoniei, ceea ce era clar o scuză, pentru că în piaţă se strânseseră cel puţin vreo trei sute de persoane şi, din ce ştiu eu, nimeni nu are atâtea rude, cu excepţia unor regi şi sultani. Presupun că niciunul dintre iluştrii absenţi nu îşi dorea o fotografie în ziare care să-l poată asocia, nici măcar indirect, cu indecenta poveste a asasinatului. Cum este şi firesc, în locul acela erau şi mulţi jurnalişti.

Ceremonia, inclusiv slujba religioasă, a fost emoţionantă, dar mai ales lungă. Cum nu încăpeam cu toţii pe băncile din biserică, doamnele au ocupat locurile, iar noi, bărbaţii, am rămas în picioare. Pe mine mă dureau din pricina pantofilor noi şi ceremonia mi s-a părut eternă. Când s-a terminat, cei prezenţi au trecut unul câte unul ca să prezinte condoleanţe familiei, care se afla în faţa altarului: mai întâi Lluís Font, apoi fiica acestuia, la dreapta, şi lângă ea, o mulţime de rude îndoliate. Am recunoscut-o doar pe Sílvia Vilalta, sora Lídiei Font, şi nu mi s-a părut chiar distrusă de durere.

Am suportat până în momentul când am dat mâna cu Núria Font, fiica defunctei. Era o fată blondă şi sfrijită care să tot fi avut vreo cincisprezece ani şi care nu înceta să-şi şteargă lacrimile. Părea că se simte foarte rău şi se sprijinea de tatăl ei, care o ţinea de braţ. Era tot atât de palidă cum probabil

că era şi mama ei şi, cu toate că atunci când i-am dat mâna nu plângea, am văzut că avea nasul şi ochii roşii. Mâna ei era îngheţată şi, când i-am prezentat timid condoleanţele mele, mi-a mulţumit ca un robot. Părea pe punctul de a leşina. Atunci, amintirea morţii părinţilor mei, care îmi revine în minte de fiecare dată când mi se întâmplă să merg la vreo înmormântare, mi-a pricinuit o înţepătură în stomac şi m-a făcut să mi se umezească ochii.

Eu nu am fost la înmormântarea părinţilor mei. Borja era la spital, revenindu-şi după o comoţie cerebrală şi, cu toate că eu aveam doar un braţ şi două coaste rupte, a trebuit să rămân acasă cu unchiul şi cu mătuşa mea din Soria. Toţi trei – eu, mătuşa Teresa şi unchiul Faustino – am aşteptat, îmbrăcaţi de doliu, stând pe canapea, ca restul rudelor să se întoarcă de la cimitir. Mătuşa mea plângea în linişte şi îşi ştergea lacrimile cu o batistă de în şi, din când în când, se mărginea să şoptească printre suspine:

— A fost voinţa lui Dumnezeu.

Putea să-şi bage voinţa unde ştiam eu, i-aş fi replicat acum, dar, în momentul acela, am tăcut. Unchiul Faustino, fratele mai mare al tatălui meu, care era un bărbat voinic şi cu o fire tăcută, se uita întruna la ceas fără să spună nimic şi fără să-şi ridice ochii din podea. Eu îmi înghiţeam lacrimile, îndurerat şi furios că nu mă lăsaseră să merg la cimitir ca să-mi iau adio de la părinţii mei. La spital, Borja încă nu era conştient de gravitatea accidentului.

Deodată, unchiul Faustino s-a ridicat şi a spus:

— Niciun Dumnezeu şi niciun drac, ce mama mă-sii...! Dacă pun mâna pe ticălosul ăla care conducea maşina, îl omor! a exclamat el cu accentul său aragonez.

Şi-a ascuns capul în mâini şi a început să plângă deznădăjduit. După o vreme, s-a ridicat din nou şi a spus:

— Nu e bine ca lucrurile să rămână aici, înăuntru, a spus şi şi-a dat câteva mici lovituri în piept. Necazurile trebuie depăşite, în orice fel, dar trebuie depăşite... S-a dus direct la bucătărie şi s-a întors cu o sticlă de coniac şi trei pahărele.

A fost pentru prima dată când am gustat într-adevăr alcool (vinul cu sifon şi o jumătate de cupă mică de şampanie pe care eram lăsaţi să le bem în zilele de sărbătoare nu contau). M-am ameţit puţin şi am început să plâng cu aceeaşi deznădejde cu care unchiul Faustino o făcuse cu câteva clipe mai devreme. Nu mai reuşisem să plâng în halul acela de când mi s-a dat vestea la spital, că părinţii mei, amândoi, muriseră aproape instantaneu în accidentul de maşină.

În lunile următoare, mi-am petrecut nopţile retrăind înmormântarea la care nu asistasem. Mi-l închipuiam pe preot, sicriele, oamenii îmbrăcaţi în

negru şi plânsetele. Ne vedeam pe mine şi pe fratele meu primind condoleanţe, dar vedeam şi cum se introduceau cu zgomot sicriele înăuntrul nişelor întunecoase, în vreme ce plângeau cu toţii neconsolaţi. După aceea, îmi aminteam vorbele unchiului Faustino – „necazurile trebuie depăşite” – şi continuam să plâng în linişte până când mă dobora somnul. Ideea de a-i veni de petrecanie beţivului care i-a făcut pe părinţii mei să se prăbuşească în maşină pe coastele de la Garraf mi se învârtea şi mie prin cap. Aproape că nu mai mâncam, refuzam să merg la şcoală şi îmi petreceam zilele plângând şi dormind.

Încă o dată, Borja a fost cel care a controlat situaţia. La început, când şi-a revenit din comoţie şi s-a putut întoarce acasă, se limita să facă la fel ca mine. Plângea tot timpul şi nu voia altceva decât să fie singur. Să-l văd pe Pep în starea aceea mă făcea să sufăr la fel de mult ca atunci când îmi aminteam că părinţii mei muriseră. Amândoi eram distruşi, dar eu ştiam că dacă fratele meu, care era mai sigur pe sine, nu reuşea să-şi revină după acea lovitură, nici eu nu o voi putea face. În cele din urmă, m-am îmbolnăvit, cu febră foarte mare, care m-a ţintuit trei zile la pat delirând. Când mi-am revenit, am descoperit că Pep devenise mai mult sau mai puţin acelaşi dintotdeauna şi, ca de obicei, îşi asumase rolul de frate mai mare. Vreme de câteva luni, ne-am dedicat trup şi suflet intenţiei de a descoperi identitatea şoferului beat, ca să-i tragem o mamă de bătaie şi să-l trimitem pe lumea cealaltă, dar nu am găsit pe nimeni care să ne furnizeze acea informaţie. Presupun că a fost prima noastră misiune în calitate de detectivi, dar am eşuat cu brio. Cu vremea, eu şi fratele meu am reuşit să depăşim tragedia aceea, dar întotdeauna m-am întrebat cum l-a afectat pe Borja comoţia cerebrală şi ce i-o fi trecut prin minte în timpul celor trei zile cât am fost eu bolnav.

După cum mi-a mărturisit într-o zi, Borja nu merge niciodată la vreo înmormântare. Se pare că este singurul lucru de care nu se simte în stare. Aşa că el şi mai mulţi însoţitori ai femeilor care stăteau jos în interiorul bisericii au rămas în afara incintei, ceea ce nu putea fi interpretat ca o lipsă de politeţe, pentru că, de fapt, nu încăpeam cu toţii acolo, înăuntru. De aceea, atunci când l-am văzut în mulţimea care umplea biserica pe bărbatul cu care Lídia Font se întâlnise la barul Zürich, nu am putut să-l anunţ pe fratele meu.

S-a întâmplat exact în momentul în care s-a încheiat ceremonia, pe când stăteam la coadă să prezint condoleanţe familiei. Când l-am identificat, aveam doar patru sau cinci persoane înaintea mea şi mi s-a părut că ar fi urât să ies din rând şi să pornesc în urmărirea acelui necunoscut, de faţă cu toată lumea. Am aşteptat şi am îndeplinit ritualul de a prezenta personal condoleanţe familiei, contând pe faptul că îl voi putea prinde discret din

urmă la ieşire. A fost un ghinion că persoana dinaintea mea a stat de vorbă cel puţin două minute cu deputatul, în vreme ce eu, din ce în ce mai agitat, vedeam cum bărbatul de la barul Zürich dispărea în mulţime.

Când am ieşit din biserică, încă emoţionat de amintirea părinţilor mei, am încercat să-l găsesc, dând mai multe ture prin piaţă, care era ticsită de lume, dar totul a fost zadarnic. Disperat, m-am îndreptat spre locul unde se afla fratele meu. Stătea de vorbă relaxat cu Mariona Castany, iar eu i-am întrerupt conversaţia ca să-i relatez cele întâmplate.

— Borja, este aici! L-am văzut în biserică! am spus eu, agitat.

— Bună, dragul meu Eduard. Ce nenorocire, nu-i aşa? Tocmai comentam cu Borja... zise Mariona, care părea intrigată de vorbele mele.

A trebuit să o salut cum se cuvine şi să mă scuz pentru lipsa mea de politeţe. Micului nostru grup i s-a alăturat o altă cunoştinţă a Marionei, care a făcut prezentările cu solemnitate, în vreme ce eu deveneam din ce în ce mai enervat. Între timp, nişte bărbaţi îmbrăcaţi în gri au cărat sicriul şi coroanele de flori către maşina funerară. Lumea a început să plece şi piaţa a rămas pustie.

— Dar cum ai putut să-l pierzi! şopti Borja foarte supărat când în sfârşit am reuşit să-l informez cu privire la descoperirea mea. Este singura pistă pe care o avem...!

— Omule, stăteam la coadă şi m-am gândit că ar fi urât...

— Lluís Font ar fi înţeles gestul.

— Da, dar celelalte persoane...

— Dar ce spui?! Nici măcar nu le cunoşti...!

Şi avea dreptate.

Nu ştiu de ce pusesem atâta preţ pe formalităţile acelea. Presupun că se datora faptului că, atunci când mă aflu în cercurile pe care le frecventează de obicei Borja, încerc, la rândul meu, să imit modul lui de comportament, ca să fac impresie bună, ceea ce nu este întotdeauna un lucru uşor, ţinând seamă că în acele medii sociale se folosesc o mulţime de coduri pe care nu le cunosc. Dar este adevărat că lăsasem să-mi scape singura pistă pe care o aveam şi mă simţeam ca un idiot.

— Bine, măcar ştim că a venit la înmormântare. O fi existând cineva care să-l cunoască pe individul acela! spuse Borja.

— Poate că îl cunoştea numai Lídia Font. Poate că e un nimeni... am zis eu încercând să-mi minimalizez gafa.

— Dacă ar fi fost un nimeni, doamna Font nu s-ar fi deranjat să coboare până în Piaţa Catalonia ca să se întâlnească cu el într-o seară de vineri, nu crezi? cugetă el destul de supărat.

— Presupun că ai dreptate, am admis. Bătrâne, îmi pare rău.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă. Nu se mai poate face nimic. Acum avem de lucru.

Poate că fratele meu nu are altă calitate, dar pe aceasta o are sigur: nu este deloc ranchiunos. Când calc în strâchini, ceea ce mi se întâmplă mai des decât mi-aş dori, la început se face foc şi pară, dar trebuie să recunosc că după aceea nu mai zgândăre niciodată rana. Din câte îmi amintesc, niciodată nu mi-a reproşat boacănele, iar unele dintre ele au fost chiar extrem de grave.

În vreme ce eu făceam pe prostul în biserică lăsând să-mi scape principalul nostru suspect, fratele meu nu a pierdut timpul. La ora nouă, după ce am trecut pe acasă să ne schimbăm, Mariona ne aştepta la Flash Flash, un restaurant fără pretenţii care păstrează, fără să fie demodat, atmosfera anilor şaptezeci. Este un local poziţionat destul de central, specializat în omlete, hamburgeri şi salate şi frecventat, de obicei, de membrii claselor înstărite din Barcelona. Lui Borja nu îi era clar dacă Mariona îi dăduse întâlnire acolo ca să-i facă poate confidenţe, sau ca să-l tragă de limbă, şi a insistat ca eu să-l însoţesc şi să profit de ocazie ca să-i fac o descriere amănunţită a bărbatului pe care îl văzusem mai întâi la barul Zürich şi apoi la înmormântare.

— Povestea cu biata Lídia este o coincidenţă, nu-i aşa? deschise Mariona discuţia. N-a trecut nici măcar o lună de când am vorbit despre ea. Vă amintiţi?

— Da, dragă, ce coincidenţă! Lumea se prezintă din ce în ce mai rău... spuse Borja, încercând să manevreze situaţia fără să-şi arate intenţiile. Cât de mulţi nebuni umblă liberi...!

— Otrăvită cu bomboane, se pare... rosti Mariona. Poliţia le vorbise jurnaliştilor de bomboane, nu de maroane glasate.

— Aşa scriau ziarele, am remarcat eu, care cunoşteam tacticile de derutare ale fratelui meu.

— Puţin cam ciudat, nu-i aşa? continuă Mariona. Mă refer la faptul că a fost un nebun... Şi adăugă cu ironie: Nu ştiam că ticniţii sunt acum atât de sofisticaţi.

— Da, e o poveste ciudată, admise Borja.

La ora aceea, Flash Flash era plin de lume şi era destul de mult zgomot. Chiar şi aşa, Mariona coborî tonul vocii.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum s-a terminat totul? Avea sau nu avea un amant? În sfârşit, se hotărâse să ne pună deschis întrebarea care îi ardea buzele.

— Tu aveai dreptate, Mariona, spuse Borja pe când savura o omletă cu vinete. Lídia nu avea pe nimeni. Soţul ei născocise singur-singurel o întreagă poveste.

— Mă rog, ceea ce el avea înscenat era mai curând altceva decât o poveste născocită, nu-i aşa? Pentru că presupun că sunteţi la curent. Cum văd că aveţi o relaţie atât de bună cu Lluís...

— La ce te referi? întrebă Borja, prefăcându-se surprins.

— Comandăm altă sticlă de vin? sugeră prietena fratelui meu, în loc să răspundă la întrebare. Nu ştiu de ce, spuse ea cu un zâmbet de regină, dar funeraliile îmi deschid întotdeauna apetitul şi îmi provoacă sete.

Fiind un adevărat gentleman, Borja avu grijă să-i ceară chelnerului să ne servească altă sticlă dintr-o rezervă care îţi zbârlea părul din cap de cât era de bună şi de scumpă. Fratele meu aşteptă cu răbdare să avem paharele pline înainte de a relua conversaţia. Nu voia să pară nerăbdător.

— Nu ştiu ce ziceai că ştim... începu Borja cu un aer indiferent.

— Ei bine, că Lluís trăieşte cu Sílvia, cumnata lui. Dar asta o ştie toată lumea, bineînţeles.

La asta chiar că nu ne aşteptam. Din explicaţiile pe care ni le dăduse clientul nostru, deduseserăm că povestea aceea nu se descoperise şi că, în afară de cei implicaţi (şi, evident, de câteva zile, şi de poliţie), nimeni nu aflase nimic. Marionei Castany, care ne surprinde mereu, i-a scăpat acum această informaţie. Dar cel mai îngrijorător era acel „toată lumea".

— Păi, nu asta este ceea ce crede el, riscă Borja să-i mărturisească. De fapt, este convins că nimeni nu ştie că el şi cumnata lui...

— Ce naiv este bietul Lluís câteodată...! A avut grijă Sílvia să dea de veste cu surle şi cu trâmbiţe. Bineînţeles că de asta s-a şi încurcat cu el, ca să aibă ce povesti în stânga şi-n dreapta şi să-i facă în ciudă surorii ei, ne lămuri Mariona. Sílvia era conştientă de interesul pe care îl acorda Lídia carierei soţului ei.

Şi văzând feţele de idioţi cu care o priveam, adăugă:

— Sílvia îi jurase răzbunare surorii ei de ani de zile. Presupun că nu i-a iertat niciodată povestea cu Carlitos Carbonell. Cu siguranţă că era foarte îndrăgostită, sărăcuţa de ea, dacă a avut atâta răbdare să aştepte toţi aceşti ani...

— Acum chiar că nu ştiu despre ce îmi vorbeşti, Mariona. Cum am trăit atâţia ani în străinătate... murmură Borja.

— Mă refer la Sílvia şi Carlitos, aşa-zisul *hereu*[63] al familiei Carbonell. Desigur că familia Carbonell este practic ruinată, cu alte cuvinte, calitatea de

[63] În catalană, în original, moştenitor.

hereu este doar un fel de a spune. Cert este că Sílvia Vilalta şi Carlitos erau pe punctul de a se căsători. Mă rog, nu se logodiseră încă în mod oficial, dar toată lumea credea că era o treabă serioasă şi că în curând se va oficia logodna. Cei din familia Vilalta nu se opuneau, pentru că, deşi Carlitos n-avea avere, era un băiat bun şi familia lui încă avea relaţii, mai ales la Madrid. Şi cum, pe deasupra, Sílvia fusese întotdeauna o fată puţin cam ciudată...

— Înţeleg, am spus eu, amintindu-mi de episodul legat de cubanez.

— Chestia e că Lídia nu s-a lăsat până n-a reuşit să-l facă pe prostovanul de Carlitos să se îndrăgostească de ea, să rupă relaţia cu Sílvia şi să înceapă să iasă cu Lídia. Sílvia n-avea nici cea mai mică şansă în faţa unei femei ca Lídia, care de tinerică era o adevărată frumuseţe. Asta nu înseamnă că Sílvia era urâtă, dar, desigur, Lídia era şi mai deşteaptă, şi mult mai vicleană.

— Dar de atunci a trecut o grămadă de vreme, am spus eu. Şi de altfel, după cum s-a văzut, doamna Font şi acel Carlos n-au ajuns să se căsătorească.

— Bineînţeles că nu! Povestea Lídiei cu Carlitos a durat numai două luni. Ea l-a părăsit curând, ştergând-o englezeşte, cum se zice. Dar, firește, după ce Carlitos îi făcuse Silviei această grosolănie, era cu neputinţă ca ei doi să-şi mai adreseze vreun cuvânt vreodată.

— Probabil că Sílvia s-a ţicnit, deduse Borja.

— Se pare, spuse ea aproape în şoaptă, că a încercat să se sinucidă cu somniferele mamei ei (familia a ascuns totul, desigur) şi, de atunci, toată lumea ştie că îi jurase răzbunare surorii ei. Dar presupun că nu era singura.

— Cu alte cuvinte, Lídia Font avea mulţi duşmani, sugeră Borja.

— Tot atâţia câţi şi admiratori.

Când am ajuns la desert, Borja mi-a cerut să i-l descriu Marionei pe bărbatul pe care îl văzusem în barul Zürich, lucru pe care l-am făcut, dar ea nu păru să-l recunoască. Nici iniţialele „S.M." nu îi spuneau nimic.

— În orice caz, mă voi gândi la asta. E clar că voi doi puneţi ceva la cale, nu-i aşa? spuse ea, invitându-ne să-i facem confidenţe.

— Într-o bună zi, o să-ţi povestesc – îi zise Borja, făcându-i cu ochiul –, dar nu acum. Ai încredere în mine.

Mariona nu părea foarte convinsă, dar nu a insistat. Nu era genul de femeie care să cutreiere lumea cerşind secrete, deşi ne-a dat de înţeles că acea conversaţie rămăsese neterminată. Fără îndoială, îi treziserăm curiozitatea.

Fiindcă se făcuse târziu şi eram cam obosiţi, am cerut nota de plată. Mariona făcu gestul de a căuta în poşetă portofelul elegant marca Hermès, în care păstra doar un exclusivist card de credit VISA nelimitat. Borja o opri şi

se grăbi să-şi scoată portofelul, care în seara aceea era mai umflat decât de obicei.

— Nici nu discut, Mariona. Azi, eu invit – şi lăsă câteva bancnote peste nota de plată. Şi, în altă ordine de idei, care n-are nimic de-a face cu această poveste a verişoarei tale. Cunoşti vreun pictor pe care îl cheamă Pau Ferrer? Mi s-a spus că tablourile lui sunt o bună investiţie. Am dedus că Borja voia să ştie dacă din întâmplare Mariona era la curent şi cu povestea tabloului.

— Pau Ferrer? Ah, da...! Cred că mi-a fost prezentat cândva, la o expoziţie. Dar n-am cumpărat nimic. Nu mi-a plăcut prea mult.

— Şi ce părere ţi-ai făcut despre el?

— Uf, un mediocru...! Şi apoi mă privi puţin ruşinată, ştiind că acel răspuns sincer şi spontan nu mai putea fi schimbat.

19.

Eudald Masoliver, omul de legătură al lui Lluís Font, era acel *mosso d'esquadra*. Borja l-a sunat şi, după ce a şovăit puţin şi a încercat să ne ducă cu vorba, ne-a dat în cele din urmă întâlnire pentru marţi la ora opt seara. Nu părea a fi prea entuziast făcând pe spionul pentru Lluís Font şi, cu atât mai puţin, prin intermediul nostru.

La ora stabilită, Masoliver ne aştepta la cafeneaua de la magazinul universal El Corte Inglés din Piaţa Catalonia. Fratele meu refuzase categoric să ia Smartul din pricina problemelor de parcare din centru şi am mers cu taxiul. Mai rămăseseră doar trei zile până la sărbătoarea Regilor Magi[64] şi zona aceea din oraş era împânzită de oameni care cumpărau cadouri şi de turişti îmbrăcaţi sport căscând gura peste tot. În magazinul El Corte Inglés nu mai încăpea un ac, iar în cafenea, situată la ultimul etaj şi de unde te puteai desfăta cu o privelişte minunată a Barcelonei, nu era nicio masă liberă. În urmă cu câţiva ani, când adepţii independenţei Cataloniei incendiau autobuze în piaţa cu acelaşi nume şi se luau la bătaie cu membrii forţelor de ordine, cafeneaua aceea se transforma într-un balcon improvizat din care curioşii – şi presupun că şi cei de la poliţia secretă – priveau spectacolul.

[64] Importantă sărbătoare religioasă în toate ţările catolice respectată în ziua de 6 ianuarie, care celebrează închinarea celor trei magi de la Răsărit, Melchior, Gaspar şi Baltazar, în ieslea de la Betleem unde s-a născut Mântuitorul.

Cum nu ne cunoşteam şi nu ştiam cum arată, Masoliver convenise cu Borja că va lăsa pe masă un exemplar al cărţii *Piaţa diamantului*[65]. Era puţin probabil ca două persoane având cartea aceea să se găsească, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, în cafeneaua aglomerată din acel centru comercial, şi adevărul este că am văzut pretutindeni multe pungi, dar nicio carte, în afară de cea a omului nostru de legătură. Cum este logic, nu avea să se prezinte la o întâlnire clandestină ca aceea îmbrăcat spectaculos în uniformă. Într-un loc ca acela, zgomotos şi plin de lume, trei bărbaţi aşezaţi la o masă nu aveau să atragă prea mult atenţia, dacă nu stăteau acolo multă vreme.

L-am identificat fără probleme, nu atât datorită lui Mercè Rodoreda, cât a redusei înclinaţii a oamenilor pentru cărţi în această ţară, de când a dispărut cenzura. Masoliver avea vreo treizeci de ani şi era un tânăr bine făcut, înalt şi voinic, cum se cuvine unui poliţist, dar avea şi o înfăţişare de absolvent de universitate. Începuse să ne surprindă faptul că toţi poliţiştii pe care îi întâlneam aveau aspect de studenţi, în loc să pară boxeri renumiţi.

Tânărul părea că nu se simte în largul lui, dar era chipeş şi fetele îl priveau cu coada ochiului. După ce am făcut prezentările, a scos o mapă de culoare neagră dintr-o pungă de plastic purtând logotipul FNAC[66] şi ne-a rugat să o deschidem. Dosarul dinăuntru, ne-a explicat el, era pentru noi. Imediat după aceea, puse din nou mapa neagră în pungă.

— Am făcut o copie a principalelor documente referitoare la caz, spuse el cam înfuriat. Trebuie să ştiţi că niciuna dintre aceste hârtii nu poartă amprentele mele. Dacă vă trece prin minte să spuneţi că eu am fost cel care v-a facilitat aceste informaţii...

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta, domnule. Vom fi foarte atenţi. De altfel, suntem cu toţii în aceeaşi barcă... încercă Borja să-l liniştească.

Poliţistul oftă şi aruncă o privire de jur împrejur.

— Mă rog, îi datoram domnului Font această favoare. Cum probabil că ştiţi deja, şi el mi-a dat o mână de ajutor la un moment dat, zise puţin ruşinat. Părea, de asemenea, speriat.

De fapt, era de înţeles că era speriat. Dacă superiorii săi aflau ce face, Eudald Masoliver avea s-o păţească. Cealaltă faţă a monedei era că, indirect, noi puteam fi acuzaţi de coruperea unui agent al legii, chiar dacă o făceam ca intermediari ai unei terţe persoane. În ciuda riscului, ne-am bucurat să vedem că dosarul era gros, deoarece avea să ne pună, probabil, la curent cu bănuielile poliţiei.

---

[65] Roman al scriitoarei catalane Mercè Rodoreda (1908-1983).

[66] Siglă pentru Fédération Nationale d'Achats des Cadres / Federaţia Naţională de Cumpărături pentru Cadrele de Conducere, specializată în vânzări de articole electronice, calculatoare, articole fotografice, cărţi, muzică şi video.

— Bine, eu trebuie să plec, spuse Masoliver. Şi mai ales, păstraţi aceste documente într-un loc sigur. Sau, şi mai bine: ardeţi-le după ce le citiţi. Şi adăugă cu o expresie îngrijorată: Soţia mea este însărcinată... Vă rog, nu-mi faceţi necazuri.

— Mergeţi liniştit, să n-aveţi nicio grijă, îl linişti Borja cu acea voce sigură şi sinceră de om cumsecade. Şi să fie într-un ceas bun!

— Ştiţi deja dacă este băiat sau fată? am întrebat eu, încercând să fiu amabil.

— Bună seara, domnilor – şi Masoliver a plecat cât de repede a putut.

Eu şi Borja am hotărât să aruncăm o privire peste hârtii chiar acolo. În jurul nostru nu erau decât turişti şi adolescenţi care mâncau îngheţată şi trimiteau mesaje pe mobil. Localul, deşi era ticsit, părea destul de sigur şi, în plus, nu voi nega că nu mai puteam de curiozitate.

Am început cu raportul autopsiei. Spunea că Lídia Font murise din cauza unui stop cardio-respirator în urma ingerării unei otrăvi provenite de la o specie deosebit de toxică de ciuperci, faimoasa *Amanita phalloides*[67]. Marea cantitate de otravă existentă în sânge ducea la concluzia că ciupercile fuseseră manipulate cu scopul de a distila o otravă extrem de concentrată, motiv pentru care moartea fusese aproape instantanee. În stare naturală, cu toate că rezultatul este mortal, această specie de ciuperci are nevoie de câteva ore până să-şi facă efectul şi să producă deznodământul fatal.

Otrava se găsea în maroanele glasate şi nu în sticla de coniac, aşa cum ne spusese şi deputatul, dar nu toate bomboanele erau otrăvite. În raportul întocmit de medicul legist era inclusă şi o schemă în care se arăta modul cum fuseseră distribuite în cutie maroanele glasate otrăvite. Pe desen erau şi două căsuţe cu semn de întrebare. Am presupus că una corespundea maroanei glasate fatidice pe care o mâncase doamna Font, iar cealaltă, celei pe care puţin mai târziu o înfulecase fratele meu.

X			?	X
	?		X	
		X		

— Nu-ţi aminteşti? l-am întrebat.

— Cred că pe cea de sus, dar nu sunt sigur. Îţi dai seama că n-am fost prea atent...

[67] Denumirea ştiinţifică a speciei buretele-viperei.

— Mă rog, în orice caz, erau cinci chestii dintr-astea otrăvite într-o cutie de cincisprezece, am spus eu. E ciudat, nu-i aşa? De ce n-au fost otrăvite toate?

— Poate că asasinul nu dispunea de suficientă otravă, se gândi Borja cu voce tare.

— E posibil, dar nu par să fie repartizate la întâmplare, ci, mai degrabă, dulciurile otrăvite alcătuiesc un desen. Dacă tu ai mâncat-o pe cea de sus...

— Desenul este un fel de V, observă Borja.

— Poate că este iniţiala numelui asasinului, am propus eu fără prea multă convingere. Poate că îl cheamă Victor sau Valentin...

— ... sau Valeria, sau Vicky... continuă Borja.

— Ca nume de asasină, Vicky sună ridicol. Poate Victoria... am zis eu.

— Cum doreşti, admise el. Şi dacă tot vorbim de iniţiale, ia să vedem ce există în legătură cu acele dosare compromiţătoare ale Lídiei Font! spuse căutând printre copiile xerox.

Din fericire, Masoliver făcuse cópii şi după cele trei dosare găsite în casa familiei Font. De fapt, cele trei rapoarte erau foarte scurte, ca şi cum detaliile nu ar fi fost necesare. Cel care purta iniţialele „L.F." (adică Lluís Font) se limita să explice că L.F. şi S.V (adică Sílvia Vilalta) se vedeau foarte des într-un apartament pe care L.F. îl avea deasupra biroului său. Se relata, de asemenea, că odată cinaseră împreună într-un restaurant din Portul Olimpic şi că, uneori, femeia ieşea din apartament cu părul ud. Nu exista nicio fotografie şi nici vreo ipoteză, ca şi cum nu ar fi fost nevoie de mai multe explicaţii.

Dosarul care purta iniţialele „N.D." (adică Nieves Dalmau) explica faptul că mama lui N.D. nu fusese măritată şi că în anii şaizeci sau şaptezeci lucrase ca animatoare în diferite cluburi de noapte din Barcelona, printre ele, unul foarte cunoscut de pe strada Ríos Rosas, şi că despre tatăl fetei nu se ştia nimic. Şi N.D. lucrase în unele dintre acele cluburi, dar numai câteva luni, cu puţin timp înainte de a se mărita cu un anume E.D. care, pe vremea aceea, se dădea drept poet şi era mai curând de stânga. Cel de-al treilea dosar, purtând misterioasele iniţiale „S.M.", relata doar că nu se găsise nimic anormal, nici scandalos în conduita sau în viaţa sa, şi nu furniza niciun indiciu dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Niciunul dintre rapoarte nu avea dată.

În continuare, am aruncat o privire pe declaraţiile martorilor: cea a lui Lluís Font, a fiicei sale şi a lui Ianbin, servitoarea de origine orientală. Poliţia luase declaraţii şi de la personalul cofetăriei Foix, care nu îşi amintea nimic, precum şi de la rudele care participaseră la masa de Crăciun. Din nefericire, în acele declaraţii nu era nimic care să aducă vreo noutate, dar, din fericire,

noi nu eram menţionaţi nicăieri, şi nici povestea cu tabloul, doar o scurtă notă potrivit căreia unul dintre colaboratorii lui Lluís Font mâncase accidental una dintre bomboanele din cutie, luată probabil de pe rândul de sus. Borja răsuflă uşurat văzând că nici măcar nu-i apărea numele, pentru că ştiu că era îngrijorat de faptul că acea gafă îi putea da de gol falsa identitate.

Pe o hârtie, cineva notase de mână, în spaniolă, o listă de nume şi am presupus că era vorba despre o listă de suspecţi. Ordinea în care apăreau era mai mult sau mai puţin aceasta:

- Lluís Font (soţul victimei)
- Sílvia Vilalta (sora victimei)
- Carlos Carbonell (fostul logodnic al Sílviei Vilalta)
- Nieves Dalmau (înainte de căsătorie, Gómez, soţia lui Enrique Dalmau)
- Enrique Dalmau (deputat)
- Mariona Castany

— Ce mama mă-sii caută aici numele Marionei? se miră Borja.

Ne-am uitat din nou pe listă, crezând că am citit prost. Dar nu, acolo era numele de Mariona Castany fără nicio menţiune alături.

— Asta chiar că este o surpriză... am murmurat eu cu un zâmbet uşor. Asta ar însemna că prietena ta avea vreun motiv ca să-i facă de petrecanie verişoarei sale.

— Mariona este o adevărată doamnă! protestă fratele meu.

— La fel era şi Lucreţia[68], Borja – am spus ironic.

— Nu mai vorbi prostii... dar mi-am dat seama că descoperirea acelui nume pe listă îl uimise şi îl îngrijorase.

Nu era greu să ne imaginăm motivele pe care le aveau personajele de pe lista aceea pentru a o elimina pe Lídia Font, în afară de Mariona Castany. Poate că Lluís Font se îndrăgostise cu adevărat de cumnata sa şi hotărâse să se descotorosească de nevastă-sa, pe care o bănuia, de altfel, că îi punea coarne cu un pictor extravagant. Ne menţionase faptul că „*noi* nu divorţăm aşa, tam-nesam" şi poate că avea dreptate. Poate că îi venea mai uşor să o lichideze pe nevastă-sa decât să o părăsească, să aştepte o perioadă prudentă de doliu şi să se însoare după aceea în mod discret cu a lui cumnată. Pe de altă parte, poate că Sílvia Vilalta era şi ea îndrăgostită de

[68] Aluzie la Lucrezia Borgia (1480-1519), fiică a viitorului Papă Alexandru al VI-lea şi soră a lui Cezar Borgia, cu care se zice că ar fi întreţinut – şi cu unul, şi cu celălalt – relaţii incestuoase. A rămas renumită ca asasină prin otrăvire a mai multor personaje care o deranjau. Ironia din această frază rezultă din faptul că numele de Borja este corespondentul în catalană al numelui de Borgia.

deputat (deşi episodul referitor la cubanez părea să indice mai degrabă contrariul) şi trăgea nădejde să devină doamna Font. Sau poate că pur şi simplu o otrăvise pe soră-sa ca să se răzbune pentru festa pe care i-o jucase cu ani în urmă, furându-i logodnicul.

Cât despre Carlos Carbonell, care fusese mai întâi logodnicul Sílviei Vilalta şi apoi al Lídiei Font, mobilul acestuia putea fi acelaşi: să se răzbune pe femeia care i-a năruit posibilitatea de a face un mariaj bun cu o moştenitoare bogată. În cazul lui Nieves şi Enrique Dalmau, era evident că, dacă se răspândea zvonul conform căruia mama soţiei candidatului la Preşedinţia Autonomă a Consiliului de Miniştri fusese prostituată şi că ea însăşi lucrase în tinereţe ca animatoare într-un club, înainte de a deveni respectabila doamnă Dalmau, cariera lui politică ar lua sfârşit. Cu toate acestea, după toate aparenţele, ceea ce dorea doamna Font, care nu era deloc proastă, nu era să-l înfunde definitiv pe Enrique Dalmau, ci, mai degrabă, să obţină ca un adversar politic să se retragă din cursa pentru Secretariatul general şi să-i acorde sprijin total soţului ei. Şi în felul ăsta îl strângea bine cu uşa.

Dar numele Marionei Castany pe lista aceea ne lăsase cu gura căscată. Singurul lucru care o asocia cu toată acea babilonie era faptul că îl văzuserăm ieşind de la ea de acasă pe Enrique Dalmau cu câteva săptămâni înainte de tristul eveniment.

— N-ar fi frumos din partea noastră dacă ne-am prezenta la ea acasă şi am întreba-o dacă a avut vreun motiv să o lichideze pe vara ei, am insinuat eu.

— Presupun că nu. Dar dacă apare în documentele de la poliţie, trebuie să existe un oarecare motiv, spuse Borja preocupat.

După ce am examinat toate copiile acelea şi pe fiecare în parte, am hotărât că a doua zi vom merge la clientul nostru şi îl vom întreba dacă ştie ceva în legătură cu posibila implicare a Marionei Castany în asasinarea soţiei sale. Borja a propus să vorbim şi cu fiica lui, în cazul în care fata ar avea destulă putere să ne primească.

— Poate că fata ştie ceva. Poate că mama ei i-a făcut vreo confidenţă, zise Borja.

— Mă îndoiesc.

— Nu pierdem nimic dacă întrebăm, insistă fratele meu.

— Nu ştiu dacă tatăl ei va fi de acord. Este doar o copilă... am obiectat eu.

— O copilă de cincisprezece ani, Eduard. Poate că îl va recunoaşte pe bărbatul de la barul Zürich.

— Ai dreptate, am spus eu fără prea multă convingere. Şi în altă ordine de idei, ce o să facem cu aceste hârtii? I-am întrebat pe când le puneam în pungă.

Adevărul e că nu-mi făcea nici cea mai mică plăcere să fiu în posesia acelor cópii furate. Dacă din întâmplare, poliţia le-ar fi găsit – o întâmplare care se putea datora faptului că Borja înfulecase una dintre acele bomboane, că fuseserăm prinşi în biroul deputatului în noaptea de Sfântul Ştefan şi că tabloul care se afla acum în posesia poliţiei îl pictase soacră-mea, şi nu o simpatizantă a partidului –, eu şi fratele meu puteam ajunge la închisoarea Model acuzaţi de ceva grav. Unde să le ascundem? La mine acasă? Acasă la Borja, unde era deja ascuns portretul Lídiei Font? Dată fiind precauţia pe care clientul nostru o arătase în legătură cu tabloul lui Pau Ferrer, eram convins că nu ar fi foarte dispus să le ascundă la el acasă.

I-am împărtăşit lui Borja neliniştile mele şi a fost numaidecât de acord că acela era un risc care nu-şi avea rostul. A spus că va lua copiile la el acasă, că se va uita din nou peste ele cu atenţie, ca nu cumva să ne fi scăpat vreun amănunt, şi că după aceea va face cu ele exact ce ne sugerase poliţistul.

— Păi... mai e ceva ce ar trebui să-ţi spun în legătură cu tabloul de la soacră-mea pe care l-am luat de la mine de acasă... am spus pe când deja ne luam la revedere.

I-am povestit acea întâmplare fantastică potrivit căreia soacră-mea se inspirase dintr-o reproducere sub formă de carte poştală şi că îi „copiase" şi semnătura lui Joaquim Mir. După ce m-a ascultat cu atenţie, Borja nu a dat importanţă faptului. A spus că oricine şi-ar da seama că tabloul nu este autentic.

— Linişteşte-te. Totul va rămâne o simplă glumă, mă asigură el zâmbind.

Dar gluma aceea avea să mă coste două mii de euro.

20.

— E foarte ciudat, Montse. Borja nu se comportă niciodată aşa, am spus eu destul de îngrijorat.

— Poate că ieri s-a întâlnit cu prietena lui şi azi-dimineaţă a adormit, argumentă Montse cu gânduri ascunse.

— Nu, ea este în Alpi, la schi cu soţul ei... mi-a scăpat.

— Măi să fie, în sfârşit aflăm ceva...! zise ea pe un ton ironic.

Dar în momentul acela mie nu-mi ardea de subtilităţi. Stabilisem cu Borja că va trece pe la mine pe acasă în jur de unsprezece şi că vom merge

împreună să-l vedem pe Lluís Font. Era trecut de douăsprezece şi Borja nu dădea semne de viaţă, aşa că am început să mă îngrijorez. L-am sunat de mai multe ori pe mobil, dar fie îl avea închis, fie nu avea semnal. Nu, Borja nu se comporta niciodată aşa. Lipsa de punctualitate nu era unul dintre defectele sale.

— Ştii ce zic eu? Că mă duc până acolo.

— Şi o să vii azi la masă? mârâi Montse.

— Păi, o să te sun mai târziu.

Am luat un taxi şi, când am ajuns, inima a început să-mi bată cu două sute la oră. În faţa intrării în clădirea în care locuieşte fratele meu erau parcate două maşini de pompieri, o maşină de patrulare urbană şi o ambulanţă. Strada mirosea uşor a fum.

Am privit în sus şi am văzut că printr-una dintre ferestrele clădirii, mai precis una care ţinea de apartamentul în care locuieşte Borja, ieşea puţin fum şi că rama acesteia şi unele părţi din faţadă, în jurul ei, se făcuseră şi ele negre.

— Linişteşte-te, Eduard. Nu s-a întâmplat nimic... spuse Borja punându-mi o mână pe după umeri înainte de a putea să-mi dau seama că era exact lângă mine.

M-am simţit uşurat văzându-l pe fratele meu teafăr şi nevătămat, deşi era cam palid. Era în halat şi în papuci. L-am îmbrăţişat, emoţionat, iar el m-a liniştit. Încetul cu încetul, inima mea şi-a reluat ritmul normal.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Bun, gata. Noi plecăm, spuse unul dintre pompieri. Aşteptaţi puţin să iasă tot fumul, bine? Şi altă dată să aveţi mai multă grijă, domnule... Data viitoare, spuneţi-i prietenei dumneavoastră să vă trimită scrisorile prin e-mail. Aşa, nu va fi nevoie să le daţi foc...

— Fiţi fără grijă, nu se va mai întâmpla. Şi vă mulţumesc din tot sufletul! răspunse Borja strângându-i mâna cu căldură.

În câteva secunde, maşinile de pompieri, ambulanţa şi patrula urbană au dispărut, dar în jurul nostru erau în continuare oameni curioşi. De la fereastră nu mai ieşea fum.

— Dar ce naiba s-a întâmplat?

— Hai să bem o cafea şi îţi povestesc. Ai auzit. Trebuie să aşteptăm puţin înainte de a urca în casă, spuse Borja.

— Dar eşti în halat şi în papuci!

— Mă rog, m-a văzut deja jumătate din cartier, replică el resemnat. Nu mă mai deranjează. În orice caz, tot ce am pe mine este de la Calvin Klein, zise el, de parcă acel amănunt ar fi făcut ca situaţia să fie mai puţin jenantă.

M-am abţinut de la comentarii şi am intrat în barul din colţul străzii. În loc de două cafele, am comandat două pahare de coniac, ca să ne refacem după sperietură.

— A fost un accident stupid, începu Borja. Azi-dimineaţă, am dus copiile pe care ni le-a dat Masoliver la toaletă, ca să le ard în chiuvetă, dar când le-am dat foc, hârtiile au început să zboare şi, nu ştiu cum, au căzut în coşul de hârtii. Batistele Kleenex şi punga de plastic care erau înăuntru s-au aprins şi, după aceea, perdeaua... Am încercat să sting eu singur incendiul, dar a fost şi mai rău, pentru că am vărsat sticla cu ulei de masaj şi s-a aprins halatul de mătase care era atârnat pe uşă... Într-un cuvânt – spuse el oftând –, până la urmă au venit pompierii.

— Dar eşti bine? N-ai păţit nimic?

— Am impresia că mi-am pârlit câteva fire, spuse el pipăindu-şi părul. Va trebui să trec pe la frizer.

— Şi hârtiile? Ce-au zis pompierii? am întrebat alarmat. Şi-au dat seama ce distrugeai?

— Le-am spus că mă descotoroseam de nişte scrisori personale foarte compromiţătoare... Că mâine se întoarce logodnica mea, care este foarte geloasă, şi cum nu ea le scrisese...

— Şi te-au crezut?

— Omule, n-a mai rămas nimic din hârtii. Şi în plus, ce-ai fi vrut să le spun?

— Nu ştiu, bătrâne. Ţi se întâmplă nişte chestii... Poate că nu era nevoie să iei ad litteram vorbele lui Masoliver. Poate că ar fi fost de-ajuns să rupi hârtiile în bucăţele şi să le arunci la gunoi, am spus eu.

— Bine, faptele sunt fapte. Şi, la urma urmelor, n-a fost nimic... O mică sperietură. Hai, bea cafeaua.

Am aşteptat un sfert de oră şi am hotărât să urcăm ca să vedem cum arăta apartamentul. Din fericire, doar camera de baie era distrusă. Restul casei era intact, doar pe podea, care era de parchet, plutea spuma pe care o utilizaseră pompierii ca să stingă incendiul. Borja se îmbrăcă şi, fiindcă era ora mesei, i-am propus să vină la mine să facă un duş şi să ia prânzul. După aceea, urma să mergem să-l vedem pe Lluís Font.

— Ce-ai de gând să-i spui lui Merche despre incendiu?

— Nu ştiu. Ceva de genul că mă pregăteam să fac baie şi că am aprins una dintre lumânările pe care mi le dăruise ea... zise cu neruşinare.

— Nu, o vei face să se simtă vinovată...

— Nu-ţi face griji. Merche nu e nici ea vreun înger.

Montse s-a bucurat văzându-ne sosind şi tema incendiului a ocupat mare parte din conversaţie. Am mâncat macaroane şi muşchiuleţ pane şi, ca

desert, o prăjitură cu lămâie pe care Borja a insistat să o cumpere ca să nu vină cu mâna goală. Lola nu era, iar Montse a profitat ca să-i strecoare câteva aluzii.

— Aşadar, iubita ta schiază în Alpi... lăsă ea să-i scape aşa, într-o doară.

— Care iubită? Te referi la Merche? spuse el, reducând din importanţa cuvântului „iubită". De fapt, este doar o prietenă... Cu siguranţă că Borja avea pregătit dinainte răspunsul acela.

— O bună prietenă, nu-i aşa?

— Ascultă, Montse, acum că nu este şi Lola, vreau să te întreb ceva. Cum se face că o femeie ca sora ta este singură? De ce a divorţat? întrebă Borja, de parcă ar fi fost într-adevăr interesat de trecutul sentimental al cumnatei mele.

Montse nu se aşteptase la acea surprinzătoare curiozitate, şi nici eu, ca să fiu sincer. Dar cert e că Montse a uitat de Merche şi a început să-i povestească lui Borja viaţa şi faptele deosebite ale surorii ei lăudându-i calităţile. Lola era o femeie sensibilă, inteligentă şi sigură pe sine, cu o mulţime de pretendenţi care o asediau şi o strălucită carieră profesională. Auzind-o, până şi eu m-aş fi îndrăgostit de ea.

— Şi vouă cum vă merge? întrebă Montse. În ultima vreme, petreceţi mult timp împreună...

— Da, păi, se pare că ne înţelegem bine... Uf, dar ce târziu s-a făcut! rosti Borja uitându-se la ceas la momentul oportun. Eduard, cred că ar trebui să o luăm din loc.

— Atunci, hai să mergem! am spus eu ridicându-mă de pe scaun. Avem o reuniune şi suntem aşteptaţi, ştii? i-am explicat lui Montse.

Sosise momentul să ne luăm picioarele la spinare. Dar era adevărat că ne aştepta deputatul. Montse a strâmbat din nas, dar nu a făcut niciun comentariu. De fapt, şi ea se grăbea, pentru că era ziua de terapie antitabac şi trebuia să facă duş ca să-şi scoată de pe ea mirosul de nicotină.

Lluís Font ne-a primit în salonul casei sale. Cineva schimbase dispunerea tuturor mobilelor şi, în locul unde văzuserăm întins cadavrul soţiei sale, acum era o masă de cristal cu o vază cu trandafiri galbeni şi un covor nou. Pomul de Crăciun dispăruse şi pe canapele şi fotolii fuseseră împrăştiate perne cu imprimeuri vesele. În apropierea ferestrelor erau mai multe ghivece cu plante tropicale.

I-am relatat întâlnirea cu Masoliver şi informaţiile pe care acesta ni le furnizase, cele pe care le avea poliţia. Nu era nicio noutate importantă, poate doar în afară de numele Marionei Castany pe ceea ce părea o listă cu suspecţi. L-am întrebat dacă ştie ceva, dar ne-a mărturisit că nu avea nici cea mai mică idee de ce apărea numele Marionei pe lista aceea.

— Carevasăzică, eu sunt primul... spuse dând din cap. Presupun că era de aşteptat.

— Mă rog, cineva trebuia să fie primul. Dar asta nu înseamnă că poliţia ar avea vreo dovadă, încercă fratele meu să-l liniştească. Este normal ca, într-un caz ca acesta, soţul să fie principalul suspect.

— Mai ales dacă este şi principalul beneficiar al testamentului... am adăugat eu.

— N-au cum să aibă vreo dovadă, pentru că nu eu am omorât-o pe soţia mea! exclamă el, vizibil supărat. Iar în ceea ce priveşte banii, n-am nevoie de ei. Ce crede poliţia? Că sunt un dobitoc care trăia din salariul nevesti-sii? Haideţi, oameni buni, nu mă faceţi să râd...!

— Dacă soţia dumneavoastră v-ar fi cerut divorţul, v-ar fi afectat totuşi situaţia financiară... am insistat eu.

Borja s-a uitat urât la mine şi am înţeles că era mai bine să nu continui pe drumul ăsta. Pe de altă parte, deputatul a reacţionat cu apatie la ultimul meu comentariu. Nu ştiu dacă nu a catadicsit să-mi răspundă sau pur şi simplu nu a ştiut ce să spună. În orice caz, cu siguranţă că aveam dreptate.

— Voiam să vă rugăm altceva, spuse Borja schimbând vorba. Am dori să vorbim un moment cu fiica dumneavoastră, dacă ne permiteţi. Nu ştiu, ne-am gândit că poate ştie ea ceva...

— Núria? se miră clientul nostru. Nu cred...

— Chestia e că, înainte ca doamna Font să se întâlnească cu bărbatul acela în barul Zürich – Borja a preferat să nu-i pomenească totuşi că l-am văzut şi în ziua înmormântării –, ele şi-au petrecut împreună după-amiaza, la cumpărături. Poate i-a mărturisit ceva... adăugă fratele meu.

— Desigur, se grăbi să spună deputatul. Núria este în camera ei. E foarte afectată.

— Ne-aţi permite, aşadar, să vorbim un moment cu ea între patru ochi? insistă Borja.

— Nu ştiu... Dacă dumneavoastră consideraţi că este important şi dacă ea are chef... Dar sper să aveţi tact. Vreau să spun că sunt lucruri despre care fiica mea nu ştie nimic...

Probabil că se referea la acea *qffaire* pe care tatăl ei o avea cu mătuşa fetei şi la faptul că mama ei se îndeletnicea cu şantajarea unor persoane, pentru ca el să aibă câştig de cauză.

— Nu vă faceţi griji. Voiam doar să o întrebăm câteva chestiuni. Dacă soţia dumneavoastră i-a pomenit că se temea de cineva, dacă era îngrijorată pentru ceva... spuse Borja, căci el avusese ideea de a vorbi cu tânăra.

— Foarte bine. Îi voi spune lui Ianbin să o anunţe. Poate că doarme... A petrecut toate aceste zile închisă în camera ei.

Núria Font Vilalta nu zăbovi să apară sprijinită de braţul lui Ianbin. Era palidă şi nepieptănată şi purta nişte blugi foarte largi şi un tricou bleu-ciel cu bretele care îi lăsa buricul la vedere şi care nu părea foarte potrivit pentru perioada din an în care ne aflam. Era numai piele şi oase.

— Núria, domnii aceştia vor să vorbească puţin cu tine. Încearcă să afle ce s-a întâmplat cu mama.

— Bine, zise ea.

Fata şi servitoarea schimbară între ele câteva cuvinte cu voce joasă într-o limbă pe care nu am putut să o identific, dar care nu mi s-a părut una europeană. Apoi, Ianbin o sărută pe obraz, o mângâie pe păr cu delicateţea unei mame sau a unei surori mai mari şi ieşi discret din încăpere.

— Dacă doriţi, puteţi profita să daţi telefoanele acelea... spuse Borja adresându-i-se blând lui Lluís Font.

— Sigur, sigur. Mă întorc peste puţin timp.

Núria Font ne privi fără chef şi se lăsă să cadă pe canapea. Părea destul de absentă.

— Dumneavoastră sunteţi detectivii pe care i-a angajat tata, zise ea.

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns eu.

— Şi ce anume vreţi?

— Vrem să ştim – luă Borja iniţiativa – dacă mama ta ţi-a spus ceva care ar fi putut avea vreo legătură cu... cu cele întâmplate. Dacă se temea de cineva, dacă era îngrijorată de ceva... Dacă tu crezi că exista cineva care ar fi vrut să-i facă rău...

— Toate aceste întrebări mi le-a pus deja poliţia, spuse ea abătută. Eu nu ştiu nimic. Mie nu-mi spune nimeni niciodată nimic...

Deodată, se pierdu cu firea şi izbucni într-un plâns deznădăjduit. M-am simţit vinovat că o făcusem să treacă prin acel moment neplăcut.

— Nu mai pot. Nu mai pot... şopti ea printre suspine.

— Linişteşte-te, am spus eu vizibil afectat. Nu te vom mai supăra. Vrei să-l chemăm pe tatăl tău?

— Nu înţelegeţi... Nimeni nu înţelege...! Eu o uram! Am dorit să moară...! declară ea tremurând şi plângând. Şi a murit!

Cum am două fete care au mai mult sau mai puţin aceeaşi vârstă ca fiica deputatului, sunt mai obişnuit decât Borja cu acest tip de emotivitate adolescentină şi cu manifestările de mânie şi de sinceritate. Am hotărât să rezolv situaţia, înainte ca Ianbin să apară pe uşă şi să ne dea afară cu lovituri de mătură din casa aceea. Părea că este foarte legată de fată.

— Toate fetele de vârsta ta îşi urăsc mamele şi au aceste gânduri, am afirmat, amintindu-mi de certurile pe care le aveau uneori Montse şi

gemenele. Este firesc, am încercat eu să adopt o figură de medic înţelegător. Nu trebuie să te simţi vinovată.

— Eu o uram... Iar acum urăsc faptul că nu mai este! mărturisi ea cu un glas întretăiat.

Probabil că nu i-a fost uşor să fie fiica Lídiei Font, m-am gândit eu. Fata aceea nu moştenise farmecele naturale ale mamei sale şi nici personalitatea acesteia. Firește, cine ştie cum o fi fost mama ei când avea cincisprezece ani, înainte de a fi trecut pe la chirurg. Poate o fi fost o fetiţă la fel de nesigură şi de neînsemnată ca şi fiica ei.

— Cel puţin, acum nu va mai trebui să merg să studiez la Oxford, spuse ea, ştergându-şi lacrimile.

— Aveai de gând să mergi la Oxford să urmezi un curs scurt de engleză? întrebă amabil Borja.

— Nu...

— Fetiţo, vei vedea cum peste câteva luni... Firește că acum totul ţi se pare exagerat, dar cu timpul... insistă Borja înţelegător.

— Mama voia să merg să studiez *la* universitatea Oxford şi insistă pe acel *la*. Trei sau patru ani. Şi adăugă: Literatură sau ceva de genul ăsta...

— Ia te uită, nu toată lumea poate merge la Oxford... am zis eu. Asta e foarte bine.

Moştenitoarea familiei Font ne privi pe mine şi pe Borja de parcă am fi fost doi bătrâni ramoliţi veniţi din altă galaxie. Distanţa dintre generaţii este, fără îndoială, una dintre cele mai dificil de anulat, cu atât mai mult când la mijloc se află prăpastia poziţiei şi a contului curent din bancă.

— Rahat! spuse ea cu o mutră scârbită. De fapt, mama era cea care îşi dorea să merg la Oxford. Lui tata îi e totuna... Ea se încăpăţânase că trebuie să merg să studiez *acolo* – după tonul vocii ei era clar că faptul de a merge la Oxford nu o încânta atât de mult pe fată, cât pe mamă. Trebuia să-mi petrec ziua închisă în casă, învăţând, ca să am note bune. La colegiu, toată lumea mă urăşte...

— Da' de unde, nu trebuie să iei în seamă tot ce se spune, fetiţă dragă...! E bine să ai note bune, am afirmat gândindu-mă la gemene.

— Mă urăsc, spuse ea, trecând de la durere la mânie, pentru că mama îi mituia pe profesori să-mi dea note bune... De parcă eu n-aş fi ştiut! La colegiu, o ştie toată lumea, şi toată lumea o ura pe mama, şi pe mine, bineînţeles. Este oribil. Oribil! Nu vreau să mă mai întorc acolo niciodată...! şi izbucni din nou în plâns.

Mie şi lui Borja ni s-a aprins câte un beculeţ. La urma urmelor, poate că fusese o idee bună să vorbim cu fiica defunctei.

— Când zici că îi mituia pe profesori, la ce te referi mai exact? întrebă Borja cu tact. Vrei să spui că le dădea bani sau cadouri? Că făcea şcolii donaţii generoase?

— Nu, asta din urmă, cu siguranţă că nu... Nu ştiu cum o făcea. Presupun că le dădea bani... adevărul e că nu ştiu. Ceea ce ştiu cu siguranţă este că notele pe care le aveam erau mult prea bune. Nu sunt chiar aşa de deşteaptă... dar nici proastă.

— Cu siguranţă că ea voia ce era mai bine pentru tine, am încercat eu să o consolez. Nu cred că o făcea ca să te supere. Voia să înveţi într-una dintre cele mai bune universităţi din lume. Mulţi tineri ar vrea să meargă acolo.

— Adevărul e, spuse ea ofensată, că ei îi plăcea tot ce ţinea de ceremoniile cu robe şi să aibă ocazia să-şi pună pălăriile alea caraghioase... îşi arătă ea dispreţul. Credea că Oxfordul e plin de aristocraţi şi se gândea că eu mă voi combina cu vreunul şi că vom trăi într-un castel, cu majordomi şi tot tacâmul. Se şi vedea făcându-i reverenţe mumiei – presupun că se referea la Elisabeta a II-a. Şi era obsedată de accentul meu, zicea că este foarte prost. Cât de mult urăsc engleza!

— Şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru, spuse Borja cu un aer prietenesc. Între noi fie vorba: este o limbă de barbari. Ce departe e franceza...

— Ah, nu! Decât să învăţ franceza, prefer să continui cu engleza, replică Núria. Măcar îmi e de folos ca să înţeleg textul cântecelor.

M-am gândit la studenţii străluciţi, copii ai unor familii mai puţin norocoase din punct de vedere material, care ar da orice ca să studieze într-o universitate ca Oxfordul. Şi cu toate astea, ceea ce pentru unii ar fi fost un vis, pentru fetiţa aceea era, după toate aparenţele, un coşmar. Nu i-o puteam reproşa. Cine o crescuse de fapt pe copila aceea? m-am întrebat eu. Părinţii ei deosebit de ocupaţi şi extrem de importanţi sau o armată de servitori străini pe care îi plăteau cu nişte salarii de mizerie?

— Ştii cumva dacă mama ta avea vreo prietenă bună? Cineva căreia să i se destăinuie? zise Borja, schimbând subiectul, căci părea că se calmase puţin.

— Mama n-avea prietene. Anul trecut se împrietenise cu profa de filosofie, dar cred că povestea s-a terminat prost.

— Ah, da? am spus eu ca să o încurajez să continue.

— A venit chiar să petreacă un sfârşit de săptămână cu noi la Cadaqués – explică ea dar după aceea nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil că mama a mituit-o. Mi-a dat notă maximă, dar nu îi eram simpatică. Adevărul e că examenul meu a fost un dezastru...

— Care este numele ei? Poate că, m-am gândit eu, iniţialele ei coincideau cu cele neidentificate de pe dosar.

— Elisenda. Elisenda nu ştiu cum... făcu o pauză, de parcă s-ar fi străduit să-şi amintească. Ah, da, Rourell, acum îmi amintesc! Elisenda Rourell. Noi îi spunem *hodoroaga nebună.* Şi adăugă: Se zice că şi-a tras-o cu toţi profesorii.

Ghinion. Iniţialele nu coincideau, dar dacă toată povestea aceea cu mituirile şi şantajele era adevărată şi Lídia o forţase să-i dea notă mare fiicei sale, poate că profesoara a hotărât să se răzbune, trimiţându-i o cutie cu castane otrăvite. Dar iniţiativa părea cam disproporţionată.

— Carevasăzică, mama ta se ducea des pe la colegiu... am insistat eu.

— Îi bătea întruna la cap pe profesori. Diriginta mea era sătulă.

— Şi cum o cheamă pe diriginta ta?

— Vilardell. Assumpta Vilardell. Noi îi spunem...

— Da, îmi închipui cum îi spuneţi[69], o întrerupse Borja ca să o scutească de o glumă proastă.

În momentul acela intră Lluís Font. Stătuserăm de vorbă cu fiica lui vreo douăzeci de minute şi probabil că a considerat că e destul. Núria s-a întors la ea în cameră însoţită de Ianbin, iar noi am discutat cu clientul nostru despre ceea ce aflasem de la fiica lui.

— Da, Lídiei îi intrase în cap ideea ca fiica noastră să plece la Oxford să-şi continue studiile, confirmă el. Poate că insista prea mult pe tema studiilor. Cum mergeau şi copiii unor prieteni...

— Chestia e că, dacă soţia dumneavoastră făcea presiuni asupra profesorilor ca să-i dea note bune fiicei dumneavoastră... poate că mai sunt şi alte lucruri pe care nu le ştim. Borja se referea la alte dosare, bineînţeles.

— Insinuaţi că un profesor al Núriei a preferat să o ucidă pe Lídia decât să accepte un plic şi să-i dea o notă bună fiicei mele? zâmbi el. Vai, se vede că nu ştiţi cât câştigă profesorii...!

Ba eu ştiam asta, precum şi că majoritatea sunt prea dezamăgiţi ca să facă pe eroii în faţa unor părinţi puternici şi pisălogi. Cel mai probabil este că profesorul căruia îi venise rândul să fie mituit a acceptat şpaga, ba a mai şi mulţumit pentru ea.

— Da, e cam tras de păr, admise Borja. Dar tot nu ştim nimic despre bărbatul misterios de la barul Zürich. Şi trebuie să ţinem seamă că, după aspect, nu părea a fi cineva din cercul dumneavoastră.

— Sincer, nu ştiu ce să mai cred, spuse clientul nostru. Dar dacă eu sunt primul pe lista suspecţilor, n-ar fi o idee rea să-l identificăm pe omul acela şi să vorbim cu el. Aveţi mână liberă.

---

[69] Aluzie la supozitoarele cu glicerină pentru sugari, marca Vilardell.

— Tocmai voiam să vă amintesc că zilele astea am avut multe cheltuieli. Trebuie să ţineţi seamă de faptul că ne-am văzut obligaţi să lăsăm deoparte alte treburi, şi fireşte...

— Îmi închipuiam, şi scoase din buzunar un plic pe care, ca de obicei, Borja se grăbi să-l vâre în haină fără ca măcar să-l deschidă.

— Vă mulţumesc mult. Şi sunteţi sigur că nu vă trece prin minte niciun motiv care să o asocieze pe Mariona Castany cu asasinarea soţiei dumneavoastră? Este singura persoană de pe listă care nu pare a avea ce căuta acolo, insistă Borja.

— Adevărul e că nu. N-am idee. Şi mie mi se pare ciudat. Mariona este prietena noastră, desigur... Şi adăugă: Este o femeie ieşită din comun. Bineînţeles, având contul curent pe care îl are... Zâmbi. Mariona Castany îşi poate permite luxul de a fi orice doreşte.

— Bine. Ar fi mai bine să plecăm, zise Borja, considerând întrevederea încheiată. Nu vă mai răpim din timp.

Odată ajunşi în stradă, l-am întrebat pe Borja dacă a luat în considerare posibilitatea ca Núria Font să aibă ceva de-a face cu asasinarea mamei sale. Poate că pentru fata aceea plecarea la Oxford presupunea o dramă atât de mare, încât făcuse o prostie. La această vârstă, unii adolescenţi se sinucid pentru nişte motive care adulţilor li se par prosteşti, dar care, în fond, nu sunt chiar aşa, precum notele proaste, o dezamăgire amoroasă sau faptul de a nu avea mulţi prieteni. Sub acea aparenţă de mâţă blândă, poate că Núria Font nu face parte din categoria celor care se sinucid, ci a celor care acţionează.

— Sub nicio formă, afirmă Borja foarte sigur pe el. Dacă această fată ar fi avut inteligenţa şi cunoştinţele necesare pentru a pune la cale şi a duce la îndeplinire aşa ceva, mama ei n-ar fi trebuit să mituiască profesorii ca să-i dea note bune.

— Ai dreptate, am recunoscut. Adevărul e că îmi iei o piatră de pe inimă.

Îmi era milă de fata aceea sfrijită şi nefericită şi, pe când ne îndreptam către Smart, m-am bucurat că nici Aina, nici Laia, cele două gemene ale mele, nu semănau deloc cu ea.

21.

Cum era încă devreme, plecând de acasă de la deputat, ne-am dus direct să o vedem pe Mariona Castany. Ştiam că va fi la Barcelona până după sărbătoarea Regilor Magi, pentru că prietena fratelui meu face parte din

nucleul de privilegiaţi care nu au nevoie să aştepte Crăciunul sau luna august ca să plece în vacanţă. Ne spusese că, după ce se vor termina sărbătorile, intenţiona să plece pentru o lună în Caraibe, într-unul dintre locurile acelea care nu apar de obicei în ofertele agenţiilor de voiaj. Deoarece nu ne venea în minte niciun alt mod de a lămuri posibila ei implicare în cazul acela, am hotărât să riscăm şi să-i spunem fără înconjur ceea ce descoperisem în rapoartele poliţiei.

— Ce surpriză! Azi chiar că nu vă aşteptam! spuse ea zâmbind când Marcelo i-a anunţat vizita noastră.

— Iartă-ne că ne prezentăm în felul ăsta, Mariona, dar este vorba de o treabă destul de urgentă. Am putea sta puţin de vorbă? zise Borja, prefăcându-se că este puţin stânjenit (sau poate că îi era într-adevăr ruşine).

— Martini sau whisky? întrebă Mariona. La ora asta, mai bine un whisky, nu-i aşa? Şi înainte de a putea să refuzăm invitaţia, începu să prepare băuturile.

Fără ocolişuri, i-am povestit că investigăm în mod neoficial moartea Lídiei Font din însărcinarea soţului ei, aşa cum ea însăşi bănuise în seara când am luat cina împreună la restaurantul Flash Flash. Cu toate că nu aveam încă o idee clară în legătură cu cele întâmplate, am fost surprinşi să descoperim că poliţia o includea printre suspecţi, chiar dacă, adăugă Borja prudent, numele ei nu era între primele de pe listă.

Mariona Castany nu păru tulburată. Ba mai mult, zâmbi în felul acela pe jumătate cochet, pe jumătate maliţios, propriu unei femei de lume dezinvolte şi sigure pe sine. În realitate, părea mai curând amuzată, de parcă în fond s-ar fi simţit măgulită de posibilitatea de a fi considerată suspectă de moartea verişoarei ei.

— Şi vreţi să vă povestesc de ce sunt pe lista aceea... rosti ea, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume, pe când savura o înghiţitură de whisky.

— Draga mea, mai devreme sau mai târziu, tot vom afla, spuse Borja. Vrem doar să ajutăm cât mai mult cu putinţă. Poliţiştii sunt cam grei de cap, asta se ştie. Ne-am gândit că ar fi mai bine să afli şi că, dacă există ceva care să le justifice bănuielile...

— Acum înţeleg. Aţi venit ca să-mi daţi o mână de ajutor. Tonul ei nu putea fi mai ironic de atât.

— Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem face – am zis eu ca să-i continui jocul.

Luă o ţigară, o aprinse şi se aşeză mai comod. Purta nişte pantaloni albi şi o bluză tot albă, ceea ce îi scotea şi mai mult în evidenţă albastrul ochilor.

— Bine, dacă cineva a spus ceva poliţiei (şi îmi închipui deja cine a putut fi), nu-mi pasă. Nici măcar nu e vreun secret, ăsta-i adevărul. Probabil că jumătate din Barcelona ştie acest lucru.

Jumătate din Barcelona la nord de Avenida Diagonal, m-am gândit eu, pentru că nu cred că dincolo de graniţa aceea mai este cineva la curent cu rafinatele intrigi ale personajelor din oraş. Mai mult, mă îndoiesc că majoritatea locuitorilor Barcelonei ştiu cine este Mariona Castany.

— Acum vreun an, începu Mariona, a avut loc un incident la club. Lídia era supărată pe mine, pentru că nu i-am încredinţat ei lucrările de renovare pe care le-am făcut la conacul din Empordà. Nimic, patru fleacuri, de fapt... Era supărată foc pentru că toată lumea era sigură că ea fusese cea care se ocupase de redecorarea conacului şi, firește, când cineva o felicita – îi scăpă un zâmbet de pisică bătrână –, se simţea obligată să explice că nu ea făcuse lucrarea...

— Înţeleg, spuse Borja.

— Aşadar, într-o zi pe când eram la club şi faţă de câteva membre, Lídia a început să facă nişte comentarii impertinente în legătură cu prietenia mea cu Isidre Vidal, fără să-i menţioneze numele, desigur.

Se referea la cunoscutul arhitect despre care se spunea de mai mulţi ani că era amantul Marionei.

— Soţia lui Isidre, care era cu alt mic grup de persoane, a auzit, pentru că Lídia îşi dăduse toată silinţa. Lucrurile n-ar fi avut urmări dacă prostuţa de Sonsoles Pallarés, care nu ţine niciodată minte bârfele care i se povestesc şi nici nu-şi dă seama pe cine are în faţă, n-ar fi început să glumească pe seama misteriosului arhitect etcetera, etcetera. Roser, soţia lui Isidre (cu care, bineînţeles, până atunci aveam o relaţie excelentă), s-a ridicat şi a plecat foarte ofensată, mai bine zis umilită, pentru că sunt lucruri care nimănui nu-i place să-i fie aruncate în faţă. Eu m-am supărat foarte tare şi i-am zis Lídiei, îndeajuns de tare ca să audă toată lumea, că poate, într-o zi, cineva din Marsilia îi va face un necaz. Şi am adăugat aşa, într-o doară, că Marsilia este un loc foarte interesant şi că acolo am mai mulţi prieteni.

Eu nu am înţeles, dar fratele meu a prins ideea din zbor.

— Carevasăzică, ai ameninţat-o cu moartea în public! exclamă el. Referirea la „cineva din Marsilia" era, se pare, un eufemism pentru „asasin plătit".

— Aiurea, auzisem replica într-un film! Desigur că toată lumea ştie că, dacă aş vrea... Dar am spus-o doar ca să zic şi eu ceva.

— Păi, probabil că poliţia a luat-o în serios, deşi, după toate aparenţele, nu eşti singura persoană care voia să se răzbune pe vara ta, spuse Borja. După cum se vede, se făcuse coadă.

— V-am mai spus-o. Dar, de fapt, îi scăpă, cu un glas misterios, eu am avut deja plăcerea.

— Doar nu vrei să insinuezi că... spuse el cam speriat. Tot ce mai lipsea era ca puternica Mariona Castany să ne destăinuie că a avut ceva de-a face cu moartea Lídiei Font.

— Că i-am trimis o cutie cu bomboane otrăvite? Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Doar că din ziua aceea – îi scăpă din nou un zâmbet de satisfacţie –, biata Lídia n-a mai primit prea multe comenzi. Multe dintre bunele mele prietene (şi bogate) au înclinat spre angajarea altor decoratori... iar ea a început să nu mai fie la modă. Până la urmă, a sfârşit prin a lucra pentru clasa de mijloc, imaginaţi-vă!

— Şi-a făcut-o cu mâna ei, zise sincer Borja.

— Ah! şi n-a mai fost invitată nici la nunta principelui, bineînţeles. Asta după ce la început ea şi Lluís erau pe listă...

— Mătuşă Mariona, eşti perversă – dar comentariul lui Borja era făcut pe un ton cât se poate de măgulitor.

Nu te joci cu oamenii cu adevărat puternici, iar cu o femeie ca Mariona Castany e preferabil să te ai bine întotdeauna. După acea discuţie, eu şi Borja am rămas destul de convinşi că era mai mult decât improbabil ca Mariona să-şi fi dat osteneala să o scoată pe Lídia Font din circulaţie. Dacă voia doar să se răzbune, Mariona nu avea nevoie să angajeze pe nimeni din Marsilia. Ar fi fost de-ajuns ca, din când în când, să-i pună câte o piedică şi să-i închidă câteva uşi în nas. Şi adevărul este că Mariona mânuieşte multe chei, unele dintre ele destul de importante.

— Şi cu Enrique Dalmau? Sunteţi foarte buni prieteni? întrebă Borja amintindu-şi că îl văzuserăm ieşind din casa ei cu puţin timp înainte ca doamna Font să fie asasinată.

— Ştiţi şi asta? Măi să fie... spuse Mariona vizibil surprinsă.

— Lídia îl şantaja ca să-l sprijine pe soţul ei, riscă să-i povestească fratele meu. Şi el apare pe lista suspecţilor de la poliţie.

— A venit să-mi ceară sfatul, recunoscu Mariona, puţin cam contrariată că trebuie să ne dea atâtea explicaţii. I-am spus că cel mai bun lucru pe care îl poate face este acela de a-şi căuta un alt hobby în afara sferei politice. Scandalul putea fi enorm.

— Mulţumesc încă o dată şi scuză-ne pentru deranj, zise Borja când ne-am luat la revedere.

— Sunteţi mereu bine-veniţi. La revedere, flăcăilor. Sper ca într-una din zilele astea să mă puneţi la curent...

La plecare, am descoperit că începuse să burniţeze. Ziua fusese lungă şi eram obosiţi. Aveam nevoie de timp ca să digerăm tot ce descoperiserăm,

astfel că am hotărât să ne luăm o zi de repaus şi am plecat acasă. Borja trebuia să cureţe parchetul şi să rezolve problema din baie, iar eu mă angajasem să-i fac câteva comisioane lui Montse şi mai trebuia să mergem să cumpărăm şi cadourile pentru Ziua Regilor Magi. În plus, începea să mi se cam aplece de aceste tragedii ale bogătaşilor şi simţeam nevoia să mă deconectez, fie chiar şi numai pentru câteva ore. Jumătatea de milion de pesete care se aflau în plic îmi vor permite să nu-mi mai fac griji pentru cheltuielile de întreţinere vreme de cel puţin o lună, ceea ce era reconfortant după atâtea luni de lipsuri materiale. Era 4 ianuarie, era frig şi, în ciuda numărului mare de barcelonezi care erau plecaţi la schi, oraşul îşi continua ritmul aferat şi zgomotos. În centru, străzile se pregăteau să-i primească pe Maiestăţile lor Craii de la Răsărit[70], cărora, potrivit gurilor rele, cetăţenii le ofereau întotdeauna o primire mult mai călduroasă şi mai fastuoasă decât rudelor lor de la Madrid.

22.

În zilele următoare, investigaţia noastră nu a făcut multe progrese, ca să nu zic niciunul. Nimeni nu îl cunoştea pe misteriosul bărbat de la barul Zürich, chiar dacă una dintre angajatele cofetăriei Foix, de unde fuseseră cumpărate fatalele maroane glasate, ne-a explicat foarte nervoasă că are impresia că vânduse o cutie cu ceva unui motociclist cu cască şi ochelari negri într-o zi când magazinul gemea de oameni. Potrivit angajatei, motociclistul nu îşi scosese casca nicio clipă, motiv pentru care îi era cu neputinţă să-l identifice.

Lluís Font a trebuit să meargă de două ori la comisariat ca să răspundă la câteva întrebări şi, între timp, ziarele s-au dedicat speculaţiilor privitoare la mâna care se ascundea în spatele acelei crime sofisticate. Unele dintre ele, care erau mai de stânga, îl indicau pe soţ, în vreme ce feministele îşi frecau mâinile în faţa posibilităţii unui caz de violenţă în familie în sferele înalte ale societăţii; altele insinuau o răzbunare de tip personal sau o greşeală de calcul săvârşită de presupusul asasin. Un ziar consemnase posibilitatea că ar fi vorba de o sinucidere în toată regula, iar altul susţinuse chiar ipoteza că asasinatul făcea parte dintr-un macabru joc de roluri.

[70] Denumirea cunoscută din colindele româneşti a ceea ce spaniolii numesc Regii Magi. În această frază, autoarea romanului face o aluzie ironică la Regii Spaniei.

Datorită lui Eudald Masoliver am aflat că numitul Carlos Carbonell trăia de mulţi ani la Bruxelles. Lucra ca interpret la Comisia Europeană şi era însurat cu o belgiană de familie bună care lucra şi ea pentru Comisie. Nu mai călcase în Spania de ani de zile şi, în aceste condiţii, nu părea să fi avut nici cel mai mic interes de a se răzbuna pe fosta sa iubită. În ceea ce priveşte perechea Dalmau, faptul de a o lichida pe Lídia Font nu avea prea mult sens. Probabil că era logic să se suspecteze că ar exista mai multe persoane la curent cu informaţiile pe care le mânuia vicleana doamnă Font, aşa că lucrul cel mai prudent din partea ei, aşa cum sugerase Mariona, era să renunţe şi să accepte înfrângerea.

Astea fiind zise, eu şi Borja nu ştiam ce cale să urmăm. Dacă poliţia, cu toate progresele criminalisticii la dispoziţia ei, nu era în stare să găsească nici măcar un suspect ca lumea, noi cu atât mai puţin. Pentru orice eventualitate, fiindcă se reluaseră cursurile după Ziua Regilor Magi, am hotărât să aprofundăm „pista Oxford", cum a numit-o Borja, şi am mers să vorbim cu diriginta Núriei Font. Ceea ce aveam de gând, de fapt, era să ne întâlnim cu Elisenda Rourell, fosta profesoară de filosofie a Núriei. Dacă fuseseră prietene, ne-am gândit eu şi fratele meu, poate că într-un moment de slăbiciune doamna Font îi făcuse vreo confidenţă care ne-ar ajuta să clarificăm puţin moartea acesteia. Ne aflam într-un asemenea întuneric, încât orice pistă, cât de mică, ar fi fost bine-venită.

Núria Font era elevă la unul dintre acele colegii scumpe, prestigioase şi cu ideologie conservatoare, dar nu şi religioasă, exclusiv de fete, din zona înaltă a Barcelonei. Colegiul ocupa un turn magnific care se înălţa deasupra bulevardului Bonanova şi era înconjurat de o grădină care reconstituia un campus universitar în miniatură. Către amiază, după terminarea orelor, ne-am prezentat la colegiu şi am întrebat de Assumpta Vilardell. Profesoara ne-a primit în biroul ei, de parcă însuşi Papa de la Roma ne-ar fi acordat o audienţă. Domnişoara Vilardell nu era numai diriginta Núriei Font, ci şi coordonator de studii şi primul lucru pe care ni l-a spus a fost acela că are multă treabă şi că nu ne poate acorda decât vreo câteva minute. Era o femeie aspră, eficientă şi antipatică, de vreo cincizeci de ani, dar arăta mai bătrână (sau poate că era aşa ursuză din pricina muncii ei, cum li se întâmplă atâtor profesori) şi a început să se enerveze când ne-am interesat de dosarul şcolar al elevei sale şi de intenţia părinţilor ei de a o trimite la Oxford.

— Acesta este un colegiu serios – ne-a asigurat cu o grimasă de neplăcere – şi se înţelege de la sine că poziţia socială sau materială a părinţilor nu influenţează absolut deloc calificativele elevelor.

A accentuat fraza într-un asemenea mod, încât n-am putut evita să nu mă gândesc la ceea ce se numeşte *excusatio non petita*[71]... Gând i-am insinuat că se zvoneşte că Lídia Fond încercase să facă presiuni asupra profesorilor fiicei sale ca să-i acorde note bune, ne-a dat imediat afară din biroul ei.

Întrevederea cu Elisenda Rourell, profesoara de filosofie a Núriei nu ne-a adus nici ea multe noutăţi, dar ne-am dat numaidecât seama de afinitatea care se născuse între ea şi Lídia Font. Era o femeie la vreo patruzeci de ani, de un blond vopsit, care purta cercei cu perle şi nenumărate lănţişoare aurite la gât şi la încheieturile mâinilor. Şi bronzul ei provenea tot de la razele ultraviolete şi purta uniforma lejeră a snobilor: blugi de firmă, bluză bleu-ciel şi pulover bleumarin pe umeri. Adevărul e că arăta a orice, numai a profesoară de filosofie nu, până când mi-am amintit, de pe vremea când eram student, că şi Pitagora a fost un pletos extravagant, iar Aristotel nu a încetat niciodată să fie un grec căruia îi plăcea să trăiască bine.

Nu mi-a fost greu să-mi imaginez nici scenariul în care profesoara de filosofie şi soţia deputatului au devenit prietene apropiate, după cum ne povestise Núria. Cu siguranţă că Lídia Font i-a dat profesoarei cu miere pe la gură, întredeschizându-i porţile unei lumi exclusiviste şi, odată obţinută nota maximă pentru fiica ei, mama şi-a pierdut interesul pentru noua ei prietenă. Elisenda Rourell nu ne-a furnizat nicio informaţie utilă, dar am dedus că era destul de ofensată din pricina fostei sale prietene, încât să nu o apere în faţa insinuărilor noastre. Este evident că acea conversaţie a iritat-o şi că se temea ca nu cumva vreun părinte să facă vreun denunţ sau vreo inspecţie legată de diploma de onoare obţinută de Núria. Firește, noi nu puteam să o întrebăm deschis dacă i-a trimis Lídiei Font o cutie cu maroane glasate otrăvite, lucru care, pe de altă parte, tot nu părea să aibă vreun sens, dat fiind că doamna Font avusese câştig de cauză. „Pista Oxford" nu părea să ofere mai mult de atât şi am hotărât să închidem acest capitol.

Decepţionaţi de acea dimineaţă pierdută, ne pregăteam să mergem să mâncăm ceva la restaurantul Vell Sarrià şi să facem bilanţul turnurii pe care o lua investigaţia. Tocmai ne pregăteam să ne urcăm în Smart când am văzut că un bărbat cu o cască neagră de motociclist sub braţ ieşea din clădirea colegiului.

— Borja, el este! am exclamat nervos. Bărbatul din barul Zürich!

— Eşti sigur?

— Cum nu se poate mai sigur. N-am nicio îndoială că este vorba de acelaşi bărbat, l-am asigurat eu emoţionat.

---

[71] Locuţiune latină de origine medievală având continuarea: ...accusatio manifesta, în traducere literală scuză necerută, acuzaţie declarată sau mai pe românește cine se scuză se acuză.

Necunoscutul mergea fără să ridice privirea din pământ şi părea îngândurat. Nu ne-a observat. Deodată, se încruntă, făcu stânga-mprejur şi intră din nou în clădire, de parcă şi-ar fi dat seama că uitase ceva. Fără să stea pe gânduri, Borja se îndreptă iute către un mic grup alcătuit din patru eleve care stăteau de vorbă şi râdeau lângă grilajul de fier care despărţea grădina de stradă.

— Ei, fetelor! Îl cunoaşteţi pe bărbatul acela cu cască neagră care tocmai a intrat? întrebă el cu un zâmbet seducător.

— Vă referiţi la Messegué? răspunse îngâmfată una dintre eleve, care nu părea foarte impresionată de farmecele fratelui meu.

În colegiul acela, elevele purtau uniformă, dar din manierele lor îţi dădeai seama de lumea din care proveneau.

— Este proful de latină, spuse eleva care semăna cel mai mult cu Lolita[72]. Este un tip ciudat.

— Îi ştiţi numele mic? m-am grăbit eu să întreb. Numele de familie coincidea cu una din iniţialele de pe misteriosul dosar neidentificat găsit în casa Lídiei Font.

— De unde să-l ştiu? – răspunse fata cu o mutră dispreţuitoare. Alta ridică din umeri.

— Îl cheamă Segimon, zise cea care purta ochelari. Era singura care semăna cu o elevă.

— Adică Segimon Messegué, sublinie Borja.

— Noi îi spunem...

— Taci, fată! o întrerupse prietena ei. Cine sunteţi dumneavoastră? Aţi venit cumva să vindeţi vreo enciclopedie? adăugă pe un ton ironic, în timp ce ne cerceta din cap până-n picioare.

— Lucrăm pentru o producătoare, spuse Borja fără să clipească. Suntem în căutarea unor locaţii pentru nişte americani, pentru un film. Atitudinea celor patru adolescente se schimbă radical. Apropo, voi n-aţi fi interesate să faceţi figuraţie dacă vom turna filmul în acest colegiu?

— Un film?! exclamară în cor toate patru. Eu vreau să apar! Eu vreau să apar! Şi începură toate să ţopăie, vizibil emoţionate.

— Bine, vom vedea cum i se pare producătorului locaţia aceasta, continuă Borja. Acţiunea filmului se desfăşoară într-un colegiu.

— E un film de groază? Şi cine joacă? Cineva cunoscut? întrebă una dintre fete, foarte agitată.

---

[72] Aluzie la personajul cu acest nume al romanului cu acelaşi titlu de Vladimir Nabokov, prototipul minorei perverse.

— Fată dragă, lucrurile astea sunt confidenţiale. Nu putem umbla ducând vorba de colo-colo... Dar, mă rog, dacă îmi promiteţi că nu veţi spune nimănui, zise Borja, care le câştigase deja de partea lui.

— Promitem! Promitem! garantară în acelaşi timp cele patru fete cu ochii cât cepele şi ţopăind întruna.

— Nu vă pot spune numele lui... Făcu o pauză. Dar o să vă spun totuşi că actorul principal a fost şi protagonistul din *Titanic* – şi le făcu cu ochiul.

— Di Caprio! Di Caprio! se porniră să ţopăie cu şi mai mult avânt, de parcă tocmai ar fi căzut în extaz.

— E un secret, da? zise Borja, ducându-şi un deget la buze.

Fetele păreau ieşite din minţi. Tuturor le luceau ochii.

— De ce aţi zis că profesorul de latină este un tip ciudat? am întrebat eu. Nouă ni s-a părut cunoscut...

— Anul trecut era s-o păţească, pentru că ne-a pus să traducem un poem foarte deocheat, despre un tip care i-o sugea nu ştiu cui... spuse una dintre ele pe un ton cât se poate de firesc.

— Era de Virgiliu, adăugă fata cu ochelari.

— Vrei să spui de Catulus, am corectat-o eu timid.

— Nu, pentru că era scris în latină[73], completă foarte serioasă prietena ei. Celelalte trei încuviinţară.

— Şi ce s-a întâmplat? interveni Borja.

— A fost cât pe-aci să fie dat afară, dar se pare că şi-a cerut scuze şi l-au lăsat să predea în continuare.

— Şi în plus, spuse fata cu ochelari cu un aer confidenţial, este burlac şi locuieşte cu maică-sa, care este invalidă. Este un *freaky*[74].

— Chiar că aşa este, confirmară colegele ei.

Borja mă întrebă din priviri.

— Îţi povestesc după aceea – am şoptit eu.

Unul dintre avantajele de a trăi alături de două adolescente este că te ţin la curent cu limbajul pe care îl folosesc tinerii.

— Probabil că este un depravat, zise „Lolita" pe un ton sentenţios. Se uită mereu la decolteul meu.

Într-adevăr, era greu să nu observi decolteul acelei fete, care purta o bluză descheiată până la buric şi care nu avea de ce să invidieze ţâţele unei Marylin Monroe, ca să dau un exemplu. Bineînţeles că nu părea să aibă numai cincisprezece ani.

---

[73] Frază absurdă ce reflectă ignoranţa elevei, deoarece amândoi poeţii menţionaţi sunt latini, iar eleva presupune că poetul Catulus ar fi scris în altă limbă.

[74] În limba engleză în original, ciudat.

Bărbatul cu casca, despre care acum ştiam că se numeşte Segimon Messegué, ieşi din nou din clădire cu aceeaşi expresie îngândurată şi cu un teanc de hârtii sub braţ. Se îndreptă spre o motoretă Vespa cam rablagită, un model foarte vechi. Înainte de a-şi fi putut pune casca, Borja se apropie de el şi îl abordă.

— Domnul Messegué? Segimon Messegué? Acesta dădu din cap afirmativ. Am dori să discutăm un moment cu dumneavoastră. Este vorba despre Lídia Font.

Auzind numele acela, suspectul nostru făcu feţe-feţe şi începu să se bâlbâie. După toate aparenţele, eram pe drumul cel bun.

— Eu... nu, nu ştiu... Tre... trebuie să... doar atât reuşi el să spună.

— Auziţi, insistă Borja clipind din ochi. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră chiar acum. Ştim ce a păţit Lídia Font.

— Dumnezeule! murmură el cu un glas aproape imperceptibil.

Borja trăsese la întâmplare, dar se pare că nimerise drept la ţintă. Ceea ce nu ştia omul acela era faptul că şi noi eram la fel de surprinşi ca şi el.

— Sunteţi poliţişti, nu-i aşa? spuse el tremurând.

— Nu. Borja clătină din cap. Nu suntem poliţişti. De aceea trebuie să vorbim cu dumneavoastră chiar acum.

Presupun că Borja se temea ca nu cumva omul acela să o ia la fugă şi să dispară sau să profite de un răgaz preţios ca să distrugă vreo dovadă compromiţătoare acum, când ştia că fusese descoperit. Noi, bineînţeles, nu aveam nicio dovadă care să-l implice în asasinat. Totul se reducea la nişte supoziţii, dar el nu ştia asta.

— Eu... azi... mama... mama mea mă aşteaptă... zise vizibil năucit. Femeia care o îngrijeşte trebuie să plece mai devreme... azi... şi nu... nu-mi place să o las singură... încercă el să explice. Trebuie să ajung acasă. Trebuie... trebuie să mă înţelegeţi.

— Poate că preferaţi să chemăm poliţia... făcu Borja pe grozavul.

— Dacă nu cumva... dacă nu cumva doriţi să mă însoţiţi până acasă... propuse el. Vă asigur... că eu... că pot... explica...

— De acord. Mergem la dumneavoastră acasă. Borja acceptă propunerea fără să stea prea mult pe gânduri. Dar ar fi mai bine să lăsaţi aici motoreta. Vom merge toţi trei împreună.

— Eu... desigur... cum doriţi... murmură el descumpănit.

Fără să fi avut timp să punem la cale vreo strategie, am coborât în tăcere până pe bulevardul Bonanova şi am oprit un taxi. În ceea ce mă priveşte, nu eram absolut deloc sigur că este o idee bună, dar era deja prea târziu. Speram ca fratele meu să aibă în minte un plan bun, înainte de a pierde controlul situaţiei.

— Dumnezeule! Carevasăzică, aţi aflat... şopti el abătut pe când ne urcam în taxi.

În momentele acelea, părea că lumea întreagă tocmai se prăbuşise peste Segimon Messegué.

23.

Îmi amintesc că, pe când ne urcam în taxi, m-am gândit că mergem direct în gura lupului ca doi miei la tăiere, pe drumul către abator. Profesorul Segimon Messegué, un om pe care nu-l cunoşteam de nicăieri şi despre care acum ştiam aproape cu siguranţă că o asasinase pe Lídia Font, ne ceruse să-l însoţim în bârlogul lui, iar noi îi căzuserăm în capcană.

Singur la părinţi, timid, burlac şi cu o înfăţişare destul de banală. Un bărbat în toată firea care încă locuia cu mama lui infirmă... Oare toate astea nu le văzusem deja într-un film? În momentele acelea, în taxi, mi-am dorit să fiu mai puţin necredincios ca să-mi pot pune toată nădejdea în vreun sfânt. Mi-era frică, un fel de teroare ancestrală înteţită de atâtea şi atâtea filme. Descoperiserăm monstrul şi îl privisem în ochi.

Pe când coboram pe strada Muntaner, mă întrebam ce surprize ne aşteaptă acasă la acel Norman Bates[75] catalan care locuia într-un cartier atât de emblematic precum Ensanche. Cumva o mamă mumificată, aşezată într-un scaun cu rotile pe o verandă cu ferestre moderniste şi dale cu desene geometrice pe jos? Prostituate tăiate bucăţele şi înfăşurate în pungi de plastic îngrămădindu-se în camera de lângă bucătărie? Schelete pestilenţiale sub paturi sau în dulapuri? De asemenea, mă preocupa peste măsură ce anume avea de gând să facă omul acela cu noi odată ajunşi la el acasă, pentru că nu credeam că se va limita să ne invite la un păhărel, cât timp aşteptam sosirea poliţiei. Asta, bineînţeles, în cazul în care ar fi avut amabilitatea de a ne lăsa să-i folosim telefonul ca să o anunţăm, deoarece, culmea ghinionului, mobilul meu nu mai avea baterie, iar Borja îl uitase pe al lui acasă.

Pe măsură ce ne apropiam de destinaţie, îmi amintesc că îmi reproşam mie însumi faptul că nu intuisem din primul moment că sub acea înfăţişare de om normal şi obişnuit se ascundea un sadic sau un dement, aşa cum ar fi dedus un detectiv adevărat. Dar adevărul este că atunci când l-am văzut în

[75] Numele personajului principal din filmul Psycho al lui Alfred Hitchcock, interpretat de Anthony Perkins.

barul Zürich certându-se cu Lídia Font nu îmi lăsase această impresie. Mi se păruse un om intimidat şi necăjit, dar, desigur, un lucru nu îl exclude pe celălalt. Pe de altă parte, în clipele acelea, asasinul nostru părea şi el destul de neliniştit. Transpira şi nu înceta să-şi frece mâinile, în ciuda faptului că era tăcut.

De fapt, nimeni nu spunea nimic în acel taxi, iar taximetristul probabil că a intuit că se întâmplă ceva, pentru că nici el nu a deschis vreun subiect de discuţie. A dat radioul mai tare şi ne-a obligat să ascultăm o emisiune despre menopauză şi diferitele tipuri de lubrifianţi vaginali. Eu mă rugam ca fratele meu să se răzgândească şi să-i spună taximetristului să ne ducă direct la un comisariat de poliţie, ceea ce, în acele împrejurări, părea lucrul cel mai înţelept. Ce s-ar întâmpla dacă, odată ajunşi la el acasă, omul acela ar scoate un pistol sau o armă albă şi ne-ar ciurui cu gloanţe sau cu lovituri de pumnal? E adevărat că noi eram doi, dar nu eram sigur că eu şi Borja am fi putut ieşi complet teferi dacă omul acela hotăra să ne atace sau să ne întindă o cursă.

Taxiul se opri pe strada Mallorca colţ cu Muntaner. Segimon Messegué s-a grăbit să plătească suma de pe taximetru şi toţi trei am coborât în tăcere. Nu ştiu dacă şi lui Borja, dar mie îmi tremurau picioarele, iar inima îmi ieşea din piept.

— Pep, eşti sigur că e corect ceea ce facem? am murmurat cu voce joasă. Poate fi foarte periculos...

— Acum nu mai putem da înapoi, spuse fratele meu cu frica întipărită pe chip.

După ce am mers câţiva metri, Segimon Messegué se opri în faţa unei clădiri care data din secolul al XIX-lea şi a cărei faţadă era decorată cu mici cărămizi de culoare roşie. Uşa de la intrare, din sticlă şi fier forjat, era mică şi nu foarte impozantă, la fel ca şi camera portarului, care era mai curând strâmtă, dar în ansamblu clădirea păstra farmecul modernist care conferise renume acestui cartier. Segimon Messegué scoase nişte chei din buzunar şi deschise încet uşa. Pe scară, întunecoasă precum teama, nu era ţipenie de om şi domnea o linişte absolută.

— Locuiesc la etajul trei, apartamentul din dreapta, murmură el. Dar există lift.

Liftul era vechi şi îngust, de lemn, şi nu am putut evita ca, odată ajunşi înăuntru, trupurile noastre să nu se atingă. Am urcat în tăcere, toţi trei cu feţe lungi, în conformitate cu gravitatea situaţiei. Eram convins că atât fratele meu, cât şi asasinul îmi puteau auzi bătăile neregulate ale inimii.

— Am ajuns, anunţă Segimon Messegué cu o voce tremurândă, când ascensorul se opri.

Pe palier nu era lumină. După cum ne-a spus, becul era ars de mai multe zile, dar cum tavanele erau foarte înalte, era greu să fie schimbat, pentru că scările obişnuite nu ajungeau. Ne-a mai spus şi că în apartamentul de vizavi nu mai locuia nimeni, iar eu m-am speriat şi mai tare.

— Mamă, am venit! strigă el de îndată ce deschise uşa.

Ne pofti să intrăm şi el o luă înainte pe culoar cu paşi hotărâţi. Noi am rămas în vestibul. Culoarul pe care dispăruse era lung şi întunecos, tipic pentru casele din cartierul Ensanche. Apartamentul rămase cufundat în penumbră şi asta, în ciuda faptului că amfitrionul nostru aprinsese luminile de pe culoar şi din vestibul, care probabil că funcţionau cu becuri de patruzeci de waţi. Fără să şovăie, intră în camera de la capătul culoarului întunecat şi întredeschise uşa. Eu şi Borja ne-am privit, neştiind ce să facem.

Din vestibul, am putut să le auzim vocile, dar nu şi să înţelegem ce spuneau. M-am gândit din nou la Norman Bates şi a fost cât pe-aci să leşin. Nu am fost niciodată amator de filme de groază şi cu atât mai puţin de cele cu sânge şi viscere, şi am intrat în panică. Eram înspăimântat şi mi s-a părut că nici Borja, care strângea din dinţi, nu era mai breaz. Vestea cea bună era că apartamentul, deşi mirosea a vechi şi avea nevoie de o bună aerisire, nu duhnea a cadavre în descompunere.

Segimon Messegué reveni după un minut şi ne spuse cu o voce tremurândă că mama lui doreşte să ne salute. Ne rugă să-i facem pe plac şi ne asigură că după aceea vom putea vorbi în linişte. Ascultători şi dezorientaţi de faptul că ne aflam într-un apartament străin şi într-o situaţie neprevăzută, eu şi Borja am pornit-o pe acel culoar întunecat, de parcă am fi luat-o pe coridorul morţii.

La capătul acestuia se afla uşa pe care intrase şi ieşise Segimon Messegué. Ne-am oprit în faţa ei şi amfitrionul nostru ne-a invitat să o deschidem. Borja, care mergea în faţă, o împinse uşor şi intră în cameră cu precauţie. Eu l-am urmat, pregătit pentru ce era mai rău. Odată ajunşi în încăpere, am răsuflat amândoi uşuraţi şi nivelul adrenalină a început să ne scadă.

Camera aceea, cu vedere spre stradă, mirosea a apă de colonie Heno de Pravia. Perdelele erau date la o parte şi lăsau să intre lumina. Deşi mobilele erau destul de vechi, de mahon masiv, încăperea avea tapet cu motive florale vesele şi nu avea aspectul macabru pe care ni-l imaginaserăm cu câteva clipe înainte. Într-un scaun cu rotile stătea o bătrânică zâmbitoare, cu părul alb. Purta un capot de culoare albastru-deschis şi se uita cu atenţie la televizor. Văzându-ne intrând, ne-a salutat foarte amabilă şi ne-a rugat să ne apropiem.

— Dumneavoastră sunteţi decoratorii, nu-i aşa? spuse ea reducând cu telecomanda sonorul aparatului şi adresându-ne în acelaşi timp un zâmbet

sincer. Voiam să vă spun doar un singur lucru: nu-l luaţi în seamă pe fiul meu şi daţi-i ascultare ei. Casa trebuie să fie pe placul ei. Şi fiind convinsă că ştim despre ce vorbeşte, adăugă: Iar aceasta va fi camera ei, orice ar spune fiul meu. Este cea mai mare şi are vedere spre stradă, iar eu n-am nevoie de atâta spaţiu...

— Mamă, nu-ţi face griji. Totul se va face aşa cum va dori Lluïsa, zise Segimon Messegué, pe un ton cât mai firesc. Acum eu şi aceşti domni trebuie să vorbim despre costuri. Vom fi în sufragerie. Ai nevoie de ceva?

— De nimic, de nimic. Stai liniştit, mă simt bine. Cred că o să dorm puţin... Ascultă, *nen*[76], oferă-le o cafea sau un păhărel, îi sugeră ea, ospitalieră. Îmi pare rău, dar vedeţi că eu nu pot... se scuză ea atingând scaunul cu rotile.

Eu şi fratele meu i-am mulţumit pe jumătate descumpăniţi, pe jumătate ruşinaţi, şi am ieşit din cameră. Poate că ei îi plăcea să le servească arsenic musafirilor, m-am gândit eu amintindu-mi cum murise Lídia Font. Înfăţişarea ei blândă şi inofensivă întărea şi mai mult această ipoteză.

Segimon Messegué ne conduse în tăcere pe culoar până în celălalt capăt al casei. Am ajuns până în sufrageria înţesată de mobile, care dădea într-o verandă plină cu plante cam ofilite.

— Lluïsa este logodnica mea, ne explică el vizibil abătut, în timp ce ne invita să luăm loc. Peste trei luni se mărită fiica ei şi ne-am gândit... – şovăi câteva clipe şi îi scăpă un suspin amar – ... ne-am gândit să facem modificări în apartament şi să vină să locuiască aici. Mama mea, adăugă el maşinal, vrea ca totul să se facă aşa cum doreşte Lluïsa, ca să se simtă bine.

Eu şi Borja ne-am privit fără să ştim cum să reacţionăm. În sufragerie se găsea unul dintre acele ceasuri vechi de perete, cu arc, al cărui tic-tac monoton încetinea trecerea timpului. Am aruncat o privire în jurul meu şi am constatat că nu existau animale disecate, ci rafturi pline cu cărţi şi o vitrină mare cu pahare, cupe de cristal şi diferite obiecte, precum mici pene colorate asemenea celor care se folosesc la împodobirea platourilor cu prăjiturile tradiţionale de Paşti, o mică *senyera*[77], cărţi poştale decolorate, câte un bibelou, piese de ceramică şi alte amintiri. Şi pereţii culoarului erau plini de rafturi şi de cărţi care miroseau a praf, dar nimic din ceea ce vedeam nu trăda arsenalul sau apucăturile unui asasin sau ale unui dement depravat.

— Aşadar, aţi descoperit... zise cu voce joasă şi cu privirea aţintită în pământ.

---

[76] În catalană, băieţel.

[77] În catalană în original, denumirea drapelului Coroanei de Aragón, adoptat în ziua de astăzi ca drapel autonom al Aragonului, Cataloniei şi al Comunităţii Valenciene.

— N-a fost uşor, dar ştim ce i s-a întâmplat Lídiei Font – spuse Borja prudent şi cu o figură foarte serioasă.

Eu am preferat să tac şi să-l las pe fratele meu să vorbească. Nu trecuse nici măcar o oră de când eram total în ceaţă în ceea ce priveşte moartea soţiei deputatului, dar, în mod neaşteptat, întâmplarea ne-a făcut să găsim răspunsul la întrebarea „cine”. La întrebarea „cum” aveam deja răspuns. Ne mai rămânea de aflat „de ce”.

— Iar acum veţi dori să anunţaţi poliţia... rosti el fără să-şi ridice privirea din pământ. Pe lângă faptul că era şocat, părea şi ruşinat. Pentru că ziceţi că nu sunteţi poliţişti, nu-i aşa?

— Nu. Borja clătină din cap în semn de negaţie. Noi lucrăm pentru soţul defunctei doamne Font. El ştie că suntem aici – zece puncte pentru Borja, m-am gândit eu. Dar, desigur, va trebui să informăm autorităţile...

— Îmi imaginez... Şi atunci omul acela neînsemnat îşi ascunse capul în palme şi începu să plângă.

Borja trăsese din nou la întâmplare şi nimerise ţinta. De fapt, singurul lucru care ne făcuse să-l asociem pe Segimon Messegué cu crima pe care o investigam era circumstanţa potrivit căreia, cu câteva zile înainte de crimă, eu îl văzusem pe bărbatul acela discutând cu victima într-un bar din centrul oraşului, o întâmplare pe care el nu ar fi putut să o prevadă. În afară de asta, eu şi Borja tot nu aveam habar de ce anume se întâmplase, deşi el, dat fiind faptul că nu negase, tocmai îşi mărturisise crima în mod indirect. Borja hotărî să încerce să-l tragă de limbă înainte de a chema poliţia.

— Presupun – începu fratele meu cu delicateţe – că Lídia Font vă şantaja.

— Da, recunoscu el după ce îşi şterse lacrimile.

— Era din cauza poveştii aceleia cu Oxfordul şi notele fiicei sale, nu-i aşa? continuă Borja pe acelaşi ton blând.

— Da.

— Şi dumneavoastră aţi preferat să o ucideţi pe mamă decât să falsificaţi notele fiicei, nu-i aşa? insinuă Borja.

— Da... nu... De fapt – îi tremura vocea –, nu s-a întâmplat chiar aşa, şopti el.

— Înţeleg. Atunci, de ce nu ne povestiţi? sugeră fratele meu, adoptând rolul poliţistului bun.

Dintre cele trei dosare pe care le găsise poliţia în casa Lídiei Font, exact cel care purta iniţialele „S.M.” afirma că nu se găsise nimic. Adică nimic cu care să fie şantajat.

— A fost în legitimă apărare, şopti el în cele din urmă, puţin mai liniştit. Ea – adăugă, de parcă i-ar fi părut rău pentru cele întâmplate – nu mi-a lăsat alternativă.

— Bine, dar acum alternativa va fi aceea de a petrece o grămadă de ani după gratii, am spus eu fără să vreau să par crud, dar amintindu-mi că, dacă Borja îşi asuma rolul de poliţist bun, mie îmi revenea cel de poliţist rău. Poate că ar fi fost mai bine să vă fi gândit de două ori înainte de a acţiona aşa cum aţi făcut-o. În orice caz, să-i falsificaţi puţin nota...

— Nu mai era timp. Eu... eu n-am înţeles-o la început, spuse şi făcu o pauză. Ca să fiu sincer – spuse el abătut, dar demn –, prefer să merg la puşcărie. Ceea ce dorea doamna Font să fac era... monstruos. Făcu o altă pauză, vizibil afectat. Mi-aş fi distrus viaţa. Pe a mea, a mamei mele, a Lluïsei... Aşa, cel puţin, voi merge la închisoare cu capul sus.

Eu şi Borja ne-am privit şi mai descumpăniţi. Cu ce naiba l-o fi ameninţat Lídia Font pe acel biet om care prefera să meargă la puşcărie acuzat de asasinat decât să accepte o mită? Şi povestea aceea cu capul sus se referea la integritatea sa profesională, la faptul că a refuzat să falsifice notele Núriei? Dacă doar acesta era motivul, profesorul acela întrecuse măsura încercând să-şi apere integritatea.

— Omule, oricine ar crede că ceea ce v-a cerut a fost să-i dăruiţi fetei o diplomă de medic sau de arhitect. Dar vorbim despre latină – am argumentat eu amintindu-mi că, atunci când traduceam din Cezar, intram în mare încurcătură din cauza armatelor care plecau şi veneau.

— Poate că ar fi mai bine să vă povestesc ce s-a întâmplat, spuse el oftând. Îmi va face bine să-mi descarc sufletul înainte de a da explicaţii la poliţie. Până acum, n-am putut vorbi cu nimeni despre asta, desigur.

— Daţi-i drumul, îl încuraja Borja. Am venit ca să vă ascultăm. Povestiţi-ne ce s-a întâmplat.

24.

Ceasul a bătut ora patru şi jumătate cu un sunet vechi care mi-a amintit zilele trăite în casa bunicilor mei. După moartea părinţilor noştri, eu şi Borja am petrecut multe week-end-uri într-un apartament ca acela, întunecos, vechi şi dezolant.

Segimon Messegué se ridică încet şi încercă să-şi recapete cumpătul. Nu mai plângea şi părea puţin mai liniştit, ca şi cum perspectiva de a-şi descărca sufletul în faţa noastră ar fi echivalat pentru el cu o eliberare.

— La începutul anului şcolar, doamna Font a venit să mă vadă la mine în birou şi mi-a spus că doreşte ca fiica ei să plece la Oxford să-şi continue studiile. Pentru ea, era ceva foarte important, nu ştiu de ce. Fata – clătină el

din cap – nu era o elevă foarte bună, cel puţin în ceea ce priveşte limba latină. În ziua aceea, şovăi el puţin, presupun că doamna Font mi-a oferit bani în mod voalat, dar adevărul este că, pe moment, nu am înţeles şi m-am gândit că singurul lucru pe care îl dorea era să o fac pe fată să se pună cu burta pe carte. I-am spus că voi face tot ce îmi stătea în putinţă ca Núria să ia note bune, dar, firește, eu mă refeream la a sta pe capul ei, la a mă interesa în mod special de ea, nu să-i dau o notă bună, aşa, din senin. Cert e că la evaluare, Núria de-abia a obţinut notă de trecere. Mama ei m-a sunat atunci acasă la telefon, foarte nervoasă şi mi-a dat întâlnire într-un bar.

— Şi v-aţi văzut în barul Zürich, din Piaţa Catalonia, am spus eu.

— La naiba! Şi asta ştiţi? întrebă el surprins.

— Continuaţi, vă rog, zise Borja aruncându-mi o privire fulgerătoare.

— Ea era foarte supărată şi, de asemenea, foarte ofensată, pentru că nu am vrut să accept bani din partea ei... iar eu tot nu înţelegeam despre ce vorbea. Mi-a spus că sunt un nimeni, că sunt doar un amărât de profesor şi mi-a cerut să schimb nota aceea şi să-i pun fiicei sale calificativul de excepţional. Atunci m-am supărat şi eu. I-am explicat că sub nicio formă, că dacă fiica ei dorea calificativul acela trebuia să-l câştige.

— Dar, domnule, nu eraţi conştient cu cine stăteaţi de vorbă? întrebă Borja. Vreau să spun că doamna Font era o persoană importantă... cu relaţii.

Segimon Messegué oftă şi îşi lăsă capul în jos. Părea epuizat.

— Ştiu că nu e mare lucru de capul meu, afirmă el, dar nici nu merit ca cineva, nici măcar o persoană ca doamna Font să vină să mi-o spună în faţă. Cel puţin, îmi fac bine munca şi recunosc că salariul pe care îl primesc nu-mi permite să trăiesc în mare lux, după cum puteţi vedea, dar este mai mult decât poate spera multă lume şi pentru asta sunt recunoscător. Poate că n-am făcut nimic important în viaţa mea şi sunt un nimeni... în comparaţie cu doamna Font. Dar, chiar dacă, aşa cum stau lucrurile acum, nu mă credeţi – făcu o pauză, se uită în ochii noştri şi îşi aţinti din nou privirea în pământ –, sunt un om cumsecade.

— Oamenii cumsecade nu trimit cutii cu dulciuri otrăvite, am zis eu blând.

— V-am mai spus deja că am făcut-o în legitimă apărare, insistă el.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? V-a oferit din nou bani? V-a ameninţat în vreun fel şi dumneavoastră aţi hotărât să o otrăviţi? întrebă Borja.

— Când i-am spus că nu îi voi schimba nota Núriei, s-a supărat foarte tare şi m-a asigurat că voi regreta tot restul vieţii mele. Mi-a zis... – făcu o pauză lungă şi un gest care scotea în evidenţă faptul că toată povestea aceea era un supliciu pentru el. M-a ameninţat spunând că va răspândi zvonul că le hărţuiesc pe eleve şi că sunt un depravat. A adăugat că ştie vreo două fete

care ar fi dispuse să povestească nişte lucruri... Lucruri murdare. Mi-a garantat şi că va avea grijă să fiu dat afară din şcoală şi să nu mai găsesc nicăieri vreun post de profesor.

— Ia te uită la doamna Font! exclamă Borja.

— Şi a adăugat... încă ceva: că va răspândi acea oribilă calomnie în cartierul unde locuiesc, pentru ca toată lumea, inclusiv mama, să-mi întoarcă spatele.

— Fir-ar să fie! îmi scăpă mie.

Nu ştiu de ce, dar l-am crezut. După ce văzusem felul de a se purta al doamnei Font, dezvăluirea aceea nu mă lua cu totul prin surprindere.

— Dar adevărul este, am subliniat, că anul trecut aţi avut probleme când le-aţi pus pe fete să traducă în clasă un poem de Catulus cam nelalocul lui.

Segimon Messegué oftă din nou.

— Nu ştiu dacă sunteţi în stare să vă imaginaţi ce înseamnă să predai latina în ziua de azi, spuse el. Nu e chip, câtuşi de puţin, ca elevii să fie interesaţi de ceva. Ştiţi ce credeau că este Rubiconul, după ce l-au masacrat vreme de trei luni pe Cezar? O boală... Şi ştiţi ce îmi povestesc la examene? oftă el din nou. Filmul *Gladiatorul*...

— Înţeleg, am zis, amintindu-mi de atitudinea pe care o adoptă uneori gemenele.

— M-am gândit că, poate, studiindu-l pe Catulus, nu ştiu, le voi putea motiva, că vor fi mai interesate... Făcu o pauză. De fapt, ceea ce a scris Catulus au auzit de mii de ori la televizor cu consimţământul părinţilor lor. Dar a fost o greşeală.

— Cu alte cuvinte, acuzaţiile Lídiei Font nu erau adevărate, spuse Borja blând, amintindu-şi ce se spunea în dosarul găsit acasă la familia Font.

— Bineînţeles că nu! exclamă profesorul vizibil iritat şi roşu de mânie. Niciodată, dar niciodată n-am pus mâna pe vreo elevă şi nici n-am făcut nimic care să...

— Liniştiţi-vă, domnule, spuse Borja şi îi atinse prietenos braţul. Fireşte că dacă, aşa cum afirmaţi, nu este nimic adevărat... înţeleg că vă simţeaţi ameninţat, dar existau şi alte opţiuni...

Segimon Messegué ne privi de parcă eu şi Borja am fi fost căzuţi din lună, o senzaţie care începea să ne fie familiară.

— Ştiţi? Sunt un bărbat neînsurat, destul de în vârstă, care încă locuieşte cu mama sa. Oamenii cred că ăsta nu e un lucru foarte normal. Dumneavoastră nu mergeţi la cinema?

— Dar, ne-aţi spus că aveţi o logodnică, am replicat eu.

— Da, Lluïsa. Suntem împreună de un an şi jumătate, dar la colegiu nimeni nu ştie nimic. Şi ea este tot profesoară, dar predă la altă şcoală. Este

divorţată şi are doi copii, un băiat însurat deja şi o fată care se va mărita curând. Lluïsa urma să vină să locuiască aici după nunta fiicei, dar fireşte... zise el cu totul deprimat.

— Şi de ce n-aţi povestit nimănui ce avea de gând să facă doamna Font? Directoarei colegiului, de exemplu, întrebă Borja.

— Aţi fi putut merge la poliţie să denunţaţi încercarea de şantaj, am adăugat eu foarte profesional.

Segimon Messegué ne privi din nou, de parcă noi am fi fost *freakies.* Oftă, închise ochii câteva clipe şi, încet, îi deschise din nou şi continuă.

— Ştiu ce gândesc unii oameni – spuse el mâhnit – nu numai la colegiu, ci şi aici, în cartier: că mama este o femeie prea dominatoare şi că de aceea nu m-am însurat, pentru că, fiind unicul ei fiu, încă trăiesc sub fustele ei. Că sunt un homosexual refulat... Că sufăr de vreo tulburare mentală, pentru că tatăl meu ne-a părăsit... Dacă la toate astea adăugăm şi faptul că predau o materie atât de ciudată cum este latina în ziua de azi... Ce credeţi că ar fi zis poliţia dacă m-aş fi dus să le povestesc această întâmplare? Făcu o pauză şi adăugă solemn: „Brută, dar este totuşi un om cinstit...”

— Brută? Cine este Bruta[78]? întrebă Borja descumpănit.

— Ceea ce vreau să spun este că doamna Font avea toate şansele să câştige. Pe cine vă închipuiţi că ar fi crezut poliţia? Pe o femeie bogată şi importantă, soţie de deputat, sau pe un profesor de latină, trecut de cincizeci de ani şi care face nişte lucruri ciudate, ca de exemplu: este burlac, citeşte cărţi, nu are o viaţă socială prea bogată şi locuieşte cu mama sa invalidă?

În această privinţă, Segimon Messegué avea dreptate. Chiar şi eu, cu câteva clipe mai devreme, amestecasem toate aceste ingrediente şi mi-a apărut protagonistul din *Psycho.* M-am simţit ruşinat.

— Nu v-am oferit nimic de băut, spuse ridicându-se de pe scaun. M-am gândit că poate vă va deranja, date fiind împrejurările... Dar eu am nevoie de un coniac.

Scoase trei pahărele din vitrină şi îşi turnă un Magno. Pentru orice eventualitate, noi am refuzat invitaţia.

— Ştiţi? rosti el, refăcut puţin după prima înghiţitură. Cinematograful şi toată această vorbărie despre psihanaliză au făcut mult rău multor persoane care nu duc o viaţă aşa-zis normală. Pe această scară, sunt vecini care mă privesc de parcă aş fi un tip ciudat, doar pentru că locuiesc cu mama mea şi nu m-am însurat. De fiecare dată când se dă la televizor vreun astfel de film,

[78] Joc de cuvinte intraductibil între cuvântul bruto însemnând brută şi corespondentul în spaniolă al numelui Brutus, tot Bruto.

după aceea trebuie să suport să fiu privit în zilele următoare de parcă ar încerca să descopere ceva...

Tăcu pentru câteva clipe, gândindu-se la ce mai avea de spus. În cele din urmă, oftă şi zise:

— Când aveam şase ani, tatăl meu a plecat de acasă şi ne-a lăsat cu ce aveam pe noi. A luat micile economii care erau în bancă, bijuteriile, tacâmurile şi ramele de argint. Singurele lucruri pe care nu le-a luat au fost pereţii şi mobilele. Cineva ne-a spus că a plecat în Argentina; dar adevărul e că n-am mai aflat niciodată nimic despre el. Nici măcar nu ştiu dacă tatăl meu este viu sau mort... Făcu o pauză şi mai luă o înghiţitură de coniac. Mama mea a trebuit să muncească din greu ca să o scoatem la capăt şi să-mi înlesnească studiile. Ea spunea că se duce să coasă, dar în realitate făcea curăţenie prin case. Îi era ruşine ca lumea să afle, ştiţi? O femeie de serviciu...

Eu şi Borja am coborât privirea, puţin cam jenaţi. Încă ne aminteam că, în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani, în această ţară lucrurile erau diferite.

— Cert e că îmi terminasem studiile şi lucram ca profesor şi, cum se spune, eram pe punctul de a mă însura. Pe neaşteptate, mama s-a îmbolnăvit foarte rău şi când şi-a revenit, medicul ne-a zis că va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii într-un scaun cu rotile. Făcuse una dintre acele boli rare, un virus care i-a afectat coloana... Logodnica mea, pe care o chema Carmen, a insistat că trebuie să o internăm într-un azil şi chiar a găsit unul foarte frumos în împrejurimile Barcelonei. Ea – adăugă el şi mai mâhnit – nu era dispusă să-şi asume o situaţie ca aceea.

— Uneori, când eşti tânăr şi se întâmplă astfel de nenorociri, e greu să fii la înălţime, am spus eu ca să-l consolez.

— Ştiţi câţi ani avea mama mea? a rămas el cu ochii aţintiţi asupra noastră. Patruzeci şi trei de ani. Doar patruzeci şi trei de ani, repetă el. Nu o puteam condamna să trăiască restul vieţii sale printre bolnavi şi străini. Nu era drept.

— Şi aţi hotărât să vă despărţiţi de logodnica dumneavoastră.

— Carmen m-a obligat să aleg între mama mea şi ea... De atunci, n-am mai găsit nicio femeie dispusă să-mi accepte situaţia, în afară de Lluïsa, desigur. Când cunoşteam o fată şi îi spuneam că locuiesc cu mama mea invalidă, nici măcar nu catadicsea să vină acasă la mine să o cunoască... Pe de altă parte, vedeţi şi dumneavoastră că sunt un om modest şi că din punct de vedere fizic nu sunt cu nimic deosebit. Odată cu trecerea anilor, a devenit din ce în ce mai dificil să cunosc fete. Dar adevărul e că nu m-am simţit niciodată atât de disperat încât să propun căsătorie cu orice preţ primei

femei care mi-ar fi ieşit în cale. Timpul mi-a dat dreptate, pentru că până la urmă am întâlnit-o pe Lluïsa.

Cerul începea să se întunece şi am rămas în obscuritate, dar profesorul Messegué nu a făcut nici cel mai mic gest de a aprinde lumina. Penumbra aceea împreună cu tic-tacul monoton al ceasului îmi produceau o ciudată senzaţie de pace.

— Ştiu că n-are nicio legătură cu subiectul – continuă el – dar, în ciuda nenorocirii sale, mama mea nu este o femeie dominantă sau ursuză, nici dintre cele care le găsesc mereu cusururi iubitelor fiilor lor, spuse el, de parcă mi-ar fi ghicit gândul. Dimpotrivă. A fost mereu o femeie zâmbitoare şi optimistă, dispusă să descopere calităţile oamenilor şi să le treacă cu vederea defectele. Din primul moment, a încercat să înţeleagă hotărârea tatălui meu şi, chiar şi în ziua de astăzi, tot îi mai găseşte scuze. Spune că uneori oamenii fac lucruri pe care după aceea le regretă, dar că, de cele mai multe ori, le este greu să dea înapoi. Făcu o nouă pauză. Nu o puteam interna într-un azil. Înţelegeţi, nu-i aşa?

Presupun că suntem prea obişnuiţi să ne folosim de stereotipuri ca să trecem prin viaţă. Acestea funcţionează de multe ori, m-am gândit eu, dar nu întotdeauna. De câte ori pe zi nu mă foloseam şi eu de aceleaşi clişee ca să-i judec pe ceilalţi? Cu puţin timp înainte de mărturisirea aceea, eram îngrozit la gândul că eu şi Borja trebuia să avem de-a face cu un criminal dezaxat, numai pentru că viaţa acelui om era puţin diferită de cea care se presupune că s-ar fi cuvenit să fie. M-am gândit că nu e drept.

— Bineînţeles că ea nu ştie, adăugă el. Mă refer la motivul pentru care nu m-am însurat: pentru că n-am vrut să o trimit într-un azil. I-am spus întotdeauna – zâmbi el – că nu reuşesc să găsesc femeia potrivită. Acum este încântată de Lluïsa. Amândouă sunt încântate. Dacă ele – glasul lui se auzi din nou abătut – ar fi ajuns să creadă, măcar puţin, infamia pe care avea de gând să o povestească femeia aceea...

— Şi atunci aţi hotărât să-i trimiteţi o cutie cu mai multe maroane glasate otrăvite... concluzionă Borja.

— La început, m-am gândit că este doar o cacealma, o ameninţare stupidă şi că lucrurile nu vor merge mai departe. De fapt, hotărâsem deja că următoarea notă a Núriei va fi una excepţională. Dar, într-o zi, cu puţin timp înainte de vacanţa de Crăciun, m-am dus la biroul directoarei să duc o documentaţie şi am auzit-o pe Maribel, secretara ei, anulând o întâlnire pe care doamna Font şi directoarea o aveau ca să ia masa împreună. Doamna Casas, directoarea, era în spital refăcându-se după o colică renală şi, cum se apropiau sărbătorile, Maribel aranja pentru ele să ia masa după Ziua Regilor Magi. Îmi amintesc că mi-a povestit că doamna Font era o tipă insuportabilă

care nu contenea să o caute întruna pe directoare cu pretextul că are să-i spună ceva foarte important... Şi m-am speriat. M-am gândit că nimic nu o va opri pe femeia aceea şi că trebuia să fac ceva.

— Ca de exemplu, să o scoateţi din circulaţie... am spus eu.

— Nu... eu... nu m-am gândit niciodată în aceşti termeni... atât de duri, zise ruşinat. Ce aţi fi făcut dumneavoastră în locul meu? întrebă pe un ton de implorare. Ce puteam face?

Mi-am imaginat situaţia, cu Montse şi copiii la mijloc, şi adevărul e că nu am ştiut ce să-i răspund. Borja îşi coborî privirea şi nu zise nici el nimic.

— Fireşte că nu eram în stare să fac nimic... direct. Eu... ce puteam face mai rău... asta... – evita să folosească verbul „a ucide" – este o muscă... vă jur. De fapt, Suetoniu[79] a fost cel care mi-a dat ideea.

— Carevasăzică aţi avut un complice, se repezi Borja să spună.

— Cred că se referă la scriitorul latin – am subliniat eu. Fratele meu ştie foarte bine ce fel de flori trebuie să ducă la o cină, dar e tufă de Veneţia în privinţa literaturii clasice.

— Cum pe ea o chema Lídia, continuă profesorul, mi-am amintit numaidecât legenda potrivit căreia împărăteasa Livia l-a ucis pe Augustus otrăvind smochinele pe care el însuşi le culegea din pom. Ştiam, pentru că se comentase în colegiu peste măsură de mult, că doamna Font avea o slăbiciune pentru maroanele glasate. Eu nu mă pricep la otrăvuri, dar ştiu câte ceva despre ciuperci. Într-o duminică, la puţin timp după ce am auzit conversaţia aceea în biroul directoarei, am fost la ţară, cu Lluïsa, să culegem ciuperci şi din întâmplare am găsit câţiva bureţi albi din familia amanitelor.

— Şi de ce aţi otrăvit doar câteva castane? întrebă Borja. Ştiţi că am mâncat şi eu una în mod întâmplător?

— Nici nu ştiţi ce rău îmi pare... spuse el vizibil afectat. Dar am făcut-o tocmai din acest motiv. În cazul în care mânca vreo altă persoană... Ca să las deschisă o posibilitate de scăpare.

— Dar nu vă daţi seama că aţi fi putut otrăvi toată familia? Era evident că, dacă singurul lucru pe care şi-l propusese profesorul fusese acela de a o lichida pe doamna Font, făcuse o mare imprudenţă.

— Ştiam că Núria nu le va mânca, pentru că îmi închipui că aţi observat că este anorexică. Adevărul este că într-adevăr părea. Domnul Font, soţul ei, este cam diabetic şi nu mănâncă niciodată dulciuri. În afară de asta, doamnei Font îi plăceau la nebunie... Toate astea le ştiu de la profesoara Rourell, care a petrecut cu ei un sfârşit de săptămână la Cadaqués şi după aceea n-a făcut

[79] Istoric roman (cca 69-75 – după 130), contemporan cu împăraţii Traian şi Adrian, autorul lucrării Vieţile celor doisprezece cezari, care conţine biografiile mai multor împăraţi romani.

altceva decât să-i bârfească în cancelaria profesorilor timp de vreo două săptămâni.

— Dulciurile care erau otrăvite formau un „V” în interiorul cutiei, am reamintit eu. Nu este o întâmplare, nu-i aşa?

— Mi-am pus toată nădejdea în zeiţa Victoria, spuse el cu capul aplecat. Un mic omagiu adus anticilor, care au fost sursa mea de inspiraţie. Poate că este cam ridicol, dar în momentele acelea, nu ştiu, mi s-a părut nimerit. Şi insistă din nou: Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă resemnez ca femeia aceea să-mi distrugă viaţa?

— Aţi fi putut recurge la lege... stărui fratele meu.

— Deşi nu pare, vă asigur că eu cred în legi. Să nu vă închipuiţi că sunt dintre cei care pledează pentru ca cineva să-şi facă dreptate cu mâna sa, nici vorbă de aşa ceva. Dimpotrivă. Dar – continuă el după o pauză – în acest caz, legea nu putea face nimic pentru mine. Sunt lucruri care rămân în afara ei: zvonurile, insinuările, bănuielile necontrolate... Poate că nimeni n-ar fi ajuns să mă acuze în mod serios de ceva, dar ştiţi şi dumneavoastră cum se zice: până nu faci foc... Şi vă asigur – adăugă el convins – că doamna Font era dispusă să facă foc.

Pentru scurtă vreme, am rămas tăcuţi toţi trei. Gânditori, eu şi Borja cugetam la vorbele lui, iar el, din când în când, îşi ştergea lacrimile. Ce-ar fi trebuit să facem? Să spunem poliţiei ceea ce ne destăinuise omul acela şi să lăsăm tribunalele să se ocupe de el? Era clar că un avocat din oficiu, căci în mod cert doar un astfel de avocat îşi putea permite acel profesor umil, nu avea nicio şansă în faţa unei cabinet de avocatură ca Font şi Asociaţii. Pentru început, ar fi reuşit să-l ruineze din punct de vedere economic, înainte ca orice judecător să dicteze sentinţa.

— Să nu credeţi că nu mă căiesc uneori, zise el cu glas îndurerat. Ştiu că nu este bine ce am făcut. Va trebui să trăiesc cu asta tot restul vieţii.

Eu şi Borja ne-am privit şi n-am avut nevoie să spunem nimic. Eram amândoi de acord. Nu vom fi noi cei care îi vom distruge viaţa acelui biet om. Prinderea asasinului Lídiei Font era sarcina poliţiei, nu a noastră. La urma urmelor, noi suntem doar doi detectivi începători, plini de iluzii şi visători, care încearcă să supravieţuiască într-o lume crudă.

Aşa că i-am spus că, de fapt, sarcina noastră constă în protejarea lui Lluís Font, nu în descoperirea identităţii asasinului soţiei sale. Câtă vreme poliţia nu îl acuză pe clientul nostru sau pe oricare alt nevinovat, noi l-am asigurat că nu vom spune nimic.

La început, lui Segimon Messegué nu-i venea să creadă ce îi spuneam. Ne-a ascultat foarte serios, fără lacrimi, şi în cele din urmă întrebă:

— Vreţi să spuneţi că nu veţi chema poliţia? Că nu veţi povesti nimănui?

— Da, confirmă Borja. Cu condiţia, fireşte, să nu plătească vreun nevinovat în locul păcătosului.

— N-aş permite niciodată aşa ceva, vă asigur, zise el din nou cu lacrimi în ochi.

Ne-a mulţumit călduros, cu vocea tremurândă şi, nervos şi emoţionat, a început să ne povestească nu ştiu ce despre nişte pereţi subţiri pe care logodnica lui dorea să-i dărâme ca să mărească bucătăria şi o mulţime de alte amănunte care, de fapt, nu-şi aveau rostul. Profesorul Messegué avea din nou viaţa înainte şi nu ştia cum să-şi exprime fericirea pe care o simţea. Probabil că o considera a doua sa şansă.

Era aproape beznă când Segimon Messegué a aprins luminile din sufragerie. Ceasul tocmai bătuse de ora şapte şi a sunat telefonul. Era Lluïsa. Euforic, profesorul îi spuse că o va suna peste câteva minute şi că, dacă era de acord, a doua zi aveau să meargă să viziteze magazinele de mobilă. Părea că tocmai renăscuse.

— Aveţi noroc – zise Borja cu un aer teatral când ne îndreptam spre vestibul – că Dumnezeu nu joacă zaruri.

— De fapt – replică profesorul Messegué puţin descumpănit de comentariul filosofic al fratelui meu –, Dumnezeu este o ipoteză pe care nu o mai iau în considerare de multă vreme. Dar dacă trebuie să aleg – căută din priviri unul dintre rafturile pline cu volume de Bernat Metge[80] –, îi prefer pe zeii Romei. Aceştia, zâmbi el uşor, cu siguranţă că jucau zaruri şi erau prea ocupaţi ca să-şi facă griji pentru noi. Şi adăugă: Poate că dacă Dumnezeu ne-ar lăsa puţin în pace, cred că lucrurile ar merge ceva mai bine pentru noi.

— Sunt de acord, am recunoscut eu. Nu aş fi putut să o exprim mai bine, m-am gândit eu, amintindu-mi că, în ultimul timp, toată lumea avea pe buze numele vreunui zeu.

Când încă eram pe scară aşteptând liftul, Segimon Messegué îl apucă pe Borja de braţ şi îi şopti:

— Nu aveam alternativă, nu-i aşa? rosti el, de parcă întrebarea aceea ar fi trebuit să-l chinuiască tot restul vieţii: Înţelegeţi ce vă spun? Nu puteam face altceva, nu-i aşa?

Unul dintre dezavantajele de a nu crede în Dumnezeu este acela de a nu putea să te bucuri de iertare din partea Lui. După acea conversaţie lungă, eram sigur că îndoiala, poate chiar şi remuşcările îl vor chinui pe profesorul Messegué pentru tot restul zilelor sale. Va fi infernul lui, poate suportabil, dar, la urma urmelor, tot un infern. Noi nu îi puteam da absoluţiunea şi nici măcar eu nu eram sigur că aprob fără rezerve crima pe care omul acela

[80] Scriitor catalan (n. între 1340-1346 – 1413).

deznădăjduit o săvârşise. Cu toate acestea, în ultimul moment, pe când închideam uşile ascensorului, am şoptit cu voce foarte joasă, dar destul de tare ca el să mă audă:

— Presupun că nu... Şi am apăsat pe buton cu dorinţa ca eu şi fratele meu să nu ajungem să regretăm vreodată hotărârea pe care tocmai o luaserăm.

25.

Odată, am încercat să-l fac pe Borja să înţeleagă că Einstein nu a avut de gând să afirme că nu există coincidenţe atunci când a spus că Dumnezeu nu joacă zaruri. Einstein voia să spună mai degrabă că, dacă încă mai există aspecte inexplicabile în teoriile care explică funcţionarea universului, aceasta se datorează faptului că teoriile în cauză încă nu sunt puse la punct destul de bine. Dar această explicaţie nu pare să-l convingă prea mult şi, în cazul asasinării Lídiei Font, în mod concret, Borja era sigur că atât împrejurările în care l-am descoperit pe asasinul ei, cât şi hotărârea pe care am luat-o în privinţa lui Segimon Messegué au fost punctul culminant al unei ciudate înlănţuiri de fapte, după părerea lui, deloc întâmplătoare.

— Îţi dai seama, Eduard? Dacă nu s-ar fi întâmplat ca un pictor să-i facă o fotografie Lídiei Font pe când dormea şi apoi să-i realizeze portretul şi dacă, drept urmare a acestui portret, un soţ gelos nu ar fi luat hotărârea de a ne angaja crezând că soţia îi pune coarne... Segimon Messegué ar fi săvârşit crima perfectă! Îmi spune el ori de câte ori ne amintim această aventură. Şi adaugă, emoţionat: Iar noi am fost cei care, nici mai mult, nici mai puţin, am descoperit totul!

Cum se ştie deja că sunt cam ciufut, am hotărât să nu-i explic fratelui meu că, prin definiţie, crima perfectă nu există şi că, în orice caz, crime perfecte se petrec în fiecare zi şi că ne-am obişnuit să convieţuim cu ele: sunt decesele bunicuţilor care primesc o doză suplimentară de medicamente pentru că familia nu-i mai suportă; ale copiilor care mor de foame în Lumea a Treia, în timp ce reprezentanţii guvernelor se adună în jurul unei mese îmbelşugate ca să decidă că nu pot face mai mult decât fac; ale civililor masacraţi în războaie aşa-zis legale sau sechestraţi de guverne care se consideră modele... Iar pe de altă parte, există faptul că în asasinarea Lídiei Font au fost încălcate cele mai multe reguli a ceea ce se presupune că este o crimă perfectă, în care tocmai întâmplarea nu poate juca niciun rol. Dar ce tot zic eu?! Nu ar fi de-ajuns nici măcar pentru un roman poliţist. Dar aceste reflecţii le păstrez pentru mine. Să lucrezi alături de cineva cu o viziune mai

naivă – şi, în consecinţă, mai optimistă – asupra vieţii nu încetează să fie reconfortant. Dacă amândoi am gândi la fel, ar trebui să închidem prăvălia.

La o săptămână după întrevederea cu Segimon Messegué, eu şi Borja ne-am dus să-l vedem pe Lluís Font la biroul său de la Parlament şi i-am expus punctul nostru de vedere asupra faptelor: soţia lui fusese victima lipsită de noroc a unui macabru joc de roluri. Cu toate că poliţia avea cu siguranţă în vedere mai mulţi suspecţi, printre care chiar şi el, povestea cu maroanele glasate otrăvite şi faptul că nimeni nu l-a recunoscut pe motociclistul care a predat pachetul făceau ca eu şi Borja să înclinăm în favoarea acestei ipoteze pe care, pe de altă parte, cineva o menţionase deja într-un ziar. La început, Lluís Font ne-a privit neîncrezător, de parcă am fi luat-o razna, dar, încetul cu încetul, a început să aprecieze calităţile acelei explicaţii.

— În locul dumneavoastră – încheie Borja foarte serios şi pe un ton aproape ameninţător –, nu mi-aş mai bate capul cu acest subiect şi aş face în aşa fel încât vreun jurnalist să fie interesat de această explicaţie şi să publice un reportaj bun. Şi aş mai încerca – adăugă el cu aceeaşi înfăţişare gravă – ca poliţia să ia în considerare în mod serios această ipoteză şi să închidă cazul cât mai curând cu putinţă.

— Deduc că există ceva ce nu vreţi să-mi spuneţi... zise el descumpănit.

— Vreţi să deschidem lada cu bombe de presă sau preferaţi să fiţi secretarul general al partidului dumneavoastră? întrebă Borja cu cel mai mare calm. Ştiţi deja cum merg lucrurile astea: este uşor să spargi un ou, dar să-l vâri la loc în coajă...

Clientul nostru şovăi câteva clipe, în timp ce evalua în mintea sa avantajele unei explicaţii simple şi frivole care evita să mai fie găsite şi alte schelete în dulapurile din casă. Probabil că onorabilul Lluís Font o cunoştea destul de bine pe soţia sa ca să presimtă că s-ar putea să existe undeva o bombă cu rahat care ar putea să-i explodeze în mâini.

— Bine, dacă dumneavoastră credeţi că asta s-a întâmplat... zise el în cele din urmă făcând pe naivul. Dumneavoastră sunteţi profesioniştii... Poate că poliţia va ajunge la aceeaşi concluzie. Din câte am înţeles, n-au nicio altă pistă – şi adăugă foarte docil: Adevărul e că pe mine nu m-au mai deranjat.

După toate aparenţele, percheziţiile şi interogatoriile se încheiaseră şi, odată ajunsă la doi metri sub pământ, nimeni nu mai părea să fie foarte interesat să afle ce i se întâmplase cu adevărat Lídiei Font, cu excepţia poate a câtorva publicaţii de senzaţie care se consacrau lansării celor mai extravagante teorii. Circulase şi zvonul că maroanele glasate nu fuseseră otrăvite, ci stricate, fapt pe care cei de la casa Foix s-au grăbit să-l dezmintă cu un răsunător comunicat de presă pe care l-au publicat în diverse ziare. Ajunşi în acest punct, poliţia trebuia să fie conştientă că le va fi foarte greu

să rezolve cazul, iar pe de altă parte, judecătorul de instrucţie trebuia să se teamă că, dacă va continua să cerceteze, ar putea da peste vreun scandal care ar fi sfârşit poate prin a-l împroşca şi pe el.

— Vă dorim noroc cu secretariatul general – spuse Borja când ne-am despărţit de deputat şi după ce a vârât discret în buzunar un ultim plic cu care se considera încheiată investigaţia noastră.

•

Servindu-se de celebra frază a lui Einstein, cineva a scris că Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul, ci un joc pe care El însuşi l-a inventat. Noi suntem jucătorii, iar El este crupierul care împarte cărţile. Într-o încăpere întunecată, ne vedem obligaţi să jucăm veşnic jocul Lui, fără să cunoaştem regulile, cu un pachet de cărţi albe şi un număr infinit de mize la dispoziţia noastră. Nu este o viziune prea optimistă asupra condiţiei umane, dar poate că ne foloseşte ca o consolare pentru absurdităţile, mari sau mici, pe care le comitem cu toţii mai devreme sau mai târziu.

Vor fi unii care vor crede că eu şi Borja ne-am arogat rolul de judecători, care nu ne revenea, atunci când am luat hotărârea de a nu îl duce pe asasinul Lídiei Font la poliţie, şi alţii care se vor scandaliza gândind că aceasta este aceeaşi logică pe care o au unele persoane atunci când îşi reclamă dreptul de a pune mâna pe pistoale şi a-şi face singuri dreptate. Eu nu cred că lucrurile trebuie duse atât de departe. La urma urmelor, regulile nu ar fi reguli dacă nu ar avea şi excepţii. Poate e adevărat că nici fratele meu, nici eu nu aveam vreun drept să decidem cine este deasupra justiţiei omeneşti şi cine nu, şi că vor fi unii care ne vor reproşa că, prin tăcerea noastră, ne-am comportat ca nişte mici zeităţi arogante care, de parcă ar fi fost vorba de o partidă de zaruri, se amuză trăgând iţele nenorocirii şi ale fericirii oamenilor dintr-un cer în care sunt admise rămăşagurile. În ceea ce mă priveşte, pur şi simplu prefer să cred că într-o bună zi ne-am nimerit la o masă, pe întuneric, şi am jucat o partidă nebunească cu nişte cărţi pe care nu le ceruserăm şi că, pe bâjbâite, sub zâmbetul nevăzut al crupierului care le împărţise, fiecare dintre noi a făcut ce i-a stat în putinţă cu dona cu care îi venise rândul să joace.

EPILOG

La aproximativ o lună după ultima noastră conversaţie cu Lluís Font, două ziare au publicat ample reportaje despre jocurile de rol şi asasinatele comise de către adolescenţii dependenţi de acest gen de divertismente sinistre. Un grup de experţi a susţinut ipoteza conform căreia ciudatele circumstanţe care înconjurau moartea Lídiei Font făceau mai mult decât probabilă ipoteza că fusese vorba de o astfel de crimă, comisă de către unul sau mai mulţi jucători. Unul dintre specialişti, care s-a perindat pe la mai multe platouri de televiziune profitând de această temă, a lansat ideea conform căreia autorii puteau fi copiii unor şefi mafioţi provenind din ţările din Est, care s-ar folosi de aceste macabre distracţii ca să se antreneze şi să se iniţieze în afacerile criminale ale părinţilor lor.

În lunile următoare, moartea Lídiei Font a încetat să mai fie o ştire şi să ocupe spaţiu în ziare şi în talk-show-uri. Faţă de lipsa totală şi derutantă a dovezilor, poliţia a sfârşit prin a susţine în mod serios această ipoteză consacrată de către presă ca posibilă explicaţie a crimei. Şi fiindcă nici poliţia, nici judecătoriile nu o duceau prea bine cu personalul (şi deoarece au primit cu siguranţă vreun telefon de la cineva), dosarul a ajuns pe fundul vreunui dulap şi, până la urmă, cazul a fost clasat.

Lluís Font şi Sílvia Vilalta nu au ajuns să se căsătorească. De fapt, de la moartea surorii sale, Sílvia Vilalta şi-a pierdut orice interes pentru cumnatul ei. Se pare că din ziua funeraliilor nu şi-au mai adresat niciun cuvânt. Doamna Vilalta s-a tuns foarte scurt, şi-a cumpărat îmbrăcăminte largă şi s-a declarat lesbiană. Cu toate acestea, puţin după aceea, şi-a lăsat din nou părul să-i crească şi s-a măritat cu un antreprenor din Madrid care se îmbrăca modern şi avea conturile bancare marcate de solduri negative. Doamna Vilalta, acum doamna de Perales, a prins gustul pentru tauri, tescovină albă şi procesiunile din Săptămâna Mare. Îşi petrece verile la Marbella şi în Mallorca, însoţită uneori de soţul ei, împreună cu ce mai rămăsese acolo din *jet set.*

Núria Font nu a plecat la Oxford. Până la urmă s-a înscris la o şcoală de design şi acum lucrează pentru Fundaţia La Caixa. S-a îngrăşat puţin, a trecut de mai multe ori pe la chirurg şi seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei. Iese cu un tânăr de familie bună, membru în organizaţia de tineret a partidului conservator pe care îl conduce tatăl ei şi uneori, când nu este la Baqueira la schi cu logodnicul, este babysitter pentru copiii Infantei.

Până la urmă, Enrique Dalmau nu s-a mai prezentat drept candidat la secretariatul general al partidului său, ci a sprijinit cu căldură candidatura lui Lluís Font. Este consilierul Companiei Telefonice şi trăieşte retras în Empordà cu soţia lui, care pe zi ce trece este mai negricioasă, mai zbârcită şi mai sătulă de viaţa de la ţară.

Mariona Castany continuă să se plictisească şi să tuşească. A renunţat definitiv la a mai fi membră a clubului de care aparţinuse şi verişoara ei şi acum se dedică cenaclurilor literare. Gurile rele zic că îşi pregăteşte memoriile şi că deja mai multe persoane au început să le aştepte.

Segimon Messegué continuă să predea la aceeaşi şcoală şi acum este un bărbat însurat. Mama lui se stinge încetul cu încetul, fără să sufere prea mult. Cei trei locuiesc în acelaşi apartament, care acum are mai puţini pereţi şi o bucătărie mai mare. Se pare că trăiesc în pace şi armonie, ca şi cum ar fi trăit împreună de o viaţă întreagă. În ciuda remuşcărilor sporadice care îl invadează, profesorul Messegué este un om fericit.

Lluís Font este secretarul general al partidului său şi, pentru a doua oară, va fi candidat la preşedinţia Generalitat, dar nu are nici cea mai mică şansă să ajungă să poarte titlul de Foarte Onorabil. Iese cu o bogată şi cunoscută negustoreasă de antichităţi, cu care probabil că se va căsători în curând, şi şi-a îmbunătăţit în mod remarcabil lovitura de golf numită *swing.* A încetat să mai colecţioneze tablouri şi acum se consacră filateliei.

Pau Ferrer şi-a revenit ca prin minune din atacul de apoplexie. Dar a dat ortul popii după câteva săptămâni, după ce a tras o beţie nemaipomenită cu *pastis*[81] ca să-şi sărbătorească însănătoşirea. Preţul lucrărilor sale a explodat, iar la Barcelona, mai exact în cartierul Poble Nou, primăria a denumit o stradă cu numele său.

Lola şi Borja continuă să se vadă, dar Borja a rămas amantul oficial al lui Merche şi locuieşte tot în apartamentul ei, care are acum o cameră de baie complet nouă şi care urmează întocmai principiile filosofiei Feng-Shui. Lola continuă să facă psihanaliză, yoga şi să contribuie la bunul mers al economiei regiunii La Rioja, dar a devenit mai optimistă şi a hotărât să nu-şi piardă speranţa. Este convinsă că într-o bună zi va reuşi să pună mâna pe fratele meu.

În ceea ce priveşte problema tablourilor, Lluís Font nu a mai vrut să audă vorbindu-se despre portretul pe care Pau Ferrer i-l făcuse defunctei sale soţii. Borja l-a dus în Olanda (din fericire, după ce pictorul a trecut pe lumea

[81] În limba franceză în original, băutură aperitiv alcoolizată şi parfumată cu anason, care se bea îndoită cu apă.

cealaltă), unde l-a vândut pe sub mână pentru un preţ enorm pe care, ca fraţi buni ce suntem, l-am împărţit între noi.

Povestea cu tabloul soacrei mele, în schimb, a avut urmări. O comisie de experţi a stabilit oficial că era un Mir autentic şi l-a estimat la o cifră astronomică. Ca să evite bătăile de cap, Lluís Font a hotărât să-l doneze la Montserrat, unde acum atârnă pe pereţii muzeului mănăstirii, împreună cu alte Mir autentice. Cert este că, înainte de a fi dus acolo, o studentă de la Belle-Arte a făcut o copie (la preţul modic de două mii de euro), pe care a trebuit să o atârnăm în acelaşi ungher de pe culoar ca să o împăcăm pe mama lui Montse. În legătură cu destinaţia pe care le-a dat-o Borja celorlalte tablouri pe care până la urmă soacră-mea a consimţit să i le dăruiască, despre asta chiar că nu ştiu nimic.

virtual-project.eu